

சுடவுள் துணை.

1895-ஆண்டு F. A. பரிகாசக்த நியமிக்கப்பட்ட பாடம்.

நடுவேனிற்கனவு.



இஃது

அங்கிலிஷ்ப் பாஷையில் மகா கவிபாகிய

ஷேக்ஸ்பியர்

என்பவரால் இயற்றப்பட்ட

“மிட்லம் மர் நைட் ஸ்டீம்”

என்று பெயருள்ள நாடகத்தினைந்து

கும்பகோணம் காலெஜ்

S. நாராயணஸ்ரமி ஐயரால்

தமிழில்

மொழிபெயர்த்தெழுதப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

கும்பகோணம்

“லார்ட் ரிப்பன்” அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.



இதன் விலை ரூ. 1.

1894.

[All Rights Reserved.]

TO

D. DUNCAN, Esq., M. A., D. Sc.,

Director of Public Instruction, Madras,

THIS VOLUME

Is Dedicated

With kind permission

BY HIS DEVOTED PUPIL.

PREFACE.

When some months ago "MIDSUMMER NIGHT'S DREAM" was acted by some students of this College under the tuition and direction of their learned Principal, J. E. Stone Esq., M. A., I was desired by the same authority to compose in Tamil a short tale of the play, and recite it before the audience, for the benefit of those imperfectly acquainted with the original. The encouragement which my performance received from those whose opinion I value, has induced me to attempt a regular translation of the play, in a style, as I would fain hope it is, removed from learned pedantry on the one hand, and ignorant vulgarity on the other. In the humble language of Quince, my intent has been to give my countrymen some *delight*. I am fully alive to the imperfections of the translation: and if, in spite of them, my work should convey to the Dravidian public even a hundredth part of the charm of the original, I should deem myself amply rewarded for my labour.

I take this opportunity of conveying my thanks to Pandit Swaminadaiyer for his valuable suggestions in the course of my translation.

KUMBHAKONAM COLLEGE, }
January 1893. } S. NARAYANASWAMI AIYER.

இந்நாடகம் சென்னையில் மாஸந்தோறும் பிரசுரிக்
கப்பட்டுவரும் “விவேகசிந்தாமணி” என்னும் பத்திரிகை
யில் பாகம் பாகமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டதன்றிக் தனிப்
புத்தகமாக முதலில் சென்றாஸ் (1893) பதிப்பித்து பிர
ஸித்தஞ் செய்யப்பட்டது.

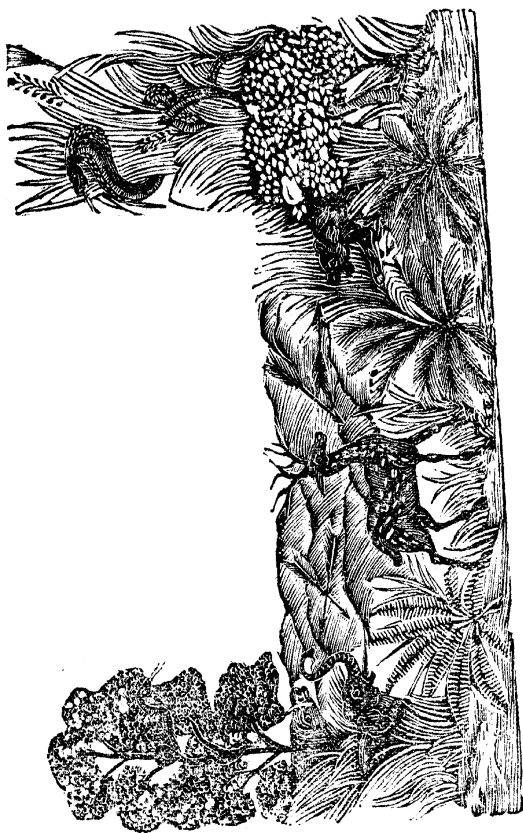
முகவுரை.

இஃது, இங்கிலிஷ் பாவையில் மிகச்சிறந்த நாடக கவிபாகிய 'ஷேக்ஸ்பியர்' என்பவரால் இயற்றப்பட்ட நாடகங்களுள் ஒன்றாகிய 'மிட்ஸம்மர் நைட்ஸ் டிரீம்' என்றதின் மொழிபெயர்ப்பு. சில நாளைக்கு முன்பு கும்பகோணம் காலேஜில் சில மாணாக்கர்கள் சேர்த்து இங்கிலிஷில் இந்நாடகத்தை ஆடியபொழுது, இங்கிலிஷ் அறியாத தமிழர்கள் இந்நாடகத்தின் விவரத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுதல்வொருபட்டுச் சிறிய கதைரூபமாக இது முதலில் எழுதப்பட்டது. பின்பு சில நண்பர் இதை இங்கிலிஷிலுள்ளபடி நாடகரூபமாகவே மொழிபெயர்த்துப் பிரசுரித்தஞ்செய்தால் நலமா யிருக்குமென்று அபிப்பிராயப்பட்டதால் அவ்வாறப்பிரசுரித்துக்கிணங்க இது மறுபடியும் மாற்றியெழுதப்பட்டது.

இம்மொழிபெயர்ப்பில் மூலத்தின் பொருள் செவ்வையாய் விளங்கவேண்டி ஆங்காங்குச் சில குறிப்புகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. சிற்சில விடங்களில், இங்கிலிஷ் அறியாதவர்களுக்கு நன்கு விளங்காக்கனவென்று தோற்றப்பட்டவற்றுள் சில சிறிது மாற்றப்பட்டும், இரண்டொன்று விடப்பட்டுமிருக்கின்றன. இந்நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்களுக்குப் பலகாரணங்களை உத்தேசித்து இங்கிலிஷ் பெயர்களுையே எழுதியிருக்கிறேன்; அந்தமுள்ள நான்கு இங்கிலிஷ்பெயர்களுக்கு மாத்திரம் அவ்வந்தமமைந்த தமிழ்ப்பெயர்களை உபயோகிப்பது ஆவசியகமாகத் தோன்றினமையின் அவ்வாறு செய்தேன்.

இவ்விதமான நாடகம் தமிழில் இப்பொழுது வழங்காமையால், என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியமட்டும் நூதனமாய் எழுதியிருக்கும் இந்நாடகத்தில் பலவிதக்குறைகள் இருக்கும். ஆயினும், இங்கிலிஷ் நாடகத்தை நேரிற்படிக் கக்கடாதவர்க்கு ஒழிந்தகாலத்தில் இன்பமாய்ப் பொழுது போக்குவதற்கு இது ஸாதகமாக இருக்குமென்னின் யான் எண்ணியது நிறைவேறினதாகும்.

கும்பகோணம் }
1892. (ஸ்) டிசம்பர் } S. நாராயணசாமி ஐயர்.



கடவுள்துணை.

இந்நாடகம் பரிகைக்குப் படிக்கும் மாணாக்கர்களுக்கு ஏற்றபடி அங்காங்குச் சிற்சில பொருள் விளக்கங்களோடு இரண்டாமுறை பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பெயர் விளக்கம்.

இது நடு வேனிற்காலத்தில் ஓரிரவில் நடந்த விஷயத்தைப் பற்றியது. அன்றிரவில் நேர்ந்தவையெல்லாம் மறுநாட் காலைநிற் கனவுபோற் காணப்பட்டனவாதலின், இந்நாடகத்திற்கு 'நடுவேனிற் கனவு' என்று பெயரிடப்பட்டது. பெரும்பான்மையும் 'கனவு' இராக்காலத்தில் உண்டாவதாகையால் காலக்குறிப்பில்லாமல் 'கனவு' என்று சொல்லும்பொழுதே 'இராக்கனவு' என்று எளிதில் பொருள்படுமென்பதுபற்றி, இஃது, இங்கிலிஷிலுள்ளபடி, 'நடுவேனில் இராக்கனவு' என்னாமல் 'நடுவேனிற் கனவு' என்று பெயர் வைக்கப்பட்டது.

நாடகக் கதைச்சுருக்கம்.

ஆதென்ஸ் நகரத்து அரசனாகிய 'தீஸியஸ்' என்பவன் 'அமேஜான்ஸ்' (Amazons) என்ற பெண்பாற் போர்வீரர்களின் தலைவியாகிய 'ஹிப்பானிடா' என்பவளைக் கலியாணஞ் செய்ய நிச்சயித்து அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருக்கையில், அந்நகரத்தோனாகிய 'இஜீயஸ்' என்பவன், அங்கே வந்து தன்மகள் 'ஹெர்மியா' என்பவளைத் தான் 'டெமிட்ரியஸ்' என்பவனுக்கு மணஞ்செய்விக்க நிச்சயித்திருக்க 'லைஸாண்டர்' என்பவன் அவள் மனத்தைத் திருப்பித் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டானென்று முறையிட்டு, ஆதென்ஸ் நகரச்சட்டப்படி, தந்தை, தன்னிஷ்டம் போல் தன்மகளை விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவும் அவள் அதற்கு இணங்காளாயின் அவளைக் கொலைபுரியவும் அதிகாரமுடையதாகலின், அச்சட்டப்படி நடத்தத் தனக்கு அநுமதி தந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதைக்கேட்ட அரசன், தந்தை நிச்சயித்த கணவனையே மகள்

கலியாணஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும், அன்றெனின் இறக்கவோ புருஷர் முகம் பாராத நித்திய கன்னியாயிருக்கவோ உறுதி செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று தீர்ப்புச்செய்தான். பின்னர் 'ஹெர்ம்யாவும்' 'ஸைண்டரும்' இச்சட்டத்தின் கடுமையினின்றும் தப்புவதற்கு ஒருபாயம் கருதி, அன்றிரவில் ஊருக்கு அருகிலுள்ள காட்டில் யாருமறியாமற் சந்தித்து அங்கிருந்து இச்சட்டம் செல்லாத வேறோர் ஊருக்குப் போய் மணம்புரிந்துவாழ நிச்சயித்தார்கள். இந்த இரகசியத்தை 'ஹெர்ம்யா', தனது தோழியும் 'டெமிட்ரியஸ்ஸின்'மேல் நெருளாக அன்புள்ளவளுமான 'ஹெலனா'வுக்குச் சொன்னாள். அவள் அதைத் தன் அன்பின்மிகுதியால் 'டெமிட்ரியஸ்ஸுக்கு' உரைத்தாள். அவள் 'ஹெர்ம்யாவை' தீதடிக்கொண்டு காட்டுக்குச் சென்றாள்; அவளைத் தொடர்ந்து 'ஹெலனாவும்' போனாள்.

அவர் போகும் அன்றிரவில் அக்காட்டில் 'ஆதென்ஸ்' நகரத்துக் கைத்தொழிலாளிகளின் சிலர் அரசனது கலியாணநாளிரவில் அரசன் அரசிகள்முன் தாம் ஆட நிச்சயித்திருக்கும் வேஷக்கூத்தை ஒருமுறை ஆடிச் சரிபார்த்துக் கொள்ள ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.

பின்னும் கந்தர்வர்கள் சஞ்சரிக்குமிடமாகிய அக்காட்டில் அன்றிரவில் கந்தர்வ அரசனாகிய 'ஓபரான்' தன்மனை வியாகிய 'டிடேனியா' என்பவளோடு ஒரு அழகுள்ள சிறுவன்பொருட்டுப் பிணக்குற்று, அச்சிறுவனைத் தான்வேண்டியும் அவள் கொடாமையால் அவளைத் தண்டிக்கக் கருதி, 'மனோரஞ்சிதம்' என்ற மலரைக் கொண்டுவரும்படி தனதுதாகிய 'பக்' என்னும் விகடக்குட்டிப்பேயை அனுப்பினான். அப்புஷ்பத்தின் இரசத்தைத் தூங்குபவர் கண்ணிற் பிழிய அவர் தூக்கந்தெளிந்து யார்முகத்தில் விழிக்கிறார்களோ அவர்மேற் காமப்பித்துக்கொண்டவராவராதலின், அப்புஷ்பத்தால் என் மனைவியை யாதேனும் ஒரு இழிந்த பொருளின்மேல் ஆசைகொண்டலையச் செய்வேனென்று 'ஓபரான்' எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கே 'டெமிட்

ரியஸ்ஸும்' 'ஹெலனாவும்' வந்தார்கள். 'டெமிட்ரியஸ்', 'ஹெலனாவை' இரக்கமின்றிக் கடுஞ்சொல்லால் வெறுத்துப்பேசுவதையும், அவன் வெறுக்க வெறுக்க அவள் அவனிடத்து அதிக அன்புபாராட்டி மன்றுவதையும் ஒட்டுக்கேட்டு 'ஓபரான்', இவனை இவன்மேல் அன்புகொள்ளச் செய்வெண்டுமென்று நிச்சயித்துப் புஷ்பத்தைக் கொண்டுவந்த பக்கினுக்குத் தன் கருத்தைச்சொல்லி, அப்புஷ்பத்திற் சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு தன்மனைவியின் கண்ணை மயக்கச் செல்ல, 'பக்', அரசன் கட்டளைப்படி, 'டெமிட்ரியஸ்ஸின்' கண்ணில் அப்புஷ்பாசத்தைப் பிழியப் போயிற்று. அவ்வாறுபோய் 'பக்' வெறு ஊருக்கு ஓடிப் போகவந்து அங்காட்டில் களைப்பாற் கிடந்து உறங்கும் 'லைஸாண்டரையும்' 'ஹெர்மியாவையும்' கண்டு, தன்அரசன் சொல்லியவர் இவர்தாமென்று மாறாக எண்ணி 'லைஸாண்டரின்' கண்ணில் இரத்தத்தைப் பிழிந்து சென்றது. சிறிது நேரம் கழிந்தபின் அங்கே 'ஹெலனா' வர, 'லைஸாண்டர்' அவள் முகத்தில் விழித்துத் தனக்கு அவனிடத்துப் புதிதாய் உண்டான ஆசையால் 'ஹெர்மியாவை' மறந்து அவளைத் தொடர்ந்து போனான். இது நிக்.

ஆதென்ஸ் நகரத்துக் கைத்தொழிலாளிகள் தாம் முன் நிச்சயித்தபடி, அங்காட்டில் அன்றிரவில் தம்முடைய கூத்தை ஆடிச் சரிபார்த்துக்கொள்ளத் தொடங்க, அவர்களுள் பிரதானவேஷக்காரனான 'பாட்டம்' என்பவனுக்குக் கழுதைத்தலை வரும்படியாகப் 'பக்' செய்து விட்டது. அப்பொழுது அருகிற் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்த கந்தர்வ அரசியாகிய 'டிடேனியா' அக்கழுதைத்தலையோன் முகத்தில் விழித்து அவன்மேற் காதல் கொண்டவளானாள். பின்னர், தன்காதலனாகிய 'லைஸாண்டரால்' இரவிற் காட்டில் தனியே விடப்பட்ட 'ஹெர்மியா', 'டெமிட்ரியஸ்ஸை'க் கண்டு, அவன் பொறுமையால் 'லைஸாண்டரை'க் கொன்றுவிட்டானென்று எண்ணி அவனைக் கடிந்துபேசிப்போக, அழைப்பார்த்திருந்த ஓபரான், 'பக்' புஷ்பாசத்தைத் தவ

நிப் பிழிந்துவிட்டதென்று அறிந்து, ஹெலனாவை அங்கே
 லிரைவில் அழைத்துவரும்படி பக்குக்குக் கட்டளைபிட்டு,
 அவள் வந்தவுடன் அவளைக்கண்டு ஆசைகொள்ளுவதற்கு
 உறங்கும் 'டெமிட்ரியஸ்ஸின்' கண்ணில் நேசரசத்தைப் பிழி
 ந்தான். உடனே 'ஹெலனாவும்' அவளைத் தொடர்ந்து
 'லைஸாண்டரும்' அவ்விடத்திற்கு வர, 'டெமிட்ரியஸ்'
 'ஹெலனாவின்' முகத்தில் விழித்து அவளிடத்து அன்பு
 பூண்டவனானான்; பின்னர் 'ஹெர்மியாவும்' அங்கேவந்து
 சேர்ந்தாள். அப்பொழுது 'ஹெலனா', சற்றுமுன்வரையில்
 கண்ணை வெறுத்துத்தன்னிய 'டெமிட்ரியஸ்'; தன்மேல் பே
 ரன்பு பாராட்டுவதையும், 'ஹெர்மியாவின்' மேல் மாறா
 அன்புள்ள 'லைஸாண்டர்' அவள்முன்பிலேயே அவளை
 வெறுத்துத் தன்னிடத்து ஆசை வளர்ந்தவனாய்க் காட்டு
 வதையுங் கண்டு, இம்மூவரும் ஒன்றுசேர்ந்து தன்னைப்
 பழிக்கிறார்களென்று மிக மனம்வருந்தினான். இதை முத
 லில் பரிகாசமென்று எண்ணியிருந்த 'ஹெர்மியா' தனது
 காதலனது அன்பை உண்மையாகவே 'ஹெலனா' கொள்ளை
 கொண்டாளென்று வருத்தமுற, அவ்விரண்டு தோழிகளுக்
 குள்ளும் கலகமுண்டாயிற்று. பின்னர் 'லைஸாண்டரும்'
 'டெமிட்ரியஸ்ஸும்' 'ஹெலனாவிடத்து' என்னுசை அதிக
 மோ, உன்னுசை அதிகமோ என்பதைத் தனிப்போரால்
 தெளிவோமென்று அதற்குரிய இடத்தைநாடிச் சென்றா
 ர்கள். இதையறிந்த 'ஒபரான்', இப்போரில் இவருக்குக்
 கேடொன்றும் நேரிடாதபடி இருண்ட மூடுபனியையுண்
 டாக்கி, ஒருவரையொருவர் காணாமற்செய்து, 'லைஸாண்ட
 ரிடத்து' 'டெமிட்ரியஸ்ஸின்' குரலைக்காட்டியும் 'டெமிட்ரி
 யஸ்ஸினிடத்தில்' 'லைஸாண்டரின்' குரலைக்காட்டியும்
 அவரை வெவ்வேறு பக்கங்களில் அலைக்கழித்து, அவர்
 களைப்பால் உறங்கிய பின்னர், 'லைஸாண்டருக்கு'ப் புதிதா
 யுண்டான மயக்கம் நீங்கும்பொருட்டு அவன் கண்ணில்
 இம்மாற்று ரசத்தைப் பிழியவேண்டுமென்று 'பக்குக்கு'
 உத்தரவுசெய்தான். அவ்வுத்தரவுப்படியே பத், 'லைஸாண்
 டர்' 'டெமிட்ரியஸ்' 'ஹெர்மியா' 'ஹெலனா' இக்காலவரும்

அவ்விடத்திற்குவந்து களைப்பால் உறங்கியபின்னர், 'ஸைஸாண்டரின்' கண்ணில் மாற்று ரசத்தைப் பிழிந்து போயிற்று. 'ஓபரான்' தான்வேண்டிய சிறுவனை 'டிடேனியா' விடத்தினின்றும் பெற்று அவளுக்குக் கழுதைத்தலையோனாகிய 'பாட்டத்தின்' மேல் உண்டாய மயக்கத்தைத் தெளிவித்தான்.

பின்னர்க் காலையில் 'தீஸியஸ்' என்னும் அரசன் தனது மமைகளாய் 'ஹிப்பாலிடாவோடும்' 'ஹெர்மியாவின' தந்தையாகிய 'இஜீயஸ்ஸோடும்' அக்காட்டில் வேட்டைக்குவர, வேட்டைக்காரர் ஊதிய கொம்பின் ஓசையால் உறங்கிக்கொண்டிருந்த 'ஸைஸாண்டர்' முதலிய நால்வரும் தடுக்கிட்டெழுந்து அரசனைப் பணிந்து நின்றார்கள். அப்பொழுது 'டெமிட்ரியஸ்', நனக்கு இரவில் நேர்ந்த வற்றையெல்லாம் அரசனுக்கு அறிவித்து, நான் ஹெர்மியாவை விட்டுவிட்டேன், எனது முந்திய காதலியாகிய 'ஹெலனாவிடத்தே' அன்புடையேன் என்றான். தன்மகள் இவ்வாறு ஓடிவந்ததைப்பற்றிக் கோபங்கொண்ட 'இஜீயஸ்', சட்டப்படி அவளைத் தண்டனைக்குள்ளாக்கவேண்டுமென்று அரசனை வேண்டிக்கொண்டான். அரசன் அதற்குச் செவிகொடாது அனபர்களின் கருத்துக்கு ஒத்தபடி 'ஹெலனாவை' டெமிட்ரியஸ்ஸுடன், 'ஹெர்மியாவை' 'ஸைஸாண்டரும்' மணங்கொள்ளக் கடவரென்றும் தன்விவாகத்தோடு இவ்விரண்டு விவாகமும் நடக்கவேண்டும் சொல்லி ஊருக்குச்சென்றான். அப்படியே இம்முன்று விவாகங்களும் நகரத்துக் கோயிலில் நடந்தன. அன்றிரவில் மூன்று தம்பதிகளும் ஆதென்ஸ் நகரத்துக் கைத்தொழிலாளிகள் ஆடிய அஸம்பந்தம் நிறையப்பெற்ற வேட்கைக் கூத்தைக் கண்டுகளித்துத் தத்தம் பள்ளியறையை அடைந்தார்கள்.

பின்பு கந்தர்வ அரசன் அரசிகளாகிய 'ஓபரானும்' 'டிடேனியாவும்' 'தீஸியஸ்ஸின்' அரண்மனைக்கு வந்து மூன்று தம்பதிகளும் நன்மக்களைப்பெற்றுச் சிரஞ்சீவி களாய் இன்புற்றிருப்பானென்று வாழ்த்திச் சென்றனர்.

நாடகபாத்திரங்கள்.

—o-o-o—

“தீஸியுஸ்”	... “ஆதென்ஸ்” நகரத்தரசன்.
“இஜீயஸ்”	... “ஹெர்மியா” என்பவளின் தந்தை.
“லேஸாண்டர்”	... “ஹெர்மியாவின்” மேல் நேசங்கொண்டவர்கள்.
“டெமிட்ரியஸ்”	
“பிலாஸ்ட்ரேட்”	... (Philstrate) “தீஸியுஸ்” அரசனது ... கூத்துவிருந்துகளின் விசாரிப்புக்காரன்.
“க்வின்ஸ்”	... (=ஒர்வகை இலந்தை) தச்சன்.
“ஸ்ரக்”	... (Sung=நெருக்கம்) மூட்டுவேலைக்காரன்.
“பாட்டம்”	... (Bottom=தாலுருண்டை) சேணியன்.
“ப்ளூட்”	... (Flute=குழல்) துருத்திதிருத்துவோன்.
“ஸ்ரௌட்”	... (=நீண்டமூக்கு) பழைய பாத்திரங்களைப் புதுப்பிப்போன்.
“ஸ்டார்வெலிங்”	... (=பசியால் மெலிதல்) நையற்காரன்.
“ஹிப்பாலிடா”	... “அமேஜான்ஸ்” (Amazons) என்ற பெண் பாற் போர்வீரரின் அரசி; “தீஸியுஸ்ஸோடு” போர்புரிந்து தோல்வியுற்றபின் அவளை மணஞ்செய்ய இருப்பவன்.
“ஹெர்மியா”	... “இஜீயஸ்ஸினுடைய” மகள்; “லேஸாண்டர்” ரின்” மேல் ஆசை கொண்டவன்.
“ஹெலனா”	... “டெமிட்ரியஸ்ஸின்” மேல் ஆசை கொண்டவள்.
“ஓபரான்”	... கந்தர்வ அரசன்.
“டிடேனியா”	... கந்தர்வ அரசி.
“பக்”	... விகடக்குட்டிப்பேய்.

பயற்றம்பூ	... (=பீஸ்ப்ளாஸம்—Peaseblossom)	} கந்தர்வப் பெண்கள்.
சிலம்பிக்கூடு	... (=காப்பெப்—Cobweb)	
பாச்சை	... (=மாத்—Moth)	
கடுகுவிரை	... (=மஸ்டர்ட்ஸீட்—Mustardseed)	

மற்றைக்கந்தர்வர்கள் ... கந்தர்வ அரசன் அரசிகளோடு வருபவர்கள்.

பரிவாரங்கள் ... தீஸியுஸ், ஹிப்பாலிடாக்களோடு வருபவர்கள்.

இந்நாடகத்துக்குரிய இடங்கள்: ஆதென்ஸ் நகரமும்,
அதற்குச் சமீபத்துள்ள காடும்.





நடுவனிற்கனவு.

1-வது அங்கம்.

1-வது இடம்: ஆதென்ஸ் நகரத்தில் தீஸியுஸ்ஸினுடைய

அரண்மனை.

[*தீஸியுஸ், ஹிப்பாலிடா, பிலாஸ்ட்டோட், பரிசாரங்கள் வருதல்.]

தீஸியுஸ்:—சீருள்ள ஹிப்பாலிடாடே, நாம் மணம்புரிந்து மகிழ்வுறுங்காலம் நெருங்குகின்றது. அமாவாஸ்யைக் குப்பின் புதிய பிறை தோன்றுதற்கு இன்னும் நான்கே நாள் செல்லவேண்டும். ஐயோ! இப்பழையபிறை மிக மெல்லத் தேய்கிறதுபோற் காணப்படுகின்றதே! அதனால் நமது ஆசை நிறைவேறுநாளும் தங்கித்தங்கி மெல்ல வருகின்றது.

ஹிப்பாலிடா:—நான்கு பகலும் அவற்றினது இரவில் வினாவில் அழுந்திவிடும்; நான்கு இரவும் கனவில் வினாவிற் கழிந்துவிடும். பின்னர் வானத்துப் புதிதாகவளைத்த வெள்ளிவிற்போன்று விளங்கும் பிறை நாம் மணம்புரிந்து மகிழ்வுற்றிருக்கும் இரவைக் காணும்.

12

*“ ‘ஆதென்ஸ்’ நகரத்து இராசகுமாரனாகிய ‘தீஸியுஸ்’ என்னும் யுத்தவீரன் ‘அமேஜான்ஸ்’ என்ற பெண்போர்வீரருடன் போர்புரிந்து அவர்களுடைய அரசியைச் சிறைகொண்டான். இதற்குப் பிரதிசெய்ய அப்பெண் போர்வீரர் ‘ஹிப்பாலிடா’ என்பவளைத் தங்களுக்குத் தலைவியாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு ‘ஆட்டிகா’ என்ற ஊரின் மேற் படையெடுத்து வந்தார்கள்; அப்பொழுது தீஸியுஸ் அவர்களை முறிய அடித்து ‘ஹிப்பாலிடாவை’க் கலியாணஞ் செய்து கொண்டான்.” என்பது கிரேக்கர்களுக்குள்ள ஒருபழைய கதை.

தீஸியுஸ்:—பிலாஸ்ட்ரேட், நீ போய் இவ்வாதென்ஸ் நகரத்து இளைஞரைக் களித்துக்கொண்டாட எழுப்பிவிடு. மனச்சோர்வைத் துக்கமுள்ளவிடத்துத் துரத்தி ஊரொங்கும் சந்தோஷம் நிறைந்திருக்கச்செய். (பிலாஸ்ட்ரேட்-போதல்.) ஹிப்பாலிடா, உன்னை என் வாளால் வசிகரித்தேன்; உனக்குத் தவறிழைத்து உன் அன்பைக்கொண்டேன்; இப்பொழுது உன்னை மணம்புரியும் வழியோ இத்தன்மைந்தா னதன்று: ஆரவார வேடிக்கையுடனும் ஆநந்தக்களிப்புடனும் உன்னைக் கைப்பிடித்து எனது மணமகளாக் குவேன்.

22

[இஜீயஸ், ஹெர்மியா, லைஸாண்டர், டெமிட்ரியஸ் வருதல்.]

இஜீயஸ்:—நம் புகழ்பெற்ற இறைவனாகிய தீஸியுஸ் இனிது வாழ்க.

தீஸியுஸ்:—உத்தம இஜீயஸ்தே, நிரம்பச் சந்தோஷம்; உனக்கு ஸம்பவித்தது என்ன?

இஜீயஸ்:—என்னொன்ற வனே, துயரம் நிறைந்து, என் மகள் ஹெர்மியாவென்பவள்மேற் குறைகூற வருகிறேன். அழகும் செல்வமுமுள்ள உயர் குலத்தோனாகிய டெமிட்ரியஸ்ஸென்னும் இவ்விளைஞன் அவளை மணம்புரிய 30 என் அதுமதி பெற்றவன். என் தண்ணளித்தலைவ, இங்கு நிற்கும் லைஸாண்டரோ, அவள் உள்ளத்தை மயக்கினான்.—லைஸாண்டரே, அடா துஷ்டா! நீ என் குழந்தையிடத்து நேச அடையாளங்களைக் கொடுத்து நேச அடையாளங்களைப் பெற்றுக்கொண்டாய்; பொய்நேசம் காட்டும் பாடல்களை மாறுகுரலில் நிலவில் அவளுடைய சாளரத்தருகிற் பாடி மோதிரம், விளையாட்டுடைமை, சிறுபண்டம், பூச் செண்டு, சுவைப்பண்டம் முதலியவற்றால் உன் உருவத்தை அவள் மனத்தில் யாருமறியாமற் பதித்தாய்; கபடமாய் அவள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தாய்; எனக்குரிய அவ 40 ளது பணிவை இணங்காத வன்கண்மையாக மாற்றினாய்.—

17. வாளால் வசிகரித்ததை முன்னுள்ள குறிப்பிற் காண்க.

என் தண்ணளித்தலைவ, உன் முன்பில், அவள் டெமிட்ரி யஸ்ஸை மணம்புரிய உடன்படாளாயின், ஆதென்ஸ் நகரத் துப் பண்டை வழக்கப்படி நடக்க அனுமதி தந்தருள வேண்டுகின்றேன்; அவள் என்னுடைமையாதலின், அவளை இக்குலமகனுக்கு அளிப்பேன்; அன்றெனின், நம்மூர்ச் சட்டத்தின் உறுதியான திட்டப்படி கொலைக்களம்படுப் பேன்.

48

நீஸியுல்:—ஹெர்மியா, நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? சீ ருள்ள கன்னியே, நான் சொல்லும் புத்தியைக்கேள்; உன் தந்தை, உனக்கு ஓர் தெய்வம்போன்றவன்; உனக்கு உருவம் தந்தவன் அவன்; அழகு அமைத்தவன் அவன். அவன் ஏற்படுத்திய கணவனாகிய டெமிட்ரியஸ்ஸோ ஸத் பாத்நிரமான குலமகன்.

ஹெர்மியா:—லைஸாண்டரும் அப்படியே.

நீஸியுல்:—அவனுக்குள் அவன் அப்படிப்பட்ட வனே. ஆனால் இக்காரியத்தில் அவனுக்கு உன் தந்தையின் அனுமதியின்மையின் மற்றவனே மிகத் தக்கவனென எண்ணல் வேண்டும்.

ஹெர்மியா:—என் தந்தை என்கண்களாற் பார்க்கிறு ரில்லையே!

61

நீஸியுல்:—உன் கண்கள் உன் தந்தையின் விவேகத் தோடு பார்த்தல் வேண்டும்.

ஹெர்மியா:—என்னுண்டவனே, என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டுகின்றேன். எவ்வன்மையினால் என க்கு இவ்வளவு துணிவோ, இங்கு இச்சந்திதானத்து, என் உட்கருத்தை வெளியிட்டு வழக்காடல் என் பெண்ணுணத் திற்கு எம்மட்டில் முறையோ, அறியேன்; டெமிட்ரி

47-48. “தாய் தந்தையர்கள் தம்மக்களை உயிரோடுவைக்கவோ கொல்லவோ ஸர்வசுத்திரமுடையோர்” என்பது ஆதென்ஸ் நகரத்துப் பூர்வீகச்சட்டம்.

யன்னை மணம்புரிய மறுப்பேனாயின், எனக்கு வரக்கூடிய பெருந்தீங்கு இன்னதென்று யானுணருமாறு அருளிச் செய்ய வேண்டுகின்றேன்.

71

தீஸ்யுஸ்:— இறக்கவேண்டும்; அன்றெனின், மனிதர் சேர்க்கையையே முற்றும் துறக்கவேண்டும். சீருள்ள ஹெர் ம்யாவே உன்னொசையை வினாவு; உன் யௌவனத்தன்மையைக் கேட்டறி; உன் இரத்தப்பெருக்கைப் பரிசோதித்துப்பார்; உன் தந்தையின் விருப்பத்திற்கிணங்காது தவ் பெண் கோலம் பூணவும், இருளடைந்த கன்னிமடத்திலடைபட்டுக் கன்னித்தன்மையழியாக் குளிர் திங்கட்கு உருக்கமாக ஞான கீதம்பாடித் துறித்துக்கொண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் மலட்டுத் தவப்பெண்ணாயிருக்கவும் சகிப்பாயோ? தம் இரத்தக்கொதிப்பை இவ்வாறு அடக்கி [81] ஆண்டு நித்திய கன்னிவிரதம் பூண்டொழுகுவோர் நிரம்ப அருள் பெற்றவரோ யாவர். ஆயினும், இவ்வுலக வாழ்க்கையில், வேறுவிதமாகப் பாயன்படுத்தப்படாது முள்ளிலேயே வாடிக்கொண்டு தனியே வளர்ந்திருந்திறக்கும் 'ரோஜா' மலரிலும் பறித்துப் பனிராக இறக்கப்படும் 'ரோஜா' அதிபாக்கியம் பெற்றுள்ளதென்றுணர்வாய்.

ஹெர்மியா:— என்னுண்டவனே, அப்படியே வளர்ந்து வாழ்ந்து இறப்பேனெயன்றி யாருடைய துகத்துக்குத் தலை

74. உன்னொசையை வினாவு, உனது ஆசையை முன்னிலைப்படுத்திக்கேள்.

77-79. சந்திரனை 'டையாளு' என்னும் கற்புள்ள கன்னித் தேவதையாகக் கூறுவது 'கிகோக்கர்' வழக்கம். கன்னிமடத்திலுள்ள தவப்பெண்கள் சந்திரனைப்பற்றித் தோத்திரகீதம்பாடிக் காலம் கழிப்பதுண்டு. கன்னிமடம் என்பது உலகத்தைத் துறந்து தவக் தோலுக்கொண்டு கற்புவிரதம்பூண்ட மாதர்கள் இருக்கும் இரகசிய மாள இடம். கிறிஸ்தவர்களில் 'ரோமன் காதலிக்' என்னும் வகுப்பினர் இம்மடங்கள் உண்டு.

89. துகத்துக்குத் தலைவனங்கல், ஆளுகைக்கு உள்ளாதல்.

வணங்க என்மனம் ஒவ்வாதோ, அப்படிப்பட்டவனுடைய ஆளுகையில் என் கன்னித்தன்மைக்கடுத்த இன்பத்தையும் சுவாதீனத்தையும் ஆக்குவேனல்லேன். 92

தீனியுஸ்:— பொறுத்து யோசிக்கக் காலமிருக்கிறது. அடுத்துப் புதிய பிறை தோன்றுநாளில், என் காதலிக்கும் எனக்கும் என்னும் பிரியா நேச பந்தத்திற்கு முத்திரை பதிக்கும் தினத்தில், உன் தந்தையின் மனம்போல் நடவாத தற்காக இறக்கவோ, அவன் விருப்பப்படி டெமிட்ரிய ஸ்ஸை மணம்பூரிப்பவோ, 'டையானு' தேவதையின் பீடத் தின்முன் நித்திய கன்னி விரதம் பூணவோ ஸித்தமாயிரு.

டெமிட்ரியஸ்:—இனிய ஹெர்மியாவே இனியேனும் என்மேற் சற்றிாங்கு. லேஸாண்டரே, என் ஐயமில்லாப் பொருளுக்கு நீ ஏன் உரிமை பாராட்டுகின்றாய்? விட்டுவிடு. 103

லேஸாண்டர்:—டெமிட்ரியஸ்ஸே, நீ அவள் தந்தையின் நேசமுடையாய்; நான் அவளுடைய நேசமுடையேன்; என்னோடு வழக்குக்கு வாராதே. நீ அவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்.

இஜீயஸ்:— சிந்தைநிறைந்த லேஸாண்டரே, அவன் என் நேசமுடையானென்பது மெய்யே; என் நேசம் அவனுக்கு என்னுடைமையைக் கொடாதோ? அவன் என்னுடைமை யாதலின் அவளைப்பற்றிய என் எல்லா உரிமையையும் டெமிட்ரியஸ்ஸுக்கு இதோ அளிக்கின்றேன். 112

லேஸாண்டர்:—என்னுண்டவனே, குலத்தாலும் பொரு ளாலும் யான் அவனுக்குக் குறைந்தவனல்லன்; என் நேச மோ அவனதிலும் மிக அதிகம்; என் பாக்கியமோ, அவனு டைய பாக்கியத்திற்கு ஒருகால் மேலானதன்மெனப்படி.

95. நேசபந்தத்திற்கு முத்திரைப்பதித்தலாவது விவாகஞ் செய்து கொள்ளல்.

106. அவன் என்றது ஹெர்மியாவின் தந்தையை; இதுபற்றி காஸ வார்த்தை.

ஹம், அதற்கு இணையாயிருக்குமென்பது நிச்சயம். இவ்
வெல்லாப் பெருமையிலும் மேலாக, நான் அதிகந்தரி
மாகிய ஹோம்யர்வால் நேசிக்கப்பட்டவனென்னும் பெ
ரும் பெருமையும் உடையேன். ஆதலின், யான் ஏன் 120
என்னுரிமையைப் பாராட்டவொண்ணாது? டெமிட்ரி
யஸ்ஸோ,—அவன் முகத்துக்குநேர் உறுதியாய்ச் சொல்
வேன்—நேடாரின் புதல்வியாகிய ஹெலனாவை நேசித்து
அவள் உள்ளத்தைத் தன்வசங் கொண்டான். அவ்வினிய
மாதோ, உறுதியற்ற பூபுரட்டன்மேல் மிகக் காதல் பூண்
டான்; பத்தி பாராட்டுகின்றான்; இவனைத் தெய்வமென
ஆராதிக்கின்றான்.

தீஸியஸ்:—ஸ்வயசாரியமே என் மனத்து நிமிபித்
தனும்புதலால் நீங்கள் சொன்னியில் ஒன்றும் அநில தங்க
வில்லை. ஆயினும், நன்று; இருளள ஹோமயா, நான் 130
முன் சொல்லியவண்ணம் உன் தந்தையின் கருத்துக்கு
இசைந்து நடப்பாயாக; அன்றெனின், முறைக்கு நான்
காம் நாளில் ஆதென்ஸ் நகர் சட்டப்படி—அச்சட்டத்திற்
சொல்லியதில் ஒன்றுக்குறையென்—மரணதெண்டனைக்குட்
படவோ, அல்லது நித்திய கன்னிவிரதம் பூணவோ சித்த
மாயிரு. ஹிப்பாலிடா, என் காதலியே, ஒன்புற்றிருக்கி
றாயோ? நாம் இனிப்போவோம். இஜியஸ், டெமிட்ரியஸ்,
நீங்களும் என்னுடன் வாருங்கள்; உங்களை என் கலியாண
காரியத்தில் ஏவுவேன்; அன்றியும், உங்கள் காரியத்தைக்
குறித்தும் உங்களிடத்துத் தனித்துப் பேசவேண்டிய
துண்டு. 141

இஜியஸ்:—எம் கடமையைச் செலுத்த ஆவலோடு வரு
கிறோம், என்னுண்டவனே.

(தீஸியஸ், ஹிப்பாலிடா, இஜியஸ், டெமிட்ரியஸ்

பரிவாரங்கள்-போதல்)

128. ஸ்வய காரியம், கலியாணம்.

136. ஹிப்பாலிடா அருகிருத்தலையே உணராதவன்போல்
தானிதுவகையில் வேறுகாரியமாயிருந்ததுபற்றித் தீஸியஸ் அவளை
நொக்கி இவ்வுபசாரவார்த்தைகள் சொல்லுகிறான்.

லைஸாண்டர்:—என் அன்பே, சுகமோ? முகம்வெளுத்தாயே; கன்னச்செம்மலர் வாடியதே. ஆ! கஷ்டம்! மெய்யன்பிற்குப் பலவிதத்திலும் இடையூறுகள் உண்டாகின்றன; சிலவேளை குலத்தின் வேறுபாட்டால் இடையூறு; சிலவேளை பிராயத்தின் தாரதம்மியத்தால் இடையூறு; சிலவேளை இருவர் கருத்தும் ஒவ்வாமையால் இடையூறு. இவ்வெல்லா விதத்திலும் எப்பொழுதேனும் பொருத் 150 தம் அமைந்து மெய்யன்பு உண்டாயினும், அம்மெய்யன்புக்குப் போரும், பிணியும், பொல்லாமரணமும் இடையூறுகி, அதை ஒலியைப்போல் கொடிப்பொழுதினதாயும், நிழலைப்போல் நிலைற்றதாயும், கனவைப்போற் குறுகினதாயும், மின்னலைப்போல் நொன்றிமறைகின்றதாயும் செய்கின்றன. அம்மின்னல் பளிர் என்று ஒரு கீற்று வடிவாகப் பூமியையும் வானத்தையும் ஒருங்குகாட்ட, ஒருவன் 'பார்' என்று சொல்லுமுன் அவை இருப்பிழம்பின் வாயிலாகப் பட்டு மறைவதுபோற் பிரகாசித்து விளங்கும்பொருள் களும் வினாவில் மாங்கின்றன.

160

ஹேர்ம்யா:— இவ்விடையூறுகளெல்லாம் மெய்யன்பிற்கு ஊழின்படி வருவனவாம். சித்தனையும், கனவும், பெருமூச்சும், அவாவும், கண்ணீரும் காதலுள்ளவிடத்துக் காணப்படுவனபோல் இவ்விடையூறுகளும் காதலருக்கு வழக்கமாயுள்ளன; ஆதலின், நாம் இவற்றை அனுபவிப்பதில், மிக்க பொறுமையோடுருக்கக் கற்கவேண்டும்.

லைஸாண்டர்:— ஆ! இது நல்ல கோட்பாடுதான். ஆகையால், ஹேர்ம்யா, நான் சொல்வதைச் சற்றுச் செவி

147-152. நாயகன் நாயகிகள் மேற்குலத்தவரும் கீழ்க்குலத்தவருமாயிருந்தாலும், பிராயத்தில் ஏற்றக்குறைவுள்ளவர்களாயிருந்தாலும், மனம் ஒவ்வாதவராயிருந்தாலும் அவர்களுள் சிலவேளை மெய்யன்பு உண்டாகித்தலை. ஆது, எப்பொழுதேனும் உண்டாயினும், போர் பிணி முதலிய காரணங்களால் நீடித்து நிலலாமற் போகின்றது.

168. ஆகையால் &c., பொறுமையோடு சகித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற ஹேர்ம்யாவின் கோட்பாட்டை ஒப்புக்கொண்டவன்போற் காட்டி லைஸாண்டர், அக்கோட்பாட்டுக்கு விரோதமான உபாயத்தைச் சொல்லுகிறான்.

கொடுத்துக்கேள். இவ்வூருக்கு இரண்டு காதத்துக்கப்பால்
 என்னக்கு ஒரு கைம்மையத்தை இருக்கிறாள்; மிக்க 170
 பணக்காரி; குழந்தையில்லாதவள்; என்னை அவளுடைய
 ஒரோ குழந்தைபோல எண்ணுபவள்; அவனிடத்தில் இவ்
 லூர்ச் சட்டம் செல்லாது; நாம அங்கு மணமபுரிந்து
 இனிது வாழலாம். உனக்கு என்னிடத்து நேசமுள்ளது
 மெய்யானால், நாளை இரவில், உன் தகடபனுடைய வீட்டி
 லிருந்து யாருமறியாமற் புறப்பட்டு இவ்வூருக்கு மூன்று
 நாழிகைவழித் தூரத்திற்கு அபாரலிருக்கும் காட்டுக்கு
 வந்துசேர். முன்னொருகாலத்து, நீயும் ஹெனாவும
 வஸந்தவிழாக்கொண்டாடுமபொழுது நான் உங்களைச்
 சந்தித்தவிடத்தில் உனக்காகக் காத்திருப்பேன். 180

ஹெர்மியா — என் லேஸாண்டர், இவ்நன்றிமறவேன்;
 மகனன் வில்லாணை, அவன் அம்பாணை, நீ குறித்தவிடத்
 தில் நான் உன்னை நிச்சயமாய்ச் சந்திப்பேன்.

லேஸாண்டர்:—என் நேசமே, சொர் சவரூசே ஹெ
 லா இதோ வருகிறாள் LIT.

179. வஸந்தவிழா, இங்கிலாண்டில் இவ்விழாவை முன்னவ்
 வளவு வைபவத்தோடு இக்காலத்திற் கொண்டாடுவதில்லை உஸந்த
 கால ஆரம்பத்தில் இளைபவர் இராதநிரி மூன்றாம் ஜாமசதில்
 எழுந்து கொம்பு ஊதிககொண்டு சேவாத்தியங்களுடன் ஊருக்
 கருகிலுள்ள காட்டுக்கு நடந்து சென்று மரக்கொம்புகளையொடித்து
 அவற்றைப் பூச்செணிகளாலும் புஷ்பமாலைகளாலும் அலங்கரி
 த்துச் சூரியோதயமானவுடன் வீடுசேர்ந்து அவ்வலங்கரிககப்பட்ட
 கொம்புகளை வீட்டின் சதவுகளிலும் பல்கணிகளிலும் வைப்பது
 வழக்கம், பின்னும் பண்டைக்காலத்தில் இங்கிலாண்டில் ஒவ்வொரு
 கிராமத்திலும் இவ்விழாவில் 40-அடி உயரமும் 15-அங்குல கனமு
 முள்ள தேவதாருக் கம்பத்தை வஸந்தக்காலாக நாட்டி அதைப்
 பூமாலைகளாலும் கொடிச்சீலைகளாலும் அலங்கரித்துக் காலேழுதல்
 இவ்விழாவில் ஊரார் அதைச்சுற்றிவந்து ஆடிப்பாடுவது வழக்கம்.
 அப்படி நாட்டப்பட்ட வஸந்தக்கால்களிற் சில இப்பொழுதும்
 இக்காலத்துக் காணப்படுகின்றன.

[ஹேலனா வருதல்.]

ஹேர்ம்யா:—என் அழகுள்ள ஹேலனாவின் காரியம் இனிது முடிக. எங்கே போகின்றாய்? 187

ஹேலனா:—என்னை அழகுள்ளவன் என்றாயே, அப் பெயரை மாற்றியழை; உன்னழகே டெமிட்ரியஸ் விரும்பும் அழகு; உன் கண்கள் அவனுக்குத் துருவமீன்; உன் குரல் அவனுக்கு இனியகீதம். வியாதி தொட்டோணாத் தொடர்கின்றதே; ஐயோ! நான் உன்னைவிட்டுப் போவதற்குள் அழகும் அப்படித் தொடராநோ? அவனை வசப்படுத்தும் உபாயத்தை எனக்கு நீ கற்பிப்பாயோ?

ஹேர்ம்யா:—அவனைச் சினந்தா பார்க்கின்றேன்; அவன் என்னை நேசிக்கின்றான்.

ஹேலனா:—ஐயோ! உன் சினம், அவனை வசப்படுத்தும் உபாயத்தை என் புண்சிரிப்புக்குக் கற்பியாதோ? 198

ஹேர்ம்யா:—யான் திட்டைப் பொழிகின்றேன்; அவன் நேசந்தைப் பொழிகின்றான்.

ஹேலனா:—ஐயோ! என் துதிக்கு அவ்வன்மையில் லையே!

ஹேர்ம்யா:—நான் அவனை வெறுக்க வெறுக்க, அவன் என்னைத் தொடர்ந்து தொடர்ந்து வருகின்றான்.

ஹேலனா:—நான் அவனை நேசிக்க நேசிக்க, அவன் என்னை வெறுக்கின்றானே.

ஹேர்ம்யா:—இஃது அவனுடைய அறிவின்மையே யன்றி, ஹேலனா, எனது குற்றமன்று. 208

190. துருவமீன், துருவநகரத்திரம்; அது, தன்நிலை மாறாது நின்றலால், பிரயாணிகளுக்கு வழிகாட்டும் நகரத்திரமாக உபயோகப்படுகிறது. உண்கண்கள் அவனுக்குத் துருவமீன் என்பதற்கு அவன் உன் கண்களின் சூழிப்பை அனுசரித்து நடப்பவன் என்பது பொருள்.

ஹேலனா:—இதற்குக் காரணம் உன்னழகேயன்றி வேறொன்றன்று; இதுதான் உனது குற்றம். ஐயோ! இந்தக் குற்றம் எனக்கில்லையே!

ஹேர்ம்யா:—இனி உனக்கு மனத்தளர்ச்சி வேண்டுமெனில்லை. அவன் என் முகத்தை இனிமேற் பாரான்; நானும் என் லைஸாண்டரும் இவ்விடம்விட்டுப் போகின்றோம். காட்டில் நாம் வழக்கமாகக் கூடிக்கலந்துபேசி நம்முடைய அந்தரங்கங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளும் இடமாகிய பூங்காவனத்து நாங்கனிருவரும் நாளை இரவிற்கு சந்தித்து வேறிடம் போகக் கருதியிருக்கின்றோம். என் இனிய வினையாட்டுத் தோழியே, நீ உன் டெமிட்ரியஸ்ஸை மணம்புரிந்து இனிது வாழ்வாயாக. லைஸாண்டரோ, சொன்ன சொற்படி நடக்க வேண்டும்.

221

லைஸாண்டர்:—அப்படியே நடப்பேன், ஹேர்ம்யாவே. (ஹேர்ம்யா போதல்.) ஹேலனா, நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; உனக்கு டெமிட்ரியஸ்ஸின்மேலுள்ளதுபோல் அவனுக்கும் உன்மேல் ஆசைபிறாது வளர்வதாக.

225

(லைஸாண்டர் போதல்.)

ஹேலனா:—நான் அவளுக்கு அழகிற் குறைந்தவளே? ஊரில் எல்லோர்க்கும் தோன்றும் அழகு டெமிட்ரியஸ்ஸுக்குத் தோன்றவில்லையே! இழிந்ததைக் காமம் உயர்ந்ததாகக் காண்கின்றது; காமம் கண்ணுற் பார்ப்பதில்லை; மனத்தாற் பார்க்கின்றது; அங்கும் விவேகங்கிடையாது; அஃது ஒரிடத்துத் தரித்து நிற்கிறதும்லை. அதனாலன்றோ காமனைச் சிறகுள்ள பொட்டையனாகச் சித்திரத்திற் காட்டுகிறார்கள். ஹேர்ம்யாவைக் காணுமுன் டெமிட்ரியஸ் நானே தஞ்சமென்று இருந்தானே; அவனைக் கண்டவுடன் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் அவனது அவ்வளவு அன்பும் உருகியோடிவிட்டதே! நன்று; ஹேர்ம்யா காட்டுக்கு ஒடிப்

228-229. இழிந்ததை—காண்கின்றது, அழகில்லாத பொருள் நாழிகன் கண்ணுக்கு மிகவும் அழகுள்ளதாகத் தோன்றுமென்பது பொருள்.

போவதைப்பற்றி அவனுக்கு உரைப்பேன். அவ்வுரைக்குப் பிரதியாக அவன் என்னிடத்து ஓரன்புமொழி கூறுவானான், அவ்வன்புமொழி அப்பொழுதுண்டாகும் என் மனநோவிற்கு ஈடாவதன்று. ஆயினும், அம்மனநோவை, அவன் அவனைத்தொடர்ந்து காட்டுக்குச் செல்லுகையில் அவன் முகத்தைப் பார்த்தலால், ஒருவாறு மாற்றிக்கொள்வேன்.

242

(ஹெலனா போதல்.)

2-ம் இடம்-ஆதென்ஸ் நகரத்தில் கீவின்ஸ் என்பவன் வீட்டில் ஓரறை.

[கீவின்ஸ், ஸ்ரகக், பாட்டம், ப்ரூட், ஸ்ரெளட், ஸ்டார்வெலிங்-வருதல்.]

கீவின்ஸ்:—நம்முடைய கூட்டத்தார் எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்களா?

பாட்டம்:—அட்டவணைப்படி பெயர் பெயராகக் கூப்பிடுவது நலம்.

கீவின்ஸ்:—பெயர் அட்டவணையோலை இங்கிருக்கின்றது. அரசனது கலியாணநாளிரவில் அரசன்முன் நம்முடைய கூந்தை ஆடுவதற்கு, இந்நகரத்தில் இன்னார் இன்னார் தகவர்கள் என்று இதில் எழுதப்பட்டுமிருக்கிறது.

பாட்டம்:—கீவின்ஸ், வளர்க்க வேண்டாம்; குறியானதைப் பேசு. நமது கூத்தின் பெயரைச்சொல்; அதில் ஆடுபவர்களின் பெயர்களை வாசி.

11

237-240. தனது மாற்றாளாகிய ஹெர்மியாவிடத்தினின்றும் டெமிட்ரியஸைப் பிரிக்கக் கருதுபவளாகிய ஹெலனா, அவன் அவனைத் தொடர்ந்துசேரும்படி, தானே அவனுக்கு வழி சொல்லும் பொழுது அவனுக்குண்டாகும் மனவருத்தம் அவளாற் சிக்கக் கூடியதன்று. இவ்வழிசொல்லியதற்குப் பிரதியாக டெமிட்ரியஸ், ஹெலனாவிடத்து ஓரன்புமொழியும் கூறான். அவ்வாறு கூறினும், அவ்வன்புமொழி அவன் அப்பொழுது படு மனவருத்தத்திற்கு ஈடாகாது.

கீவின்ஸ்:—கூத்தின் பெயர் “ மிகவும் துக்ககரமான கனிக்கூத்தும் பிரமஸ் தீஸ்பி இவர்களுடைய குரூரமான மரணமும். ”

பாட்டம்:—நல்ல கூத்தென்றே தொன்றுகிறது. க்வின்ஸ், ஆடுபவர்களை முறையே கூப்பிடு. தலைவர்களே, தனித்தனியே பிரிந்து நில்லுங்கள்.

கீவின்ஸ்:—சேணியப் பாட்டம்.

பாட்டம்:—சித்தமாயிருக்கிறேன்; எனக்கு வேஷம யாது? 20

கீவின்ஸ்:—உன்னைப் பிரமஸ் வேஷத்திற்கு நிச்சயித்திருக்கிறோம்.

பாட்டம்:—பிரமஸ் என்பவன் யார்? சாமுகனோ? கொடியவனோ?

கீவின்ஸ்:—காமுகன்; காமத்தின்நிமித்தம் தற்கொலை செய்துகொள்ளும் பெருந்தீரன். 26

பாட்டம்:—ஆட்டத்தில், காண்போர் கண்ணீர் விடும் படியான காரியமிது. நன்று; நான் இவ்வேஷம்போட்டு ஆடுவேனாயின், காண்போர்கள் தங்கள் கண்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளக்கடவர்; அவர்கள் கண்களை நிராகவடித்துவிடுவேன்; அவர்களைக் கதறி அலறச் செய்வேன். ஆயினும், எனக்குக் கொடியவன் வேஷந்தான் நல்ல பொருத்தமுள்ளது; ஹெர்க்யுலிஸ்ஸைப்போல், பூனையின் குடலைக் கிழிப்பேன்; கதவை உடைப்பேன்; பூட்டை முறிப்பேன்;

12-14. இந்நாடக கவி, அக்காலத்துச் சில கவிகள் தம்முடைய நாடகங்களுக்குப் பொருத்தமில்லாத நீண்டபெயர் வைப்பதைப் பற்றிப் பரிகாசம் செய்கிறார்.

33-35. ஹெர்க்யுலிஸ்-வீமசேனனைபோல் அதிக பலவான். பூனையின் குடலைக் கிழிப்பது முதலியவற்றை அப்பலவான்போன்றவனின் ஸாகஸ்செய்கைகளாகக் கூறுவது பரிகாசம்.

இவைபோன்ற எத்தனையோ ஸாகஸச் செய்கைகள் செய்வேன். நன்று; மற்ரை ஆட்டக்காரர்களின் பெயர்களைச் சொல்.

37

கீவின்ஸ்:—தூருத்திதிருத்தும் ப்ரூட், நீ திஸ்பிவேஷம் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

ப்ரூட்:—திஸ்பி என்பவன் யார்? எங்கும் போராடி அலைந்து திரியும் ஆயுதபாணியோ?

கீவின்ஸ்:—பிரமஸ்ஸால் கெசிக்கப்படும் குலமகள்.

ப்ரூட்:—எனக்குப் பெண்வேஷம் வேண்டுவதில்லை இப்பொழுதுதான் எனக்குத் தாடிமுளைத்துவருகிறது.

கீவின்ஸ்:—எல்லாம் ஒன்றே; குற்றமில்லை; பொய்ம் முகம்வைத்து ஆடப்போகிறாய். உன் குரலைமாத்திரம் சற்று மெல்லிதாக்கிக்கொள்.

பாட்டம்:—முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு ஆடலா மென்றால், நானே திஸ்பிவேஷமும் போட்டுக்கொள்வேன்; நான் பெருஞ்சிறுகூலாற் பேசுவேன். “திஸ்னி, திஸ்னி” என்று சிச்சுக்குரலிற் சொல்வேன்.

51

கீவின்ஸ்:—கூடாது, கூடாது. நீ பிரமஸ் வேஷமே போட்டுக்கொள்ளவேண்டும். ப்ரூட், உனக்குத் திஸ்பி வேஷமே.

பாட்டம்:—நன்று; இதற்குமேல் வருவதைக் கேட்போம்.

40-41. எங்கும்—ஆயுதபாணியோ, எங்கே யுத்தமுண்டாகும், எங்கே தம்முண்டய வீரத்தைக்காட்டச் சமயம் கிடைக்குமென்று சுற்றித் திரியும் போர்வீரர், ஐரோப்பாவில் முற்காலத்துண்டு.

43. ‘இரண்டாம் சார்ல்ஸ்’ அரசன் காலத்திற்குமுன்வரையில் இங்கிலாண்டிற் பெண்கள் நாடகத்திற் வேஷம்போட்டுக்கொள்ளாருவதில்லை.

50. பெருஞ்சிறுகூலர், இதுபோன்ற அசம்பந்தமான சொற் றொடர் எத்தனையோ பாட்டத்தின்பேச்சிற் காணலாம்.

கீவின்ஸ்:—ஸ்டார்வெலிங், உனக்குத் திஸ்பியினுடைய தாய்வேஷம். பழையபாத்திரம் புதுப்பிக்கும் ஸ்கௌட், உனக்குப் பிரமஸ்ஸினுடைய தந்தை வேஷம். எனக்குத் திஸ்பியினுடைய தந்தை வேஷம். மூட்டுவேலைக்கார ஸ்நக், உனக்குச் சிங்கவேஷம். இப்பொழுது எல்லாம் சரியாக அமைந்து விட்டனவென்று எண்ணுகிறேன். 62

ஸ்நக்:—சிங்கவேஷக்காரன் சொல்லவேண்டியது இன்னதென்று எழுதப்பட்டிருக்குமானால், அதை இப்பொழுதே என்னிடத்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; நான் பாடம்பண்ணுவதிற் சற்று மிக்தன்.

கீவின்ஸ்:—சிங்கம் செய்யவேண்டிய காரியத்தை ஒரு யோசனையுமின்றி நினைத்தமாத்நிரத்திற் செய்யலாம்; கர்ஜிப்பதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. 69

பாட்டம்:—சிங்கவேஷமும் நானே போட்டுக்கொள்ளு வேன். எல்லோருடைய மனமும் மிகக் களிப்புறும்படி கர்ஜிப்பேன். “இன்னுமொருமுறை கர்ஜிக்க, இன்னுமொருமுறை கர்ஜிக்க” என்று அரசன் சொல்லும்படி கர்ஜிப்பேன்.

கீவின்ஸ்:—நீ பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தால் அரசி முதலிய உயர்குலமாதர் நடுநடுங்கிக் கதறுவார்கள்; அப்பொழுது நம்மெல்லோரையும் தூக்கிவிடுவார்கள்.

எல்லோரும்:—நம்மொருவரையும் விடாது எல்லோரையும் தூக்கிவிடுவார்கள். 79

பாட்டம்:—தோழர்களே, நீங்கள் சொல்வது மெய்யே. புத்தி தமொறிப்போகும்படி மாதர்களைப் பயமுறுத்தினால் நம்மைத் தூக்கிப்போடுவதன்றி வேறொன்றும் அவருக்குத் தோன்றாது. அப்படியானால், யான் என்குரலை உயர்

57-60. திஸ்பியினுடைய தாய்வேஷமுதலியமூன்றும் பின்பு கூத்தில் வருவதில்லை.

த்திப் புறக்குஞ்சைப்போல் மெதுவாகக் கர்ஜிப்பேன்; இரப்பாடிக்குவிசென எண்ணும்படி கர்ஜிப்பேன்.

கீவின்ஸ்:—பிரமஸ் வேஷமொழிந்த மற் றொன்றும் உனக்குத் தகுந்ததன்று. பிரமஸ் இனிய முகத்தான்; பிறர் சாணவிகும்பும் அழகுள்ள ரூபமகன்போன்றவன். ஆதலின், அவசியமாக நீயே அவ்வேஷம் தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். 90

பாட்டம்:—நிராத காரியமாக இருத்தலால், அப்படியே செய்வேன். ஆனால், வேஷத்தில் என் தாடிக்கு இன்ன சாயம் பொட்டுக்கொண்டு வா வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை.

கீவின்ஸ்:—உன்னிஷ்டம் பொற் செய்யலாம்.

பாட்டம்:—நத்த மஞ்சள் நிறமோ, செம்மஞ்சள் நிறமோ, சிவப்பு நிறமோ எனக்குப்பிடித்த யாதேனும் ஒரு நிறத்தையேற்றிக்கொண்டு வருவேன். 98

கீவின்ஸ்:—தொழிலாளர், நங்கள் ஒவ்வொருவரும் பாடம்பண்ணிக்கொள்ளவேண்டியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். அவற்றைச் செவ்வையாக நாளை இரவிற்குள் பாடஞ்செய்துகொண்டு, பட்டணத்துக்கு ஒருநாழிகை வழித்துப்பத்துக்கு அப்பாலிலிருக்கும் அரண்மனைக்காட்டுக்கு வந்துசேரும்படி உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவ்விடத்தில் நம்முடையகத்தை அடிச் சரிபார்த்துக் கொள்ளலாம். பட்டணத்துள் ஓரிடத்துச் சந்தித்தால், அங்கே ஜனங்கள் கூடுவார்கள்; நம்முடைய ஏற்பாடு இன்ன தென்றும் பிறருக்குத் தெரிந்துவிடும். எல்லோரையும் இன்னுமொருமுறை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், நான் சொல்லியபடி தவறாமற் சந்திக்கவேண்டும். 110

பாட்டம்:—அப்படியே நாம் சந்திப்போம்; அவ்விடத்தில் யாரும்றியாமலும் தைரியமாயும் நம்முடைய சம்பாஷணைகளைச் சொல்லிச் சரிபார்த்துக்கொள்ளலாம். பிரயா

ஸப்பட்டு எல்லாவற்றையும் செவ்வையாக ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு எல்லோரும் வரவேண்டும்.

கீவின்ஸ்:—அரசனது கருவாலி மரத்தருகிற் சந்திப்போம்.

பாட்டம்:—போதும்; ஆறு நூறுனாலும், நூறு ஆறுனாலும் சந்திப்போம்.

119

(எல்லோரும் போதல்.)

முதலாவது அங்கம் முற்றிற்று.

2-ம் அங்கம்.

1-வது இடம்: ஆதென்ஸ் அருகிலுள்ள காடு.

[எதிரெதிரே ஒருமுறத்திலிருந்து *கந்தர்வப்பெண்ணும் ஒருமுறத்திலிருந்து பக் என்னும் விகடக்குட்டிப்பேயும் வருதல்.]

பக்:—ஏ, மாயாருபியே! எங்கே கற்றித்திரிகின்றாய்?

கந்தர்வப்பெண்:—குன்றிலும், பள்ளத்திலும், முள்ளிலும், செடியிலும், சிங்காரவனத்திலும், முற்றவெளியிலும், நீரிலும், நெருப்பிலும், எங்குத்திரிந்து கத்திரனிலும் வேகமாய்ச் சுழன்று வருகிறேன்; என் கந்தர்வ அரசிக்குப்

118-119. எது எப்படியிருந்தாலும் சந்திக்கத் தவறாமென்பது பொருள்.

*இங்கிலிஷில் பெயரீஸ்(Fairies) என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள், ஆங்கிலேயரின் கட்டுக்கதைக் கொள்கைப்படி, மானிடருக்கு மேலானவர்கள்; மாயாசக்தியை யுடையவர்கள்; மானிடர்க்குப் பெரும்பான்மையும் நன்மை செய்வதன்றித் தீமைபுரிவது அவருடைய குணமன்று. அவர்கள் சிறகுள்ளவர்கள்; கானாட்டியங்களிற் பிரியமுடையோர். ஹிந்துக்களின் கந்தர்வர்களும் பெரும்பான்மையும் இக்குணமுடையோராதலின், இவ்வொற்றுமைபற்றிப் பெயரீஸ் என்பவர்களைக் கந்தர்வர்கள் என்று இவ்விடத்தில் வியவகரித்திருக்கிறோம்.

†கிராமத்துப் பெண்களைப் பயமுறுத்துவது முதலிய சிறுதீமை செய்வதும், அவர், பாத்திரங்களில் தன்முன் வைக்கும் பாலையுண்டு அவருக்கு உபகாரமாகத் திரிகைதிரித்தல் முதலிய சிறுவேலை செய்துகொடுப்பதும் 'ரூபின்' என்ற மறுபெயருள்ள 'பக்' என்னும் விகடக்குட்டிப்பேயின் குணமென்பதும் ஆங்கிலேயரின் கட்டுக்கதைக் கொள்கை.

பணிசெய்து அவள் வட்டமாக நடனமீடும் பசம்பூல் நிலை
த்தைப் பனியால் நனைத்துவருகிறேன். இப்பொழுது நான்
பனிநீர்த்துளிகளைத் தேடி, அவற்றைப் புஷ்பஇதழ்களின்
நுனியில் நன்முத்துக் குழையென ஊசலாடச் செய்யப்
போகவேண்டும். நான் போகின்றேன், ஜடப்பேயே; நம்மரசி
தன்பரிவாரங்களுடன் இங்கே வினாவில் வரப்போகிறாள். 11

பகீ:—நம்மாசர் இங்கு இன்றிரவில் தம் கனிக்கூத்தாட
வருகிறார். அரசி அவர் கண்ணிற்படாமலிருந்தால் நலமா
யிருக்கும்; ஒபரான் அவன்மேற் கோபமுண்டிருக்கிறார்.
இந்துநேசத்தரசனிடத்திருந்து யாருமறியாமற் கொண்டு
வரப்பட்டு இப்பொழுது அவளுடைய பணிவிடையிலிரு
க்கும் அழகுள்ள சிறுவனை நமது அரசன் தன்பரிவாரத்
துள் ஒருவனாகச் செய்துகொள்ளக் கேட்க, அவள் கொடு
க்கவில்லை. ஆதலின், இப்பொழுது அவர்கள் சந்தித்தால்
அவர்களுக்குள் சண்டையுண்டாகும். 20

கந்தர்வப்பேய்:—உன்னடையாளம் எனக்குச் செவ்
வையாகத் தெரியவில்லை. ‘கற்றோழன் ராபின்’ என்று
சொல்லப்பட்ட புரளித்தனமுள்ள குள்ளப்பேய் நீதானோ?
கிராமத்துப் பெண்களைப் பயமுறுத்துவதும், அவர் கடை
யும் தயிரினின்றும் ஆடையை விழுங்குவதும், இராவழிச்
செல்வோரை வழிதப்பச் செய்து அவர் படும் சங்கடத்தைக்
கண்டு நகைப்பதும் உன்னுடைய தொழிலின்றோ? 27

பகீ:—நீ சொல்வது மெய்யே; இரவில் அப்படி உற்
சாகமாகத் திரிபவன் நானே. ஒபரானிடத்து ஹாஸ்யகாரன்
போல் இருந்துவருகிறேன். சிலவேளை பெண்குதிரைபோற்
களைப்பேன்; அப்பொழுது கொள்ளுத்தின்று கொழுத்திரு
க்கும் அவருடைய குதிரை அக்குரலைக் கேட்டு மயங்கி நாற்
புறத்தும் பார்க்கும்; அவர் கண்டு மனங்கொள்ளாது நகைப்
பார். ஊர்களிற் சிலவேளை, பிரயஞ்சென்ற கிழவிமார் மிக
இரஸமாகக் கதைசொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், என்னை
முக்கூவியென்றெண்ணி அதில் இருக்கத் தொடங்குவார்;

உடனே அம்மம்மவென்று அலறித் திடீரென்று விழுந்து இருமுவார்; அப்பொழுது அங்கிருப்பவர் சிரித்துச் சிரித்து வயிறு புண்ணுவார். கந்தர்வப்பெண்ணே, தூரத்துப்போ; ஒபரான் இங்கு வருகிறார். 40

கந்தர்வப்பெண்:—என் தலைவியும் இங்கு வருகிறாள்; ஐயோ! அவள் அரசன்கண்ணிற் படாதிருக்கவேண்டுமே. [ஒருபுறத்தினின்று ஒபரான் தன்பரிவாரத்தோடும், மற்றொருபுறத்தினின்று டிடேனியா தன்பரிவாரத்தோடும் வருதல்.]

ஒபரான்:—செருக்குள்ள டிடேனியா, நாம் இந்நிலவில் எதிர்ப்படல் நன்றன்று.

டிடேனியா:—ஆ! அது யார்? பொழுமைநிறைந்த ஒபரானோ? கந்தர்வபெண்காள், இவ்விடம்விட்டுப் போவோம். இவன்கூட்டத்திலேயே இருப்பதில்லையென்று யான் பிரதிக்கினை செய்திருக்கிறேன்.

ஒபரான்:—ஓ! நெறியற்றவளே, சற்றுநில். நான் உன் நாயகனன்றோ? 50

டிடேனியா:—அங்ஙனமாயின், யான் உன் நாயகியாக இருக்கவேண்டுமே. நீ, கந்தர்வலோகத்தைவிட்டு, திருட்டுத் தனமாய்க் 'காரின்' என்ற இடையன் வடிவெடுத்து, மகா காமுகியாகிய 'பில்லிடா' என்னும் இடைச்சியைத் தொடர்ந்து அவளுக்கே வைக்கோற் குழலால் பகல்முழுவதும் இனியகீதம் வாசித்துக்கொண்டிருந்ததை யானறியேனோ? நெடுந்தூரத்துள்ள இந்து தேசத்திலிருந்து இங்கெங்கு வந்தாய்? உன் காதலியாகிய 'ஹிப்பாலிடா' என்னும் வன் போர்வீரத் தலைவி 'தீஸியுஸ்ஸோடு' மணம்புரிவதைக் கண்டு களிக்க வந்தாயோ?

53-54. 'காரின்' (Corin) 'பில்லிடா' (Phyllida) என்பன 'கரீக்' 'லத்தீன்' பாஷைகளிலுள்ள பழைய காவியங்களில் இடையன் இடைச்சிகளுக்குச் சாதாரணமாக வழங்கப்படும் பெயர்கள்.

58-64. 'ஒபரான்' 'ஹிப்பாலிடா' வின்மேற் காதல்கொண்டவனென்று டிடேனியாவும், 'டிடேனியா' 'தீஸியுஸ்ஸின்' மேற் காதல்கொண்டவனென்று ஒபரானும் ஒருவர்மேலொருவர் குற்றஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓபார்:—வெட்கமில்லையோ, டிடேனியா? உனக்குத் 'திலியுஸ்ஸின்' மேலுள்ள காதலையான் அறியாதவனென் றெண்ணி 'ஹிப்பாஸிடாவுக்கு' என்னிடத்துள்ள மதிப் பைப்பற்றி இவ்வாறு பேசுவது என்ன துணிவு! 64

டிடேனியா:—பொறுமையால் பொய்க்குற்றமேற்று கிறாய். சென்ற வஸந்தகாலம் முதல் நாம் சந்திக்குமிடமெ ல்லாம் என்கொடு கலகஞ்செய்துவருகிறாய்; நமது பாடல் ஆடல்களில் சந்திதாஷத்தைக் குறைத்து விரஸமுண்டாக் குகிறாய். இப்பொமார்டத்தினால், காற்று ஒலிப்பதற்குத் தக்கபடி நாம் வட்டமாக ஆடிப்பாடுவது இப்பொழுது ஒழி ந்தது. இதற்குப் பிரதிசெய்யவேண்டி, அக்காற்று கடலி னின்னும் நஞ்சுள்ள பனிப்பாடலத்தையுண்டு ததாயிற் பெய்ய, அங்குள்ள ஆறுகளெல்லாம் அகந்தைமிசுந்து கராபுரண்டோடி, ஊரை வெள்ளாக்காடாக்கின. அதனால்; எருது துகத்தை இழுத்தது வீனாயிற்று; உழவர் உழைத் தது பணியாதுபோயிற்று; பசும்பயிர் கதிர்வாங்காது 76 அழுகிற்று;வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருக்கும் புலங்களிலுள்ள ஆடுமாதெனின் பட்டிகளெல்லாம் வெறும்பட்டிகளாய் நிற்கின்றன; கோமாரியால் இறந்தவற்றின் பிணவிருந் துண்டு காக்கைகள் கொழுத்தன; பசும்புற்றரையில் இளை ருரின் விளையாட்டுக்கள் ஒழிந்தன; இப்பொழுது மானுஷ அரித்தியர்களுக்குக் காலபேதமேயில்லாது எந்நாளும் மாறிக்காலம்போல் ஆய்விட்டன. இரவில் பாட்டும் சீதங் களும் ஒழிந்தன. இன்னும், நம் இப்பிணக்கின்கிமித்தம், கடலின் ஏற்றஇறக்கங்களுக்கு அதிகாரியாகிய சந்திரன், கோபத்தால் வெருத்துச் சலதோஷம் இருமல் முதலிய நோயால் வாயுவை நனைத்து நிறைக்கின்றது. பருவங்கள் தாறுமாறாக அவ்வவற்றின் இயற்கைகள் மாறிவருகின்றன. உலகத்தார் இன்னது இன்னபருவமென்று அறியாமல் திகைக்கிறார்கள். இத்தனை கெடுதிகளும் நம்முடைய பிணக் கால் விளைந்தன; அவற்றிற்குப் பிறப்பிடம் நாமே. 91

65-91. கந்தர்வ அரசன் அரசிகளுக்குள் உண்டான பிணக்கால் கால் வ்யபரீதங்கள் முதலியன நேர்ந்தனவென்று சொல்லியிருப் பது வேடிக்கைச் சாதுரியம்.

ஓபரான்:—இக்கெடுதிகளை மாற்ற எண்ணங்கொண்டிருப்பாயாயின் அதற்கு மருந்து உன்னிடத்திலேயே உள்ளது. டிடேனியா ஒபரானோடு ஏன் எதிர்த்து நிற்கிறாள்? நான் உன்னிடத்து வேண்டுவது 'குழந்தைக்குக் குழந்தையாக மாற்றிக் கொண்டுவாப்பட்டிருக்கிற சிறுவனை என்வசம் விட்டுவிடு' என்பதுதானே.

டிடேனியா:—அதைப்பற்றிய கவலையை ஒழித்துவிடு. இக்கந்தர்வலோகத்தையே கொடுத்தாலும் அக்குழந்தையைக் கொடேன். என்னை ஆராதித்துவந்த அவன்தாய் அவனைப்பெற்று இறந்ததால், அவருக்காக நான் அவனை வளர்த்து வருகிறேன்; அவள் பொருட்டேனும் யான் ஒரு நாளும் அவனைவிட்டுப் பிரியேன். 103

ஓபரான்:—நீ இன்னும் எதுவரையில் இங்காட்டிலிருப்பாய்?

டிடேனியா:—ஒருவேளை தியூஸின் கலியாணம் முடியும் வரையில். இந்நிலவில் என்னோடு ஆடிக்களிக்க விருப்பமிருக்குமாயின் என்னுடன் வரலாம்; அன்றெனின், என்னை விலக்கிவிடு; நீ இருக்குமிடத்தை இனி ஒருபொழுதும் நண்ணேன்.

ஓபரான்:—அச்சிறுவனைக் கொடு, உன்னோடு வருவேன்.

டிடேனியா:—உன் கந்தர்வ இராஜ்யத்தைக் கொடுத்தாலுமில்லை. கந்தர்வாப்பெண்கள், இவ்விடம்விட்டுப் போவோம். நான் இங்கு இனி நொடிப்பொழுதிருப்பினும் எங்களுக்குள் போருண்டாம். 116

(டிடேனியா பரிவாரங்களோடு போதல்.)

94. முன்னிலையும் தன்மையும் படர்க்கையாகக் கூறப்பட்டன.

95-96. நல்ல அழகுள்ள குழந்தைகளைத் திருடிக்கொண்டு அழகில்லாதவனும் அங்கவழிமுள்ளனவுமான குழந்தைகளை அவற்றிற்குப் பிரதியாக வைத்துபோவது இக்கந்தர்வர்களுக்கு வழக்கம்.

ஓபரான்:—நல்லது, போ; இவ்விணங்காமைக்கு நீ இச்சோலையை விட்டுப் போகுமுன் உன்னைத் தண்டியாதி ரேன். என் சாதுப் பக்கே, இங்குவா; ஒருகாலத்து, நான் கடலையடுத்த ஓர் கோடிக்களையில் இருக்கும்பொழுது, அங்கு ஒரு நீராமகன் பாடிய இன்னிசைக்குக் கடலும் மரியாதை காட்டித் தன்னோசையடங்கியதும், அவ்விசை கேட்க, சில நகரத்திரங்கள் வானத்தினின்றும் உதிர்ந்து தலைவிரிகோலமாய் ஓடிவந்ததும் உன் ஞாபகத்திருக்குமே.

பக்:—ஆம், என் ஞாபகத்திருக்கின்றன.

125

ஓபரான்:— அதேகாலத்தில்—நீ பார்த்திருக்கமாட்டாய்—பூமிக்கும் சந்திரனுக்குமிடையே ஆகாயமார்க்கத்தில் மன்மதன் ஆயுதபாணியாய்ப் பறந்துசென்றதைக் கண்டேன். அவன், குடாசையில் அரசாட்சிசெய்து வரும் அழகுள்ள ஒரு கன்னியை இலக்குவைத்து, எத்தனையோ ஆயிரம் பேர்களின் இருதயத்தைத் துளைப்பதாகிய ஒரு நேசச்சுடுகணையைத் தன்வில்லினின்றும் விடுத்தான். அவ்வரசி கற்பினுக்குமரசியாதலின், அக்கணை அவளிடத்துச் செல்லவலியின்றி வேரோரிடத்து விழுந்தது. அவளும் தூயமனத்தினளாய்த் தன்கன்னித்தன்மை கலங்கு 135 ருது நின்றாள். அப்பொழுது அக்கணை விழுந்தவிடத்தைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்தேன்; மேற்றிசையிலுள்ள ஒரு சிறு புஷ்பத்தின்மீது வீழ்ந்தது; பால்போல் வெளுத்திருந்த அப்புஷ்பம் புண்பட்டுச் செந்நிறமாயிற்று; கன்னியர்கள் அதனை ‘மனோரஞ்சிதமலர்’ என்பார்கள். அதை நான்

121. நீராமகன் தன்னினிய தீதத்தால் மனிதர்களை மயக்கி நாசமுற்செய்தல் வழக்கமென்பது ஆங்கிலேயருள் சாதாரணஜனங்களின் கொள்கையென்பார் சிலர்.

129-135. இவ்வாக்கியம், இந்நாடக கவியின் காலத்து இங்கிலாண்டில் அரசுசெலுத்திவந்த ‘எலிஸபெத்’ (Elizabeth) என்னும் கன்னிப் பெண்ணரசியின் கற்பைப் புகழ்ந்து உரைத்ததென்றுணர்க.

140. ‘மனோரஞ்சிதம்’ என்ற பெயரால் இந்நாட்டில் விளங்கும் புஷ்பம் மஞ்சள் நிறமுடையது; பலவித வாணையுமுடையது.

உனக்கு ஒருகாலத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். அதின் இராசத்தை உறங்குபவர்கள் கண்ணில் தடவ, அவர் உறக்கம் நீங்கி எந்தப் பிராணியின்முகத்தில் விழக்கிறார்களோ, அந்தப்பிராணியின்மேல் காமப்பித்துக்கொண்டவராவர். இப்புஷ்பத்தை வினாவிற் கொண்டுவா. திமிங்கிலம் கடலில் மூன்று நாழிகை வழித்தூரம் நீந்துவதற்குள் வரவேண்டும்.

147

பக்:—நான் இரண்டு நாழிகையில் பூமியை ஒர் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வருவேன். (பக்-போதல்.)

ஓபரான்:—இந்த இராத்தைப் பெற்று, டீடேனியா உறங்கும் சமயம் பார்த்து அவள் கண்கனிற் பிழிவேன். அவள் உறக்கமுணர்ந்து காணும் பொருள் சிங்கமோ, கரடியோ, ஓபாயோ, ரிஷபமோ, குரங்கோ, வாலில்லாவா னரமோ எதுவாயிருப்பினும் அவள் அதன்மேல் ஆரை கொண்டலையக்கடவள். அவனிடத்துள்ள சிறுவனை என் வசப்படுத்தினாலன்றி இதற்கு மாற்றை உபயோகியேன். இங்கு யாரோ வருகிறார்கள், யான் அருபியாயிருந்து அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்பேன்.

158

[டெமிட்ரியஸும் அவனைத்தொடர்ந்து ஹெலனாவும் வருதல்.]

டெமிட்ரியஸ்:—நான் உன்னை நேசிக்கவில்லை, நீ என்னைத் தொடராதே. சீருள்ள ஹெர்மியா எங்கே? லைஸாண்டர் எங்கே? அவள் என்னைக் கொல்லுகிறாள்; நான் அவனைக் கொல்வேன். அவர்கள் இக்காட்டுக்கு ஒடிவந்தார்கள் என்றாயே; இங்கு என் ஹெர்மியாவைக் காணாமல் பைத்தியங்கொண்டேனே! நீ என்னைவிட்டுத் தொலைந்துபோவாயாக. இனி என்னருகில் வாராதே.

ஹெலனா:— ஏ, வன்னெஞ்சுள்ள காந்தக்கல்லே, நீ இரும்பை இழுக்கவில்லை; ஏனெனின் என் மனம் உருக்

161. ஹெர்மியா, தன்னிடத்து அன்பைச்செலுத்தாமையால் 'கொல்லுகிறாள்' என்றான்.

167-168. நீ என் மனத்தை இழுக்கின்றாயெனினும், அது இரும்பைப்போற் கடுமையுள்ளதன்று, உருக்கைப்போல் உன்னிடத்தே உறுதியோடிருப்பதென்பது பொருள்.

கைப்போல் உறுதியையுடையது. நீ இழுக்கும் வன்மையை ஒழிவாயின், யான் உன்னைத் தொடரும் வன்மையை ஒழிவேன். 170

டேமிட்ரியஸ்:—உன்னை வசப்படுத்த முயலுகிறேனோ? உன்னை இனியவன் என்மின்றேனோ? உன்மேல் மனமில்லை யென்றும், உன்னை நெசிக்க என்னாலாகாதென்றும் உன்னிடத்து யான் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லையோ?

ஹேலன்:—அதற்காகவோ உன்னை நான் அதிகமாக நெசிக்கின்றேன். டேமிட்ரியஸ், நான் உன்னுடைய நாய்; அடிக்க அடிக்க அதிக நேசம் பார்ப்புவேன். என்னை நீ உன் நாய்க்குட்டிபோல் காத்து, திட்டு, அடி, அசட்டை பண்ணு, தூரத்து; உன்னைத் தொடர்ந்துவரும்படி. மாத்திரம் எனக்கு அநாமதிகாரம்; அதுபோதும். நாயினும் கடையான பதவி உன்பால் எனக்குண்டெனின் அதுவும் எனக்குப் பெரும் பதவி இய்யாம். 182

டேமிட்ரியஸ்:—ஏன் ஏன் எகிப்தலை மூட்டுகிறாய்? உன்னைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு நோயுண்டாகிறது.

ஹேலன்:—உன்னைப் பாராறப்பொழுது எனக்கு நோயுண்டாகிறது.

டேமிட்ரியஸ்:—உன் அடக்கத்திற்கு இது பெருங்குறைவன்றோ? ஊராவிட்டு, இருட்டுவேளையில், தனியிடத்தில், தன்மேல் நேசமில்லாதவனை நம்பிக் கற்புள்ள கன்னியர் வரலாமோ? 190

ஹேலன்:—உன் நற்குணமே எனக்குப் பெருங்காப்பு; உன் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு இருட்டுண்டோ? நீயே எனக்கு எல்லாப் பொருளாயுமிருக்கும் பொழுது இக்காட்டில் உலகமெல்லாம் என்னுடன் உளவன்றோ? உலகுளோர் யாவரும் இங்கிருந்து என்னைப் புரக்கையில் என்னைத் தனியேயிருப்பவள் என்னலாமோ?

டேமிட்ரியஸ்:— உன்னைத் துஷ்டமிருகங்களுடைய வசமாக்கி நான் ஒழிக் காட்டில் மறைந்துவிடுவேன். 198

ஹேலன:— கொடியமிருகத்துக்கும் உன்னவ்வளவு நெஞ்சமுத்தமிழராத். நீ அப்படி ஒவொயானால், பண்டை வழக்கம் தலைகீழாகக் கொடியபுலியைப் பிடிக்கச் சாதுப் பெண்மான் அதன்பின் செல்வது போலாம். மனவலியுள்ள ஓராண்மகன் ஓட அவனைத்தொடர்ந்து ஒரு பேதைப் பெண்மகள் ஓடும் ஓட்டம் வீணோட்டமன்றோ?

டேமிட்ரியஸ்:— உன் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு இங்கு நில்லேன். நான் போகிறேன்; என் பின் தொடர்வையாயின் இக்காட்டில் உனக்கு நான் தீங்கொன்றுஞ் செய் யேனென்றெண்ணாதே. 208

ஹேலன:— ஊருக்கு உள்ளிலும், வெளியிலும், கோ யிலிலும், எங்குமே நீ எனக்குத் தீங்கிழைக்கின்றாய். நீ என்னிடத்துக் கொடுமை காட்டிப் பெண்பாலாறல்லோர் க்கும் தீங்கு செய்கின்றாய். (டேமிட்ரியஸ் போதல்.) உன்னைத் தொடர்ந்து செல்வேன். நான் நேசிக்கும் உன் கரங்களிற் கிடந்து என்னுயிரை விடுவதால் என் நரகானு பவத்தைச் சுவர்க்கானுபவமாக்கிக்கொள்வேன். 215
(ஹேலன போதல்.)

ஓபரான்:— ஏ, வனதேவதையே, உனக்கு நன்மையு ண்டாவதாக. அவன் இச்சோலையைவிட்டுப் போகுமுன் நீ ஓட்டங்காட்டவும் அவன் உன் நேசத்தை நாடி உன்பின் அகையவுஞ்செய்வேன்.

[பக் திரும்பிவருதல்.]

ஏ, ஒடித்திரிவோனே, உன்வரவு நல்வரவாக; புஷ்பத்தைக் கொண்டுவந்தாயோ?

பக்:—கொண்டுவந்தேன்; இதோ இருக்கிறது.

ஓபரான்:— என்னிடத்திற் கொடு. சோலையின் இடையேயுள்ள புஷ்பவிதானம் பெற்ற மேடையொன்றறிவேன். அதன்மேல் புஷ்பசயனத்தில் டிடேனியா இரவிற் 225

சிலவேளை, பரிவாரங்கள் ஆடிப்பாடித்தாராட்டப்பெற்று உறங்குவாள்; அப்பொழுது அவள் கண்களில் இப்புஷ்பரசுத் தைத் தடவி எண்ணாநனவெல்லாம் எண்ணும்படி அவளை மயக்கங்கொள்ளச் செய்வேன். மற்றும் ஒன்று உளது: ஆதென்ஸ் நகரத்தாளாகிய ஒரு குலமாதா தன்னைவெறுக்கும் ஓர் இளைஞன்மேல் ஆரைகொண்டிருக்கிறாள். அதனை, நீ இவற்றிற் சில புஷ்பங்களைக் கொண்டுபோய் இக்காட்டில் அவர்களைத் தேடி, அவ்விளைஞனைக் கண்டு, அவன் கண்களில் இப்புஷ்பரசுத்தைப் பிழிந்து, அவன் உறக்கமுணர்வையில் அவள் முகத்தில் விழிக்கும்படிக்கும், அப்படி விழிக்கும்பொழுது அவனுக்கு அவன்மேலுள்ள காதலைக்காட்டிலும் அவனுக்கு அவன்மேல் அதிக விருப்பம் உண்டாகும்படிக்கும் செய்யல்வேண்டும். உடையால், அவ்வாறென்ஸ் நகரத்தோளை நீ அடையாளங்கண்டுகொள்வாய். இதைச் செய்து, முதற்கோழி கூவுமுன் இவ்விடம் வந்து சேர்.

பக்:—யோசிக்கவேண்டுவதில்லை, என்னுண்டவனே; இவ்விடத்து ஊழியன் அப்படியே செய்துவருவேன். 243
(ஒபரானும் பக்கும் போதல்.)

2-ம் இடம். காட்டின் வேறொருபாகம்.

[உடேனியா தன்பரிவாரத்தோடு வருதல்.]

உடேனியா:—வாருங்கள், கந்தர்வப்பெண்காள்; வளைந்து குதித்துப்பாடுங்கள். சிலர் கஸ்தூரி 'ரோஜா' அரும்பிலுள்ள புழுவைப் போக்குங்கள்; சிலர் வெளவாலை ஓட்டுங்கள்; சிலர் கத்தும் ஆந்தையைத் தூர்த்துங்கள். எனக்கு உறக்கம் வரும்படி இனிய கானஞ்செய்யுங்கள். நான் படுத்துக்கொள்ளுகிறேன்; நீங்கள் உங்கள் காரியத்தைப் படிக்கலாம்.

கந்தர்விகள் பாடுகிறார்கள்.

1. புள்ளிகளும் நாப்பிலவும் பொருந்துமாவே நீண்ட முள்ளிசையும் பன்றியே மூலையிலே மறைமீரோ.
2. பல்லியே விரியனே பாதகங்கள் செய்யாமல் மெல்லியலெம் மரசிபால் மேவாது போவீரே.
3. இரவுபா டிங்குருகே யின்பாகப் பண்பாடிச் சரசமாய்த் தாலேலோ தாலேலோ வென்னாயோ.
4. மந்திரமும் தந்திரமும் வசியமுந்தீந் கும்புரியா தெந்தலைவி குணவதிமுன் னேகாது போவீரே.
5. தூணுற்குஞ் சிலம்பியே தூவிங்கு தூலாதே நீநீள முறுகாலை நீட்டியினி நடப்பாயே. 17
6. பாடவரும் வண்டேயிப் பாவெங்குஞ் சாராதே கீடமே நத்தினமே கேடொன்றுஞ் செய்யாதீர்.
7. பாலேவந் திசையிரவிற் பாடுமொரு குருகேநீ தாலேலோ தாலேலோ தாலேலோ வென்றிசையே.

ஒரு கந்தர்வப் பெண்:—இப்பொழுது எல்லாம் ஒழுங்காயின; இனிப் போகலாம். ஒருத்திமாத்திரம் தூரத்துக் காவலாயிருத்தல் வேண்டும். (கந்தர்வப்பெண்கள் போதல்; டிடேனியா உறங்குதல்.) 24

[ஒபரான் வந்து புஷ்பத்தின் இரசத்தை டிடேனியாவின் கண்ணிமையிற் பிழிதல்.]

ஒபரான்:—நீ உறக்கமுணர்ந்து காணுவதை உன் மெய்க்காதலனெனக் கருதி மேன்மேலுண்டாகுமாசையால் மெலிந்து தவிப்பாயாக. சிறுத்தையோ, காட்டுப்பூனையோ, கரடியோ, சிவிங்கியோ, முள்ளம்பன்றியோ, நீ உறக்கம் விழித்துக் காணும் பொருள் எதுவோ அது உன்னுசைக் குரிய பொருளாகுக. ஏதேனும் இழிவானதொன்று உன் னருகிருக்கும்பொழுது நீ விழிப்பாயாக. (ஒபரான் போதல்.)

[லேஸாண்டரும் ஹோம்யாவும் வருதல்.]

லேஸாண்டர்:—என் நேசமே, இக்காட்டில் அலைந்து தளர்த்தாய்; யானும் வழிமறந்தேன். நீ நன்றெனக் கருது

வையாயின் விடியும்வகையில் இங்கிருந்து இளைப்பாறு
வோம். 35

ஹேர்மியா:—அப்படியே செய்வோம், லைஸாண்டரே;
நீ உறங்குவதற்கு ஒரிடம் பார்த்துக்கொள். நான் இம்
மேடையில் தலைவைத்துப் படுப்பேன்.

லைஸாண்டர்:—நாம் இரண்டு உடம்பினராயினும் ஒரு
மனப்பட்டவரன்றோ?

ஹேர்மியா:—உண்மையே; ஆயினும், என்னைவேண்டி
வேறிடந்தேடித் தூரத்தே படுத்துறங்குவாயாக. அதுவே
உலக மரியாதை; கன்னியரின் கற்புக்கும், கனியாணமாகாத
ஆடவரின் நியமத்துக்கும் அதுவே நக்கது. என் இனிய
தோழனே, உனக்கு என்மேலுள்ள அன்பு உன் இன்னுயி
ருள்ள அளவும் மாறாத அன்பாவதாக. 46

லைஸாண்டர்:—அப்படியே ஆகுக. என் அன்பு மாறு
நான் என் வாழ்காள் முடியுமானே. இதோ இருக்கின்றது
என் படுக்கை. உறக்கம் உனக்கு எல்லா ஆறுதலையுங்
கொடுப்பதாக.

ஹேர்மியா:—அவ்வாறன்று; எனக்குப் பாதி ஆறுதல்
உன்னிடத்திருந்து. (அவர்கள் உறங்குதல்.) 52

[பக்-வருதல்]

பக்:—இக்காட்டில் எங்கும் அலைந்துதேடியும் ஆதென்ஸ்
நகரத்தோனைக் காணேனே. அவன் கண்ணில் இப்புஷ்ப
ரசத்தைப் பிழிந்து அவனை நேசங்கொள்ளச்செய்யவேண்டு
மே. இதுவோ அரவமடங்கிய இரவாயிருக்கின்றது. இங்
கிருப்பவன் யார்? இவ்வுடை ஆதென்ஸ் நகரத்தோன் உ
டையே; ஒரு மாதின்மேல் வெறுப்புடையனென என்னி
றைவன் கூறியவன் இவனே. இவன் நேசமின்றி வெறுத்த
லால் இவனருகிருக்கத் துணியாது, அம்மாத, ஐயோ, பா
வம்! இதோ தூரத்துக் கசுமலமான ஈரத்தலையில் அயா
ந்து 'உறங்குகின்றான். ஏ ஏ, மரியாதையற்றவனே, இப்

புஷ்பரசத்தால் உன் கண்ணை மயக்குவேன். நீ விழித்து ஆசைநிறைந்து உறக்கமொழிந்தவனாகவே ஆவாய். நான் இவ்விடம்விட்டகன்றபின் விழிப்பாயாக. (பச் போதல்.) 65

[டெமிட்ரியஸ்ஸும் ஹெலனாவும் வருதல்.]

ஹெலனா:—நீ என்னைக் கொல்லினும் கொல்லுக; இவ்விய டெமிட்ரியஸ்ஸே, சற்று நில்.

டெமிட்ரியஸ்:—என்னை நீ இவ்வாறு பேப்போல் தொடராதே.

ஹெலனா:—என்னை நீ இவ்விருளில் விட்டு எருவையோ? அப்படிச் செய்யாதே.

டெமிட்ரியஸ்:—எடுத்து அடி வைப்பாயாயின் செந்தாய். நான் தனியே போகின்றேன். (டெமிட்ரியஸ் போதல்.) 73

ஹெலனா:—இவ்விவேகமில்லா ஒட்டத்தில் எனக்கு முச்சு முட்டிப்போகின்றது. நான் துதிக்கத்துதிக்க அவனுக்கு என்னிடத்து அப்பு குறைகின்றது. ஹெர்மியாவே பாக்கியவதி; அவளே ரூபவதி; அவள் கண்களே ஆதர்விக் குங்கன்கள்; நான் கரடிபோற் குருபி; என்னைக் கண்டு மிருகங்களும் வெருண்டோடுகின்றன. அதனின், டெமிட்ரியஸ்ஸுக்கு என்னைக் காணப் பிடிக்காதது ஆச்சரியமன்று. என் பொல்லாக்கண்ணாடி, யானும் ஹெர்மியாவைப்போல் திவ்விய நேத்திரமுள்ளவனென்று எண்ணும்படி செய்ததே. இங்குப் படுத்திருப்பவன் யார்? ஆ! லைஸாண்டர்! தரையிற் கிடக்கிறான்! இறந்தவனோ? உறங்குபவனோ? புண்ணில்லை; இரத்தத்தையும் காணேன். என் ஐய, லைஸாண்டரே, உயிரோடிருப்பிராயின் எழுந்திரும். 86

81-82. கண்ணடியில் தன்னுருவத்தைக் கண்டபொழுது தானும் ஹெர்மியாவைப்போல் அழகுள்ளவளென்று எண்ணியிருந்த ஹெலனா, டெமிட்ரியஸ் அவளை விரும்பித் தன்னைவெறுத்தலால் தன் கண்ணாடி தன்னை அழகுள்ளவளாகக்காட்டி வஞ்சித்ததென்று அதை வெறுத்துக் கூறினாள்.

லைஸாண்டர்:— (சண்விழித்து) ஹெலனா, உன் இன்னுருவத்திற்காகத் தீயிலேனும் குதிப்பேன். டெமிட்ரியஸ் எங்கே? அத்துஷ்டனை என்கத்திக்கு இரையாக்குவேன்.

ஹெலனா:—அப்படிச்சொல்லற்க; லைஸாண்டரோ, அப்படிச்சொல்லற்க. அவன் உம்முடைய ஹெர்ம்யாவை நேசித்தால் என்ன? ஹெர்ம்யாவுக்கு உம்மிடத்துப் பூரண அன்புள்ளவரையில் நீர் திருப்தியாயிருமே. 93

லைஸாண்டர்:— ஹெர்ம்யாவைக்கொண்டு திருப்தியடையவோ? அவனோடு கிண்காலம் போக்கினதற்கு மனம் வருந்துகின்றேன். என் நேசத்திற்கு உரியவள் ஹெலனாவே; ஹெர்ம்யா அல்லள்; அண்டங்காக்கைக்குப் பிரதியாகக் கபோதத்தைப் பெற உடன்படாதவனுமுண்டோ? ஒருவனது விருப்பம் அவன் விவேசத்தால் ஆளப்படல் வேண்டும்; நீயே தக்கமாதென்று வன் விவேகம் சொல்லுகின்றது. எதுவும் பருவத்தாலன்றிப் பழுக்குமோ? யான் இதுவரையில் இளைஞனாயிருந்து இப்பொழுதுதான் அறிவுள்ளவனானேன். உன் அழகான கண்களில் அன்பு திரண்டு நிற்பதைக் காண்கிறேன். 104

ஹெலனா:—இப்பழிப்புக்கோ யான் பாவி பிறந்தேன்; நீ இவ்வாறு இகழ்வதற்கு யான் பாத்திரமானது எப்பொழுதோ? டெமிட்ரியஸ்ஸின் அன்புகூர்ந்த பார்வைக்கு உரிய எல்லாதிருத்தல் போதாதோ? என் அழகின்மையைக் கண்டு நீயும் பழிக்கவேண்டுமோ? இங்ஙனம் பழிப்பாக நேசங்காட்டிப் பெருந்தவறிழைக்கின்றாய். உன்னை நான் நன்னெறியுள்ள குலமகனென்று எண்ணியிருந்தேன். ஆ! தெய்வமே! ஒருவன் உதாசினஞ்செய்ததற்காக மற்றொருவன் ஒரு குலமகனைப் பழிப்பதும் ஆண்மையோ? 113
(ஹெலனா-போதல்.)

லைஸாண்டர்:—அவள் ஹெர்ம்யாவைக் காணவில்லையென்றெண்ணுகிறேன். ஹெர்ம்யா, நீ அவ்விடத்துறங்கு. இனி லைஸாண்டர் அருகில் வரமாட்டாய். மிகத் தித்தி

க்கும் பண்டம் தெவிட்டிக் குமட்டுவதுபோல் நீ எனக்கு மிக்க வெறுப்புள்ளவனானாய். என் எல்லா வன்மையையும் இனி ஹெலனாவை உபசரித்து அவட்கு ஊழியஞ்ரொய்வதிற் செலுத்துவேன். (லைஸாண்டர் போதல்.) 120

ஹெர்மியா:—(கண்விழித்து) லைஸாண்டர், உன் தஞ்சம்; உன் தஞ்சம்; உன்னுளியன்றதைச் செய்ய ஒடிவா. இவ்வூரு ம்பாம்பை என்மார்பினின்றும் பிடுங்கியெறி. ஆ! ஆ! ஐயோ! என்னகனவு! லைஸாண்டரோ, பயத்தால் என் உடம்பு நடுநடுங்குவதைப்பார். ஒரு பாம்பு என் மார்பைக் கடித்துத் தின்னவும், அக்கொடுமையை நீ புன்சிரிப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கவும் கனவுகண்டேன். லைஸாண்டர்! என்ன? போய்விட்டானோ? லைஸாண்டர்! என்னாதா! கேட்காததூர்த்து ஏகினானோ? சத்தமில்லையே; வார்த்தையில்லையே! ஐயோ! எங்கேயிருக்கின்றாய்? கேட்பாயாயின் பேசு. பயத்தால் மூர்ச்சையடைகின்றேன். நீ அருகில்லையென் மெண்ணுகிறேன். உன்னை இப்பொழுதே தேடிக்காண்பேன்; அன்றெனின் இறப்பேன். (ஹெர்மியா போதல்.) 133

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

3-ம் அங்கம்.

1-வது இடம்:—காடு; டிடேனியா உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் இடம்.

[க்வின்ஸ், ஸ்நக், பாட்டம், ப்ளூட், ஸ்நெனட்,

ஸ்டார்வெலிங் வருதல்.]

பாட்டம்:—எல்லோரும் வந்துசேர்ந்தார்களா?

க்வின்ஸ்:—சரியாக வந்துவிட்டார்கள். நாம் சரிபார்த்துக்கொள்ளுதற்கு மிகவும் ஸௌகரியமான இடம் இங்கு இருக்கின்றது. இப்பசும்புற்றரைதான் நமது அரங்கம்; இச்செடிக்கூட்டம் நமது அணியறை; அரசன்முன் ஆடுவது போல், நாம் அபிநயத்துடன் ஒருமுறை ஆடிப்பார்த்துக் கொள்வோம்.

பாட்டம்:—க்வின்ஸ்,—

கீவின்ஸ்:—வாயாடி, பாட்டம், என்ன சொல்லுகிறாய்?

பாட்டம்:—இந்தப் பிரமஸ்திஸ்பி கூத்தில் இரஸியாத பாகங்கள் சில உள்ளன: முதலாவது, பிரமஸ் தன்வானை உருவித் தற்கொலைசெய்துகொள்ளவேண்டுமே. அது பார்த்தும் குலமாதர்க்கு இனியாதே. இதற்கு என்ன பரிசாரம் சொல்லுகிறாய்?

ஸ்தேளட்:—சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன்; இது மிகவும் பயங்கரமானதுதான்.

ஸ்டார்வேலிங்:—எல்லாம் ஆனபின்பு இந்தக் கொலைப் பாகத்தைமாத்நிரம் விட்டுவிடல்வேண்டுமென்பது எனது அபிப்பிராயம்.

19

பாட்டம்:—சிறிதுகூடாது; எல்லாவற்றையும் ஸரிப்படுத்தும் உபாயமிருக்கின்றது. இதற்காக ஒரு முன்னுரையெழுதி, நாம் வாளால் ஒரு திங்கும் செய்வதில்லையென்றும், பிரமஸ்ஸாகிய நான் சேணியப் பாட்டமேயன்றிப் பிரமஸ் அல்லேனென்றும் அதன்முகமாகத் தெரிவித்தால் அவர்களுக்குப் பயம் தீர்ந்துபோம்.

கீவின்ஸ்:—அப்படியே அதை எண்ணீரும் அதுசீரும் கலந்த பாடல்களால் எழுதிவிடுவோம்.

பாட்டம்:—அது வேண்டுவதில்லை; இன்னும் இரண்டு சீரையும் சேர்த்துக்கொண்டு எண்ணீர் எண்ணீராகவே எழுதி விடவேண்டும்.

30

ஸ்தேளட்:—மாதர்கள் சிங்கத்தைக் கண்டு பயப்படார்களோ?

21. கூத்துத் தொடங்குமுன் அவையடக்கமாக அங்கத்துள்ளோரை நோக்கிச் சொல்லப்படுவது முன்னுரை; கூத்தின் முடிவில், அக்கூத்திலுண்டான குறைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று வேண்டுகோளாகச் சொல்லப்படுவது பின்னுரை, (ஐந்தாம் அங்கத்தில் இவற்றைக் காண்க.)

ஸ்டார்வேலிங்:— பயப்படுவார்களென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

பாட்டம்:—தலைவர்களே, மாதர்கள்முன்னிலையில் சிங்கத்தைக் கொண்டுவருவதைப்பற்றி நீங்கள் செவ்வையாக யோசிக்கவேண்டும்; அது மிகவும் பயங்கரமானது. சிங்கத்தைப்போற் பயங்கரமான காட்டுப்பகூதியே இல்லை. ஆதலால் நாம் அதற்குத் தக்க ஜாக்கிரதை செய்யவேண்டும்.

ஸ்நேளட்:—இன்னுமொரு முன்னுரையெழுதி, அதில் அவன் சிங்கமல்லென்று சொல்லிவிடவேண்டும். 41

பாட்டம்:—அஃதன்றி அவன் பெயரையும் சொல்ல வேண்டும். அவனுடைய பாதிமுகம் சிங்கத்தின் கழுத்தின் வழியாக வெளியில் தெரியவேண்டும்; அவன் அதின்வழியாக அடியில் வருமாறு பேசவும் வேண்டும்: “மாதர்களே” அல்லது “சீருள்ள மாதர்களே, நான் விரும்புகிறேன்”, அல்லது “நான் வேண்டுகிறேன்” அல்லது “நான் பிரார்த்திக்கிறேன்; நீங்கள் பயப்படவேண்டுவதில்லை; நடுங்கவேண்டுவதில்லை; உங்களுக்காக என் உயிரைக்கொடுப்பேன். என்னைச் சிங்கமென நினைப்பிராயின் அது எனக்குப் பெருந்துக்கமாயிருக்கும். நான் சிங்கமல்லேன்; மற்றவரைப்போல் யானும் ஒரு மனிதனே.” அவ்விடத்தில் அவன் தன்பெயரையும் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். தான் மூட்டுவேலைக்கார ஸ்நக் என்று அவர்களுக்கு வெளிப்படையாக அறிவிக்கவும்வேண்டும். 55

38. பாட்டம், சிங்கம் இன்னதென்று அறியாமலோ, அதை அறிந்து அதற்குத் தக்கசொல் இன்னதென்று தெரியாமலோ, சிங்கத்தைக் காட்டுப்பகூதியென்கிறான்.

43. ‘எலிஜபெத்’ என்னும் அரசிமுன் ஆடப்பட்ட ஒரு நாடகத்தில் பெருங்குரலுடைய ஒரு வேஷக்காரன் தனக்கு அவ்வேஷத்திற்குரிய இனிய குரல்லாமையால் அவ்வேஷத்தைக்கலைத்துக் கொண்டு தன்னுருவத்தைக் காட்டித் தன்னை மன்னிக்கவேண்டுமென்றான். அதைக்கண்டு அரசி, எல்லாம் ஒழுங்காக நடந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷத்தை அடைவாளோ அதிலும் அதிக சந்தோஷத்தை அடைந்தாள். இதை மனத்திலெண்ணிக்கொண்டு இக்கவி அடியில் வருமாறு எழுதினார்போலும்.

கீவின்ஸ்:—நன்று; அப்படியே செய்வோம். இன்னும் இரண்டு கஷ்டமான காரியங்கள் உள்ளன: நாம் ஆடும் அறைக்குள் நிலவைக் கொண்டுவரவேண்டுமே; பிரமஸ்ஸும் திஸ்பியும் நிலவிலன்றோ சந்திக்கிறார்கள்.

ஸ்தேளட்:—நமது கூத்து நடக்கும் இரவில் நிலவுண்டோ?

பாட்டம்:—பஞ்சாங்கம், பஞ்சாங்கம்! அன்று நிலவுண்டோ? பஞ்சாங்கத்தைப்பார்.

கீவின்ஸ்:—ஆம் உண்டு.

பாட்டம்:—அப்படியானால், நாம் கூத்தாடும் அறையினது சாளரத்தின் ஓர் கதவைத் திறந்துவைப்போம்; அதன் வழியே நிலவு வரும். 67

கீவின்ஸ்:—அப்படிச்செய்யலாம்; அன்றெனின், ஒருவன் ஒரு கட்டுச்சுள்ளியுங் கையுமாய் ஒரு 'லாந்தை'ப் பிடித்துக்கொண்டு 'நான்தான் சந்திரன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு வரவேண்டும். வேறொன்று இருக்கிறது. நாம் ஆடும் அறைக்குள் ஒரு சுவர் வேண்டுமே. அதிலுள்ள துவாரத்தின் வழியாகவன்றோ பிரமஸ்ஸும் திஸ்பியும் பேசிக்கொள்ளுகிறார்களென்று கதையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்தேளட்:—சுவரைக் கொண்டுவரமுடியாது. பாட்டம், என்ன சொல்லுகிறாய்? 77

பாட்டம்:—யாரேனுமொருவன் சுவர்வேஷம் போட்டுக் கொள்ளவேண்டும்; சுண்ணாம்பையோ, மண்ணும் மணலுங் கலந்த சாந்தையோ மேலேபூசிக்கொண்டு சுவராக வரவேண்டும்; அதிலுள்ள துவாரத்திற்காகத் தன்விரல்களை இவ்வாறு காட்டிக்கொண்டும் வரல் வேண்டும். அத்துவாரத்

69. சந்திரனில் மாறோ முயலோ இருப்பதாக இவ்விடங்களில் வியவகாரமுள்ளதுபோல், தேசாந்தரங்களில், சந்திரனில் ஒரு கட்டுச்சுள்ளியுங்கையுமாய் ஒருமனிதன் தன்நாயோடு இருப்பதாக வியவகாரம் உள்ளது.

தின் வழியாகவே பிரமஸ்ஸம் திஸ்பியும் பேசிக்கொள்வார்கள்.

கீவின்ஸ்:—அப்படியானால், எல்லாம் ஸரியாக அமைந்துவிட்டன. இப்பொழுது எல்லோரும் இருங்கள்; அவரவர்க்குரிய சம்பாஷணைகளைச் சொல்லிச் சரிபார்த்துக்கொள்ளுங்கள். பிரமஸ், நீ தொடங்கு; சம்பாஷணை முடிந்த பின்பு இச்செடிமறைவிற்போ; அப்படியே ஒவ்வொருவரும் தத்தம் இறுதிச்சொற்குறிப்பை அனுரதித்துச் சொல்லுவதைச் சொல்லவேண்டும். 91

[பக் மறைவில் வருதல்.]

பக்:—நமது கந்தர்வ அரசி தூங்குமஞ்சத்தின் அருகில் இரையும் நாட்டுப்புறத்தோர் யார்? என்ன! கூத்து நடக்கப் போகின்றதோ! நான் அதைக் காண்பேன். காரணங்காணின் நானும் ஆட்டக்காரரில் ஒருவனாகச் சென்றுக்கொள்வேன்.

கீவின்ஸ்:—பிரமஸ், நீ போக; திஸ்பி, நீ முன்னிற்க.

பாட்டம்:—திஸ்பி, புஷ்பங்களின் வாசனை இனிமையாயிருப்பதுபோல், என் இனிய திஸ்பியே, உன்கூலும் இனிமையாயிருக்கின்றது. ஒருசத்தம் கேட்கின்றது. இங்குச் சற்றுநில்; நான் உடனே அதை இன்னதென்று அறிந்து வருவேன். (போதல்) 102

பக்:—ஆம் வருவாய்; விநோதமான பிரமஸ்ஸாகத் திரும்பிவருவாய். (போதல்.)

பூரூ:—இப்பொழுது நான் பேசவேண்டுமோ?

கீவின்ஸ்:—ஆம் பேசவேண்டும்; அவன் தான்கேட்ட சத்தத்தைப் பார்க்கப்போயிருக்கிறான். பின்னும் வருவான்.

90. இறுதிச்சொற்றிப்பு, நாடகத்தில் ஒவ்வொருவனும் முன்பு பேசுவதைப் பேசின் இறுதிச்சொல்லைத் தான் பேசத்தொடங்குவதற்கு ஒரு குறிப்பாக ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வது வழக்கம்.

103-104 வேறுபாடான வடிவத்தோடு திரும்புவாயென்பது கருத்து.

பஞ்சு:—பிரகாசித்துவிளங்கும் பிரமஸ்ஸே, வெண்டாழைபோல் விளர்த்தமெனியனே, 'ரோஜாமலரை' ப்போற் சிவந்த கன்னமுடையவனே, சுறுசுறுப்புள்ள இளைஞனே, ஒரு நாளும் தளராத உறுதியுள்ள குதிரைபோல் உண்மையாயிருப்பவனே, உன்னை நான் கைனஸ்ஸின் சமாதியருகிற் சந்திப்பேன்.

113

கீவின்ஸ்:—அதை நீ இப்பொழுது சொல்லக்கூடாது; பிரமஸ் சொல்வதற்கு மறுமொழியாகச் சொல்லவேண்டும். நீ பேசவேண்டியவற்றையெல்லாம் ஒரே முறையிற் பேசிவிடுகிறாயே. பிரமஸ், நீ வா; உன் இருதிச்சொற்குறிப்புத் தாண்டிவிட்டது. 'உண்மையாயிருப்பவனே' என்பது உன் இறுதிச்சொற்குறிப்பு.

பஞ்சு:—ஓ! அப்படியோ! ஒருநாளும் தளராத உறுதியான குதிரைபோல் உண்மையாயிருப்பவனே.

[பக்கும், கழுதைத்தலையோடு பாட்டமும் திரும்பிவருதல்.]

பாட்டம்:—நீ என்னை அப்படி அழகுள்ளவனென எண்ணுவாயானால், நான் என் வாழ்காள் முழுவதையும் உனக்குத் தொண்டுசெய்து கழிப்பேன்.

124

கீவின்ஸ்:—ஓ! இஃதென்ன விபரீதம்! இஃதென்ன விருபம்! இது பேய்கள் சஞ்சரிக்குமிடம்போல் தோன்றுகிறது. தலைவர்களே, இவ்விடம்விட்டு ஓடுவோம்! ஓடுவோம்!

(கீவின்ஸ், ஸ்கக், பஞ்சு, ஸ்கௌட், ஸ்டார்வெலிங், போதல்.)

பக்:—நானும் உங்களோடு வருவேன்; உங்களை முள்ளிலும் செடியிலும் சேற்றிலும் சுற்றித் திண்டாட அடிப்பேன்; சிலவேளை குதிரைபோல் நின்று களைப்பேன்; சிலவேளை நாய்போற் குரைப்பேன்; சிலவேளை பன்றிபோல் உறுமுவேன்; சிலவேளை தலையில்லாக் கரடிபோல் கின்று கர்ஜிப்பேன்; சிலவேளை நெருப்புப்போல் நெழுந்துவிட்டெரிவேன்.

பாட்டம்:—அவர்கள் என் ஓடுகிறார்கள்? இஃது என்னைப் பயமுறுத்துவதற்காக அவர்கள் செய்யும் புரளியென்று தோன்றுகிறது.

[ஸ்நெளட் திரும்பி வருதல்.]

ஸ்நெளட்:—ஓ! பாட்டம், நீ மாறினாயே; உன்னிடத்தில் தோன்றுவது என்ன?

பாட்டம்:—தோன்றுவது என்ன? உன் கழுதைத்தலையைக் காண்கிறாயோ? (ஸ்நெளட் போதல்.) 142

[க்வின்ஸ் திரும்பிவருதல்.]

க்வின்ஸ்:—பாட்டத்துக்கு நன்மையுண்டாகுக. பாட்டம், உருமாறினாயே. (க்வின்ஸ் போதல்.)

பாட்டம்:—அவர்கள் புரளித்தனத்தை அறிவேன். அவர்கள் இயன்றவரையில் என்னைக் கழுதையாக்கப் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன செய்யினும் நான் இவ்விடம் விட்டுப் போகேன். நான் உலாவிக்கொண்டு அவர்கள் காது கேட்கப் பாடுவேன்; அதனால், நான் பயந்தவனல்லனென்று அவர்கள் அறிவார்கள். 150

[பாடுதல்.]

மஞ்சணிற மூக்கின்கண் வாய்ந்த கருங்குருவி
செஞ்செவே யினியவிசை சீரிசையப் பாடிச்
சஞ்சரிக்குஞ் சாரிகையே சார்ந்த களஞ்சிறுத்து
வன்சினைய மென்குழைய மரமேறுங் குருவியே.

டிடேனியா:—(விழித்து):—எந்த அழகன் என்னை என் புஷ்பசயனத்தினின்றும் எழுப்புகிறான்?

பாட்டம்:—[பாடுதல்]

1. கரியமூக் குள்ளவிசைக் குருவியூர்க் குருவியே
சீரியலு மிசைபாடித் திரிவானம் பாடியே.

158

141. கழுதைத்தலை என்பதற்கு மூடத்தன்மையென்பது பொருள்.

2. குக்கூவென் றிடுகுயிலே குயிலிசைகேட் போரதன்பால்
மிக்கூரும் வசைக்கெதிரா விளம்புமொழி யுளதேயோ.

டிடேனியா:—குணமுள்ள மானிடனே, நான் பிரார்த்தி
திக்கின்றேன்; இன்னும் ஒருமுறை பாடுக. உன்கீதம் என்
காதுக்கு மிகவும் இனிமையாக இருக்கின்றது. உன் இன்
னுருவம் என் கண்ணை மயக்குகின்றது. உன் அழகின் வன்
மையால் உன்னைக் கண்ணுற்றபொழுதே யான் உன்வசமா
யினேன்.

166

பாட்டம்:—என் அம்மையே, அவ்வாறுவதற்கு நியா
யமில்லையெனத் தோற்றுக்கிறதே. ஆயினும், இக்காலத்தில்
ஆசையும் விவேகமும் ஒன்றுசேரா. அவற்றை ஒன்றுசேர்
க்க நல்லோர் எத்தனிக்கிறதும் இல்லை. இவ்வாறு பொருள்
நிறைந்த வார்த்தைகளைப் பேசுவதன்றிச் சமயம்வந்தால்
வேடிக்கையான சித்திரப்பேச்சும் பேசுவேன்.

டிடேனியா:—நீர் அழகுநிறைந்தவர் என்பதன்றி ஞான
மும் நிறைந்தவரென்று அறிகிறேன்.

பாட்டம்:—இப்பொழுது இக்காட்டைவிட்டு வெளிப்
புறப்படுதற்கு வேண்டிய ஞானமிருக்குமானால் அது என
க்குப் பேருபகாரமாகவிருக்குமே.

177

டிடேனியா:—இக்காட்டைவிட்டு நீர் போக விரும்ப
வொண்ணாது. உம்மை இவ்விடத்திலேயே இருக்கச்செய்
வேன். நான் சாதாரண கந்தர்வி அல்லேன்; என் அடிமை

159-160. குக்கூஎன்னும்மொழி, இங்கிலிஷில் வேசைநாயகன்
என்று அர்த்தமுள்ள 'கக்கோல்ட்' (cuckold) என்னும் மொழிக்குச்
சம்பந்தமுள்ளதென்பதும், குக்கூவென்று கூறும்பொழுதெல்லாம்
அஃது அப்படிப்பட்ட மனிதனைக் குறிக்கின்றது என்பதும் பண்
டைக்காலத்து அபிப்பிராயம்.

170-172. தான் எல்லாவற்றிலும் வல்லவெனப்பது பாட்டத்தின்
அபிப்பிராயம். இதை, 1-வது அங்கம் 2-ம் இடத்திலும், இவ்வங்கத்
தின் ஆரம்பத்திலும், பின்னும் பலவிடங்களிலும் காணலாம். இவ்
வாறு தாம் ஸர்வக்ஞனென்ற அபிப்பிராயத்தோடு நடப்போர் உலக
த்திற் பலருளர் என்பதைக் கவி இப் பாட்டத்தின்மூலமாகத் தெரிவி
க்கின்றொன்றுணர்க.

யர்க வஸந்தகாலம் எப்பொழுதும் என்னைத் தொடர்ந்து வரப் பெற்றுள்ளேன். உம்மை நான் நேசிக்கின்றேன்; என்னுடன் வாரும்; கந்தர்விகளை உம் பணிவிடைக்கார ராக்குவேன்; அவர்கள் உமக்குக் கடனினின்றும் நவரத்தி னங்களையும் கொண்டுவந்துகொடுப்பார்கள். நீர் காம்பரித்த மலர்ச்சயனத்திலுறங்க அவர்கள் இனிய கீதம் பாடுவார் கள். உமக்கு இம்மூலிட வடிவத்தை மாற்றிக் ஸந்தர்வ வடிவமமைப்பேன். பயற்றம்பூவே ! சிலம்பிக்குடே ! பாச்சையே ! கடுகுவிளையே !

[பயற்றம்பூ, சிலம்பிக்குடு, பாச்சை, கடுகுவிளை, வருதல்.]

பயற்றம்பூ:—இதோ ஸித்தமாயிருக்கிறேன். 190

சிலம்பிக்குடு:—நானும் அப்படியே.

பாச்சை:—நானும் அப்படியே.

கடுகுவிளை:—நானும் அப்படியே.

எல்லோரும்:— கட்டளைப்படி நடக்கக் காத்திருக்கி றோம்.

டிடேனியா:—நீங்கள் இவ்வுத்தமரை உபசரிக்க வேண் டும். அவர் கண்டுகனிக்க அவர்முன் நடனஞ்செய்யுங்கள். அவருக்குத் தேன்கலந்த இனிய கனிவர்க்கங்களால் அமு தூட்டுங்கள். அவர் உறங்குகையில் அவர் கண்ணிமையிற் சந்திரகிரணம் படாது வண்ணாத்திப்பூச்சிச் சிறகால் வீசுங் கள். அவருக்கு எப்பொழுதும் தலைவணங்கி மரியாதை செய்யுங்கள். 202

பயற்றம்பூ:—மானிடோத்தமரோ, வாழ்க.

சிலம்பிக்குடு:—வாழ்க.

பாச்சை:—வாழ்க.

கடுகுவிளை:—வாழ்க.

பாட்டம்:—நான் துணிந்துகேட்பதற்கு மன்னிக்கவே ண்டும்; நிரம்பக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; உமது பெய ரென்ன?

சிலம்பிக்கடு:—சிலம்பிக்கடு.

பாட்டம்:—சிலம்பிக்கடே, உமது நேசத்தை யான் வரவரப் பெருக்கிக்கொள்வேன். என் விரல் வெட்டுண்ட பொழுது உமது உதவியை நாடுவேன். பெருமையுள்ளவோ, உமது பெயரென்ன?

பயற்றம்பூ:—பயற்றம்பூ.

215

பாட்டம்:—உமது நாயாகிய காய்க்கும் தந்தையாகிய நெற்றுக்கும் நான் சேஷமம்விராரித்தநாகச் சொல்லவேண்டும். பயற்றம்பூவே, உமது பழக்பழம் எனக்கு இனி அகிகமாடுவேண்டும். உமது பெயர் யாதோ?

கடுகுவினா:—கடுகுவினா.

பாட்டம்:—உமது பெரும் பொறுமையை யான்கன்றாக அறிவேன்; இராகுதன்போன்ற மாட்டிறைச்சி உம்மவரில் அநேகரை விழுங்கிவிடுக்கிறது; உம்மவருக்காக நான் எத்தனைமுறையோ கண்ணீர்விட்டிருக்கிறேன்.

டிடேனியா:—வாருங்கள்; கந்தர்விகளா, அவரை எனது மரமடர்ந்த சோலைக்குப் பைய அழைத்துவாருங்கள். 226
(போதல்.)

2-ம் இடம்:—காட்டில் வேறொருபாகம்.

[ஓபரான் வருதல்.]

ஓபரான்:—டிடேனியா விழித்தாளோ! விழித்து யாளைப்பார்த்து ஆசைகொண்டலையின்றாளோ!

[பக் வருதல்.]

இதோ வருகிறான் என் தூதன். ஓ! பித்துப்பிடித்தபேயே, நாமிருக்கும் இச்சோலையில் இன்றிரவில் ஏதேனும் விசேஷம் நடந்ததுண்டென்றிற் கூறுக. 5

212-213. சிறு புண்ணினின்றும் இரத்தம் வருவதை நிறுத்துவதற்குச் சிலந்திப்பூச்சிக்கூட்டை எடுத்துவைப்பதுண்டு.

222-224. சுவைக்காக மாட்டிறைச்சியிற் கடுகைச்சேர்ப்பது வழக்கம். மாட்டிறைச்சியிலுள்ள கடுகின் காரத்தால் தான்கண்ணீர்விட்டிருப்பதை மாட்டிறைச்சியாற் கடுகுக்கு நோர்ந்த துன்பத்திற்காகத் தான்கண்ணீர்விட்டதாகக் கூறுகிறான்.

பக்:—என் அரசி ஒரு மகா விருபிமேல் ஆசைகொண்டிருக்கிறாள். அவள் உறங்குகையில், அவளிருக்கும் பூஞ்சோலைக்கருகில் ஆதென்ஸ் நகரத்துப் பணிக்களத்தில் வேலை செய்து பிழைக்கும் சில கைத்தொழிலாளிகள் வந்து, அரசனது கனியாணநாளிரவில் தாம் அவன்முன் ஆட நிச்சயித்திருக்கும் களிக்கூத்தை ஒருமுறை ஆடிச் சரிபார்த்துக் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது அவ்வாட்டத்தில் பிரமஸ்வேஷம்போடுபவன் தான்சொல்வதைச் சொல்லிவிட்டு அவர் கூட்டத்தினின்றும் சோலைக்குள் வர, நான் அச் சமயம்பார்த்து அவனுக்குக் கழுதைமுகம் உண்டாகும்படி செய்தேன். அவன் திரும்பி அவர்கூட்டத்துள் போகவே, அக்கோர ரூபத்தைக்கண்டு எல்லோரும் பயந்து நடுங்கி ஒருவர்மேலொருவர் விழுந்து தடுமாறிக் காட்டில் கல்லிலும் முள்ளிலும்போய்த் தங்கள் உடை முதலியவற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். இவ்வாறவாரத்தில் டிடேனியா உறக்கமுணர்ந்து அக்கழுதைத்தலையோன் முகத்தில் விழித்தாள். விழித்ததுமுதல் அவன்மேல் ஆசை மிகுந்திருக்கிறாள்.

23

ஓபரான்:—நான் நினைத்ததிலும் இஃது இன்னும் மிக நன்றாக முடிந்தது. நான் சொல்லியவண்ணம் ஆதென்ஸ் நகரத்தோன் கண்களில் நேசரசத்தைப் பிழிந்தாயோ?

பக்:—அதுவும் ஆயிற்று. அவன் உறங்கினான்; அம்மாதும் அவனருகில் உறங்கினான்; அவன் உணர்ந்து அவள் முகத்திலேயே விழித்திருப்பான்.

[ஹெர்மியாவும் டெமிட்ரியஸும் வருதல்.]

ஓபரான்:—மறைந்துநில். இவன்தான் நான் சொல்லிய அவ்வாதென்ஸ் நகரத்தோன்.

பக்:—நான் கண்டமாதா இவளே; மனிதன் இவனல்லன்.

டெமிட்ரியஸ்:—உன்னை நேசிப்பவனை நீ ஏன் இவ்வாறு கடிந்து பேசுகிறாய்; இஃது உன் பகைவரிடத்துச் சொல்ல வேண்டிய சொல்லன்றோ?

36

ஹேர்ம்யா:—உன்னை இப்பொழுது கடிந்துபேசினேன்; உனக்கு இன்னும் செய்யத்தக்கது வேறுளது; நாசமுற உன்னைச் சபித்தற்குக் காரணமுண்டு. என் லைஸாண்டனாக் கொன்றதுண்டெனின், என்னையுங்கொன்று நீ மேற்கொண்ட கொலைத்தொழிலை முற்றும் நிறைவேற்று. அவன் என்விடத்து உறுதியான உண்மையுடையோன்; பகலினிடத்துப் பகலவனுக்கும் அவ்வளவு உறுதியில்லை; யான் உறங்குகையில் என்னைவிட்டு நீங்கான்; ஆதலின், நீ அவனைக் கொன்றாயென்றே எண்ணுகிறேன். உன் பார்வை கொலைக்காரன் பார்வையெய்தல் உற்சாகமிழங்கு பயங்கர மாய்க் காணப்படுகின்றது.

47

டேமிட்ரியஸ்:—உன் கொடுமையாத் கொலையுண்டவன் பார்வையையுடையோன். என்னைக் கொலைசெய்தவளாகிய நீ அதோ தோன்றும் வெள்ளிப்பால் நிர்மலமாய் ஒளிவீசுகின்றாய்.

ஹேர்ம்யா:—இம்மொழியால் என் லைஸாண்டரின் செய்தி என்ன விளங்குகின்றது? அவன் எங்கே? நற்குணமுள்ள டேமிட்ரியஸ்தோ, அவனை நீ எனக்கு கல்குவையோ?

டேமிட்ரியஸ்:—அவன் பிணத்தை நாய்க்கெறிவேன். 55

ஹேர்ம்யா:—அடா நாயே, என்னைப் பெண்பாலார்க் குரிய வரம்புகடந்து பேசச்செய்கின்றாய். அவனைக் கொன்றாயோ? பாவி! அவன் உயிருள்ளோர் கூட்டத்தில் இல்லாதவனானோ! உண்மை கூறு; என் பொருட்டாயினும் ஒரு முறை உண்மை கூறு; அவன் உறக்கமுணர்ந்து எழுந்தபின் அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப்பார்க்கத் துணிந்தாயோ? அவன் உறங்குகையிற் கொன்றாயோ? ஆ, என்ன வீரம்! இதை ஒரு புழுவும் செய்யாதோ? மானிடப்பாம்பே,

61. “அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப்பார்க்கத் துணிந்தாயோ” என் பது லைஸாண்டரின் வீரத்தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

இரட்டை நாவுடைய இழிந்த பாம்பும் செய்யாத காரிய
மடா பாவி இது! 65

டேமிட்ரியஸ்:—உன் கோபத்தை இடமறியாமல் ஏன்
என்மேல் தாக்குகிறாய்? லைஸாண்டர் வழிக்கு நான் போன
வனல்லன்; அவன் இறந்தவனல்லனென்றும் அறிகிறேன்.

ஹேர்மியா:—ஆனால் அவன் சுகமாயிருக்கிறானோ?
இரந்து கேட்கிறேன்; சொல்லுக.

டேமிட்ரியஸ்:—அதைச் சொல்லுவதற்கு எனக்கு நீ
உதவும் கைம்மாறு. யாதோ?

ஹேர்மியா:—நீ என் முகத்தில் விழியாதொழிவதே
இதற்குக் கைம்மாறு. துரோகி, உன்முன் நிற்காமல் இந்நோ
போகின்றேன். (போதல்.) 75

டேமிட்ரியஸ்:—அவளுடைய இக்கோபவெறியில் உட
ன்செல்லல் உசிதமன்று. இவ்விடத்திற் சற்றிருந்து இளைப்
பாறுவேன். துக்கத்தின் கடுமையை ஒருவாறு தணிக்கும்
உறக்கம் வருகின்றது. (உழே படுத்து உறங்குதல்.)

ஓபரான்:—பக்கே, நீ என்னகாரியஞ்செய்தாய்? தவறி
ப்போய்ப் பிழிந்தமையின், நேசமில்லாவிடத்து நேசத்தை
உன்டாக்காமற்போனதன்றி உள்ள நேசத்தையும் கெடுத்
தாயாயினாய்.

பக்:—உலகத்தில், தான்செய்த பிரதிக்கினைக்குத்தக்க
படி நடப்பவன் ஒருவன்; செய்த பிரதிக்கிணையை மீறி
ஒன்றின்பின் ஒன்றாகப் பொய்ப்பிரதிக்கினை செய்துகொண்
டே இருப்பவர் பத்துலகும் பேர்கள்; இதுவே விதியின்
சங்கற்பமெனத் தோன்றுகின்றது. 88

64. 'இரட்டை நா' என்பது இங்குப் பாம்பின் பிளப்புள்ள நா
வையும் குறிப்பாக 'டேமிட்ரியஸ்வின்' பிளவுபட்ட மனத்தையும்
தெரிவிக்கின்றது.

87-88. 'பக்' தன் அஜாக்கிரதையால் நேர்ந்த தப்பை விதியின்
மேல் ஆரோபிக்கின்றது.

ஓபரான்:—நன்று; நீ இப்பொழுது இக்காட்டில் காற்றினும் அதிவேகமாய்ச் சென்று, காமநோயால் முகம்வெளுத்துப் பெருமூச்செறிந்து இரத்தம் குறைந்து வருந்துகின்ற ஹெலனாவென்னும் ஆதென்ஸ் மாதைத் தேடி எவ்வுபாயத்தாலேனும் அவளை இவ்விடத்திற் கொண்டுவந்து சேர்ப்பிப்பாயாயின், நான் இவன் கண்களை நேசரசத்தால் மயக்கி, அவளைக்கண்டு காநல்கொள்ளச் செய்வேன்.

பக்:—இதோ போவேன். அம்பிலும் வேகமாய் நான் அரை நொடியிற் போவதைப் பாரும. (பக்-போதல்.) 97

[டெமிட்ரியஸ்ஸின் கண்ணில் ஓபரான்

புஷ்பரஸத்தைப் பிழிதல்.]

ஓபரான்:—இச்செம்மலரின் இரசத்தை உன் கண்ணிற் பிழிவேன். நீ உறக்கமுணர்ந்து அவள் முகத்தில் விழிக்கையில், அவள் உனக்கு வானத்துவள்ளிபோற் பெருஞ்சோதியாய் விளங்க, நீ மாரன் வானியாற் புண்பட்டு அப்புண்ணையாற்றும் மருந்தை அவளிடத்து இரப்பாயாக.

[பக் பின்னும் வருதல்]

பக்:—என் கந்தர்வத்தலைவ, ஹெலனா இதோ வருகிறாள்; நான் தவறி இரசம்பிழிந்த இளைஞனும், தான் அவள் மேற் கொண்டிருக்கும் காதலுக்குக் கூலியாக அவள் ஒரு முத்தந் தாராளோவென்று அவளை இரந்து வருகின்றான். இவ்விநோதக் காட்சியைக் காண்போமோ? ஆ! மானிடர்கள் என்ன மூடர்கள்.

108

ஓபரான்:—யிலகி நில்; அவர்கள் செய்யும் அரவம் டெமிட்ரியஸ்ஸை எழுப்பிவிடும்.

பக்:—அப்பொழுது இருவரும் ஒருத்திமேல் நேசங் கொண்டவராவர். அதுவும் ஒருவேடிக்கையே? இவ்வாறு தாதுமாறாக நேருவதில் எனக்கு நிரம்பச் சந்தோஷம். 113

[லைஸாண்டரும் ஹெலனாவும் வருதல்.]

லைஸாண்டர்:—உன்னைப் பழிப்பாக தேசிக்கிறேனென்று ஏன் எண்ணுகிறாய்? கண்ணீர் விட்டுக் கதறுகையில் அதைப் பழிப்பு என்னலாமோ? நான் நேசப்பிரதிக்கினை செய்யும்பொழுது கண்ணீர்விடுவதைக் காண்கின்றாயே; இவ்வாறு கண்ணீரோடு பிறக்கும் பிரதிக்கினை உண்மையான தன்றிப் பிறிதொன்றாமோ? உண்மையான நேசத்துக்குரிய அடையாளங்களைக் காணும்பொழுதும் அவை என்னிடத்திற் பொய்யென்றும், என் நேசம் பொய்ந்நேசமென்றும் நீ என்ன காரணத்தால் எண்ணுகிறாயோ? 122

ஹெலனா:—வரவர உன் சுபடம் அதிகரிக்கின்றது. முன்னுக்குப்பின் விரோதமாகப் பிரதிக்கினை செய்கிறாய். ஹெர்மியாவுக்குச் செய்துகொடுத்த பிரதிக்கினை யாதா யிற்று? அவளை விட்டுவிட்டாயோ? நீ நிலையற்றவன். அவளிடத்தும் பிரதிக்கினை என்னிடத்தும் பிரதிக்கினையா? ஒன்றோடொன்று தூக்கிப்பார்; எது அதிக கனமுடையது? உனக்கு எல்லாம் வெறுங் கட்டுக்கதையைப்போற் கனமில்லாதனவையாம்.

லைஸாண்டர்:—அவளுக்குப் பிரதிக்கினைசெய்துகொடுத்தபொழுது எனக்கு விவேகமில்லை.

ஹெலனா:—இப்பொழுது அவளை விடுவதில் விவேகமுடையாயென்றும் நான் எண்ணவில்லை.

லைஸாண்டர்:—டெமிட்ரியஸ் அவளை நேசிக்கின்றான்; உன்னை நேசிக்கவில்லை. 136

டெமிட்ரியஸ்:—(விழித்து) ஓ! ஹெலன்! ஓ! தேவி! வனதேவதையே! உத்தமோத்தமீ! என் காதலியே, உன் நிர்மலமான கண்களுக்கு ஒப்பாவது யாது? பனிங்கும் கலக்கமுள்ளதே. உன் இரண்டு உதிகளும் காண்போர் காதலிக்கும்படி பழுத்த கோவைப்பழம்போற் சிவந்து தோன்

றுகின்றன. 'டாரொஸ்' மலையுச்சியில் உறைந்து கீழ்காற்றால் அசுத்தம் நீங்கப்பெற்று வெள்ளென வெளுத்திருக்கும் பனிக்கட்டியும் நீகையை நீட்டுகையில் காக்கைபோற்கறுத்துத் தோன்றுகின்றது. இக்கையை, வெண்மைக் கரகை, என்னென்றிரு உறுதி நல்கும் இவ்விற்பழுத்திரையை முத்தமிடுகின்றேன். 147

ஹேலன:—ஓ! இஃதென்ன துன்பம்! நீங்கள் இருவரும் என்னைப் பழித்து மகிழ்வறக் கருதினர். மரியாதையுடையிராயின் நீங்கள் எனக்கு இத்தீங்கிழையிர். நீ என்னை வெறுப்பதையான் அறிவேன்; அப்படியே வெறுத்திராமல் என்னைப் பழிப்பவரோடு சேர்ந்துகொள்ளல் வேண்டுமோ? புறத்தோற்றத்திற்கு மனிதரைப்போற் காணப்படுகின்றீரோ! உண்மையாக அவ்வாறு இருப்பிராயின், ஸாதுவான குலமாதை இவ்வாறு பழித்தல் உங்களுக்கு அடுக்காது. என்னை நீ மனப்பூர்வமாக வெறுக்கிறாயென்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். இந்தனை பிரதிக்கினையும், பிரமாணமும், என்னைப்பற்றி அளவில்லாப் புகழ்ச்சியும் செய்வது எதற்காக? நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாயிருந்து ஹேர்மயாவை நேசிப்பதுபோல், என்னைப்பழிப்பதிலும் அவ்வாறே எதிரிகளானீர்களோ? என்ன தீரமான காரியம்! பேதைப்பெண்ணை பழித்துக் கண்ணீர்விடச்செய்யும் ஆண்பிள்ளையின் வீரம் என்ன வீரம்! 163

142. 'டாரொஸ்' என்பதற்கு உன்னதமான மலை என்பது பொருள். இப்பெயருடைய மலைத்தொடர்ச்சி 'ஷ்யா' கண்டத்திற்குக் குறுக்கே கிழக்குமேற்காக மத்திய ஷ்யாவிலுள்ள உன்னதமான ஸமவெளிக்குத் தென்னெல்லையாக ஒடுகின்றது.

145. அவளுடைய கை நிகரற்ற வெண்மையையுடையமையால் வெண்மைக்கரசென்றும், அதைப்பெற்றுத் தன்னின்பத்திற்கு உறுதி பெறவேண்டுமாதலின் அதை இன்பமுத்திரையென்றும் கூறுகிறான்.

150. நீ (&c.), இருவரையும் நோக்கிப் பேசுகிறவன் இடையிடையே டெயிட்ரியஸ்ஸைமாதிரம்நோக்கிச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லுகிறான்.

லைஸாண்டர்:—டெமிட்ரியஸ், நீ இரக்கமற்றவன்; ஹெர்ம்யாவை நேசிக்கின்றாய்; அஃது எனக்குத் தெரியுமென்பதை நீ அறிவாய். இப்பொழுது எனக்கு ஹெர்ம்யாவின்மேலுள்ள நேசத்தை உனக்கு மனப்பூர்வமாக விட்டுவிடுவேன்; அப்படியே நீ, உனக்கு ஹெலனாவின் மேலுள்ள நேசத்தை எனக்கு விட்டுவிடு. அவள்மேல் எனக்குள்ள ஆசை என் உயிர் உள்ள அளவும் விடாது. 170

டெமிட்ரியஸ்:—உன் ஹெர்ம்யாவை நீயே வைத்துக் கொள்; நான் வேண்டேன். அவளை முன்பு நான் நேசித்த துண்டு; அந்நேசம் இப்பொழுது போய்விட்டது. இருப்பிடம்விட்டு அலையும் வழிப்போக்கனைப்போல் என்னேசம் சிறிதுகாலம் அவனிடத்திற் சஞ்சரித்து இப்பொழுது ஹெலனாவென்னும் இருப்பிடத்தையடைந்து நிலைபெற்று நிற்கின்றது.

லைஸாண்டர்:—ஹெலனா, இஃது உண்மையன்று.

டெமிட்ரியஸ்:—என் நேசத்தை நீ அறிவாயோ? அறியாததைப்பற்றி நீ ஏன் இழிவாகப்பேசுகிறாய்? இனி அப்படிப் பேசவாயாயின் நான் சும்மா இரேன். நீ நேசிப்பவன் அதோ வருகிறான் பார். 182

[ஹெர்ம்யா பின்னும் வருதல்]

ஹெர்ம்யா:—கண்ணின் காட்சியைக் குறைக்கும் இவ்விருண்ட இரவானது காதிற்கு அதிகசக்தியை உண்டுபண்ணுகின்றது. . . கண்ணின் பார்வை குறையுமிடத்து அதற்கீடாகக் காதின் கேள்வி இரண்டு மடங்காகின்றது. லைஸாண்டரோ, உன்னை நான் கண்ணிற் காணாவிடினும் உன் குரலைக் காதாற் கேட்டு உன்னிடத்து வருகிறேன். என்னை ஏன் இரக்கமின்றி அப்படி விட்டகன்றாய்?

லைஸாண்டர்:—ஆசை துரத்தும்பொழுது அவன் அங்கு நிற்பானோ?

ஹெர்ம்யா:—என்னருகினின்றும் லைஸாண்டரைத் துரத்தும் வன்மையுள்ள ஆசையுமுளதோ? • 193

லேஸாண்டர்:—அழகியஹெலனாவின்மேலுள்ள ஆசை அவனைத் தூரத்தியது; அவளோ வானத்து மீனிலும் அதிக ஒளியை உடையாள். நீ ஏன் என்னைத்தேடுகிறாய்? உன் மேலுள்ள வெறுப்பே என்னை உன்னைவிட்டு நீங்கும்படி செய்ததென்று இதனால் அறியாயோ?

ஹேர்ம்யா:—அஃது ஒருநாளுமிராது. நீ நினைக்கிறது போற் பேசவில்லை. 200

ஹெலனா:—இவளும் இக்கூட்டத்திற் சேர்ந்தவளே! என்னைப் பரிகாஸஞ்செய்வதற்கு மூவரும் சேர்ந்துகொண்டார்கள். நீந்திக்கும் ஹேர்ம்யாவே, ஓ! நன்றியற்றவளே, நீயும் இவர்களுோடு சேர்ந்து என்னைப் பழிப்பாயோ? நாம் மனமொத்த தோழிகளாய்க் காலங்கழித்ததை மறந்து விட்டாயோ? நம் பள்ளிக்கூடத்துறவும் பிள்ளைப்பிராயத்துக் குரிய மாசற்றமனமும் போயினவோ? நாமிருவரும் ஓரா ஸனத்திருந்து ஒரு துணியில் நம்முசியால் ஒரோ பூவேலை செய்துகொண்டும், அப்படிச்செய்யும்பொழுது நம் கையும் விலாப்புறமும் குரலும் மனமும் ஒன்றுபட்டுள்ளன போல் ஒரு சுரத்தில் ஒரோபாட்டைப் பாடிக்கொண்டும், பார்வைக்குப் பிரிந்தும் பிரிக்குங்காற் சேர்ந்துமிருக்கும் இரட்டைக் கனிபோல் யாக்கை இரண்டும் ஆவி ஒன்று மாகக் கூடிவளர்ந்தோமே. நம்முடைய இப்பண்டை நட்பைக் குலைத்து இப்பொழுது உன் ஏழைத்தோழியை இகழ்வதில் இப்புருஷரோடு சேர்வாயோ? இது நட்புக்கு நன்றன்று; கன்னிக்கு அடுக்காது; இதனால் வரும் துன்பத்தை அடைபவள் யான் ஒருத்தியாயிருப்பினும், இதற்காக உன்னைக் கடிந்து பேசும் பெண்பாலோர் பலராவர்.

ஹேர்ம்யா:—உன் உக்கிரமொழியைக்கேட்டு அதிசயிக்கின்றேன்; நான் உன்னைப் பழிக்கவில்லை; நீதான் என்னைப் பழிப்பவள்போற் பேசுகிறாய். 222

ஹெலனா:—என் கண்ணையும் முகத்தையும் வியந்து பழித்தீ, என்னைத்தொடரும்படி லேஸாண்டரை ஏவியவள்

நீயன்றோ? சற்றுமுன்வரையில் என்னைக் காலால் உதைத்
துத் தள்ளிய உனது மற்றொரு நேசனாகிய டெமிட்ரியஸ்
என்னைத் தேவதையென்றும், திவ்வியரூபியென்றும், அரும்
பொருளென்றும் கூறும்படி செய்தவனும் நீயன்றோ?
அவன் தான்வெறுப்பவளை ஏன் இவ்வாறு புகழ்ந்து பேசு
கிறான்? லேஸாண்டரின் மனம் உன் அன்பால் நிறைந்திருக்க,
உன் அனுமதியாலும் தூண்டுதலாலுமன்றி, அவன் அவ்வ
ன்பை மறுத்து என்னிடத்து அன்பு பாராட்டுவானோ?
உன்னைப்போல் எனக்கு அழகு இல்லையாயின் என்ன?
உன்னைப்போற் காதலரைப் பெறும் அதிட்டமிலேன்; அன்
பில்லார்மேல் அன்புபாராட்டி இழிவாக அலைகின்றே
னென்னினும் என்ன? இதற்கு என்னை நீ இகழ்வது முறை
யோ? நீ காட்டவேண்டியது இரக்கமன்றோ? 237

ஹேர்மியா:—நீ சொல்லியதின் பொருள் எனக்கு விள
ங்கவில்லை.

ஹேலனா:—நன்று; என்னைப் பழிப்பதை நிறுத்தவே
ண்டுவதில்லை; என்னிடத்து இரக்கமுள்ளவர்கள்போலே
அபிரயஞ்செய்யுங்கள், என் புறத்து முகங்காட்டி நகை
யுங்கள்; ஒருவருக்கொருவர் கண்ணம்ஜைஞ செய்யுங்கள்.
எவ்விதத்திலாவது உங்கள் பரிகாசத்தை நிலைபெறச் செய்
யுங்கள். சிறிதேனும் இரக்கமோ, மரியாதையோ, பெருந்
தன்மையோ உடையீராயின் என்னை இப்பழிப்புக்கு ஆளா
க்குவீரோ? நன்று சுகமாயிருங்கள். இஃது என் குற்றமே;
இதை மாற்றுவதற்கு இறப்பேன்; அன்றெனின் இவ்விட
ம்விட்டுப் போவேன். 249

லேஸாண்டர்:—என் குணமுள்ள ஹேலனாவே, நிற்க;
நிற்க; நான் சொல்லுவதைச் சற்றுக் கேள். என் நேசமே,
என்னுயிரோ!

ஹேலனா:—ஓ! திவ்வியம்! திவ்வியம்!

ஹேர்மியா:—என் மதூரமே, அவளை அப்படிப் பழி
யாதே. 255

டெமிட்ரியஸ்:—ஹெர்ம்யாவின் பிரார்த்தனைக்கு அவன் இணங்கானாயின், அவனை என் வன்மைக்கு இணங்கச் செய்வேன்.

லைஸாண்டர்:—அவளுடைய பிரார்த்தனையிலும் உனது ஆற்றல் என்னிடத்து அதிக வலியுளதோ? ஹெலனா, உன்னை நேசிக்கின்றேன்; என் இன்னுயிராணை! உன்னை நேசிக்கின்றேன். எனக்கு உன்னிடத்து நேசமில்லையென்பவன் பொய்ம்மொழியென்று அவ்வின்னுயிராக் கொடுத்தாவது மெய்ப்பிப்பேன்.

264

டெமிட்ரியஸ்:—அவனிலும் நான் உன்னை அதிகமாக நேசிக்கின்றேன்.

லைஸாண்டர்:—அப்படியானால் வா; அந்நேசத்தைத் தனிப்போரால் மெய்ப்பி.

டெமிட்ரியஸ்:—சீக்கிரம் வா.

ஹெர்ம்யா:—லைஸாண்டர், இஃது எவ்வாறு முடியுமோ?

லைஸாண்டர்:—நீ போ; கருங்குறத்தி!

272

டெமிட்ரியஸ்:—என்ன பேஷஜம் செய்கிறாய்! அவனை வெறுத்துவிட்டவன்போற் காட்டுகிறாய்; ஆவேசமாகப் போருக்கு வருபவன்போல் வேஷம் போடுகிறாய்; வரவு மாட்டாய். போடா, வெட்கங்கெட்டவனே.

லைஸாண்டர்:—ஏ ஏ! பூனையே! உன் கைக்கட்டை விடு; என்னை ஏன் ஒட்டிபோல் ஒட்டிக்கொள்ளுகிறாய்? என்னை விட்டுவிடு; அன்றெனின், பாம்பை உதறுவதுபோல் உன்னை உதறித் தள்ளுவேன்.

280

257. இணங்கானாயின், உடன்பட்டு ஹெலனாவைப் பழியா தொழியானாயின்.

279-280. டெமிட்ரியஸைத் தொடர்ந்து செல்லாதபடி தன்னை ஹெர்ம்யா கட்டிப்பிடித்தமையால் இவ்வாறு கூறினான்.

ஹேர்மியா:—என் இனிய அன்பே, இஃதென்ன மூர்
க்கம்! என்ன மாறுதல் உண்டாய்விட்டது!

லைஸாண்டர்:—உன் அன்பா! இங்கு நில்லாதே போ.
கறுத்த குரூபியே, இவ்விடம்விட்டுப் போ. குமட்டும்
மருந்தே, வெறுப்பான விஷமே, அகன்றுபோ.

ஹேர்மியா:—பரிகாஸமாகப் பேசுகிறாயோ?

ஹேலனா:—ஆம்; நீயும் அப்படியே பேசுகிறாய்.

லைஸாண்டர்:—டெமிட்ரியஸ், நான் உன்னிடத்திற்
சொல்லியசொல் தவறேன். 289

டெமிட்ரியஸ்:—நான் உன் வெறும்பெச்சை நம்பேன்;
நீ உறுதிசசீட்டு எழுதித்தரல் வேண்டும். ஒரு பெண்பிள்ளை
கட்டின கட்டை மீறி வருவதற்கு ஆற்றாதவன் நீ.

லைஸாண்டர்:—என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்?
அவளை நான் அடிக்கவோ, புண்படுத்தவோ, கொல்ல
வோ? நான் அவளை வெறுக்கின்றேனெனினும், அவளுக்கு
இவ்வாறு தீங்குசெய்யேன். 296

ஹேர்மியா:—வெறுப்பதிலும் எனக்கு நீ செய்யக்
கூடிய பெருந்தீங்கு வேறுண்டோ? என்னை வெறுக்கிறாய்;
ஏன்? ஆ! கஷ்டம்! என்காதலனே, யாது நிகழ்ந்தது? நான்
ஹேர்மியாவன்றோ? நீ லைஸாண்டர் அல்லையோ? எப்பொ
ழுதுமுள்ள அழகை யான் இப்பொழுதும் உடையேன்.
இவ்விரவு தொடங்கிய பின்னரும் என்னிடத்து அன்பு
நிறைந்திருந்தாயே. அதன்பின்பு என்னைவிட்டு ஏன்
அகன்றாய்? உண்மையாகவே அகன்றாயென்று யான்
எண்ணுவோ? 305

294. 'அவளை' என்பதற்குமுன் 'அவள்' என்னைப் பற்றிக்கொள்
ளாதபடி' என்பதை வருவித்துப் பொருள்கொள்க.

லைலாண்டர்:—ஆம்; என்னுனை! அப்படியே. உன்னை இனிப் பார்க்கும் விருப்பமொழிந்தேன். உன் வீணாசையை ஒழித்துவிடு; இதற்கு இனி ஐயம் வேண்டுவதில்லை. உண்மை கூறினேன். உன்னை வெறுத்து ஹெலனாவை நேசிப்பது பரிகாசமன்று.

310

ஹேர்மியா:—ஆ! கொடுமை! அடி மாயாவி! பூவரிக்கும் புழுவே, நேசக்கள்ளி, இரவில் வந்து என் காதலனது நேசத்தைக் கொள்ளைகொண்டாயோ?

ஹெலனா:—இது மிக நன்று; உனக்கு அடக்கமில்லையோ? நாணம் இழந்தாயோ? கூச்சமற்றாயோ? சிச்சி! பாவையே, என் நல்வாயிலிருந்து துடுக்கு வார்த்தைகளை ஏன் பறிக்கிறாய்?

317

ஹேர்மியா:—பாவையா? ஏனோ? ஆ! அவள் குதையறிந்தேன். வளர்ச்சியில் தன்னையும் என்னையும் ஆராய்ந்து தான் உயரமும் கட்டழகுமுள்ளவளென்று அவனுக்கு உபதேசித்திருக்கிறாள்போலும். நான் இவ்வளவு குறியவளாயிருத்தலால் நீ அவன் மதிப்பில் அவ்வளவு உயர்ந்தாயோ? ஏ! ஏ! வர்ணமூட்டிய வஸந்தக்காலே, நான் எவ்வளவு குறியவள் என்பதை அறிவாயானாற் சொல். நான் உயரத்தில் எவ்வளவு குறைந்தவளாயிருப்பினும், என் கைநகங்களுக்கு உன் கண்கள் எட்டும்.

326

316. பாவை, பிறால் ஆட்டப்படுவது. அதுபோல் இவள் அவ்விருவருடைய முயற்சியால் தன்னை இசுமுகின்றாளென்று எண்ணி இப்படிச் கூறினாள்.

318. பாவையா?, உருவத்திற் சிறியவளை வெறுப்பால் பாவையென்று அழைப்பதுண்டு.

323. 'வர்ணமூட்டிய' என்றது, ஹெலனாவின் நிறம் இயல்பாக உள்ளதன்றென்று குறிப்பித்தபடி. வஸந்தக்காலின் விவரத்தை 1-வது அங்கம், 1-வது இடம், 179-ம் வரியின் விளக்கத்திற்காண்க.

326. 'என்...எட்டும்' என்பதற்கு, உன் கண்ணை என் நகத்தான் தோண்டிவிடுவேனென்பது பொருள்.

ஹேலனு:—குலமக்களே, நீங்கள் என்னைப் பழிப்பவராயினும், இவள் எனக்குத் தீங்குசெய்யாது காக்க உங்களை வேண்டுகிறேன். நான் சூதுவாது ஒன்றுமறியேன்; கன்னிக்குள்ள கோழைத்தனமெல்லாம் உடையேன். அவள் என்னிலும் உயரக்குறைவுள்ளவளாகையால் நான் அவளோடு சரியாக எதிர்த்துநிற்பேனென்று நீங்கள் ஒருவேளை எண்ணுவீர்கள்.

ஹேர்ம்யா—உயரக்குறைவுள்ளவள்! கேட்டாயோ! மறுபடியும். 335

ஹேலனு:—நற்குணமுள்ள ஹேர்ம்யாவே, என்னிடத்து ஏன் இவ்வளவு கசப்புற்றிருக்கிறாய்? நான் உன்னிடத்து எப்பொழுதும் அன்புடையேனன்றோ? உன் அந்தரங்கங்களை ஒருவரிடத்தும் சொன்னதில்லையே; உனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்ததில்லையே. ஆனால், டெமிட்ரியஸ்ஸின்மேலுள்ள நேசத்தால் நீ இக்காட்டுக்கு ஒடிவந்ததை அவனுக்கு உரைத்தேன். அவன் உன்னைத்தேடி வந்தான்; நான் நேசத்தால் அவனைத்தொடர்ந்து வந்தேன். அவன் என்னை அதட்டினான்; இடிந்தான்; அடிக்கவந்தான்; கொல்லவும் வந்தான். இப்பொழுது என்னை நீ ஒன்றும் செய்யாதிருப்பாயானால் நான் என் அறிவின்மையை நினைத்துக்கொண்டு வந்தவழியே ஊருக்குத் திரும்பிப்போவேன். உன்வழியில் இனி ஒருபொழுதும் வரோன். நான் போகிறேன். நான் எவ்வளவு அறியாதவன், மதிக்கெட்டவளென்பதை நீயே பார்க்கின்றாய். 350

ஹேர்ம்யா:—போவதற்கென்ன? உன்னைத் தடைசெய்வது யாது?

ஹேலனு:—யான் விட்டுப்போகும் விவேகமில்லா நேசம்.

ஹேர்ம்யா:—லைஸாண்டரின்மேலுள்ள நேசமோ?

ஹேலனு:—டெமிட்ரியஸ்ஸின்மேலுள்ள நேசம். 356

லைஸாண்டர்:—ஹேலனா, பயப்படாதே; அவள் உனக்கு ஒரு திங்குஞ் செய்யாது நான் பாதுகாப்பேன்.

டேமிட்ரியஸ்:—ஐயா, லைஸாண்டரோ, நீயும் அவளுக் குத் துணையாகவரினும், அவள் ஒருதிங்குஞ் செய்யாது நான் காப்பேன்.

ஹேலனா:—அவள் கோபகாலத்தில் மிக்க கூர்மையும் கொடுமையுமுள்ளவள்; பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்குங்காலத் திலேயே மகாதாழ்க்குணி; அவள் உருவத்திற் சிறியவளா யிருப்பினும் கோபத்தில் மிகப் பெரியவள். 365

ஹேர்மியா:—சிறியவள் திரும்பவும்! சிறியவள், குறிய வள், இவையொழிய வேறு வார்த்தையில்லை. அவள் என்னை இப்படிப் பரிகாஸம்பண்ணுவதை நீயேன் பார்த் துக்கொண்டு நிற்கிறாய்? நானிதோ அவளருகிற் செல் வேன்.

லைஸாண்டர்:—சிச்சி! தூர்த்தப் போ. குறுமணியே! சிறு விராயே! 372

டேமிட்ரியஸ்:—நீயாக ஏன் முன்னிட்டுக்கொண்டு என் ஹேலனாவுக்குப் பரிந்து செல்லுகிறாய்? உன் உபசாரத்தை அவள் வேண்டவில்லை; வெறுக்கிறாள். அவள் வழிக்குப் போகாதே; அவளைப்பற்றியும் பேசாதே; அவளுக்கு நீ பரி ந்துசெல்லவும் வேண்டுவதில்லை. அவளிடத்து இனிச் சிறிதேனும் நேசம்பாராட்டுவாயாயின், அதற்குப்பெருந் துன்பம் அனுபவிப்பாய். 379

லைஸாண்டர்:—இப்பொழுது என்னை ஹேர்மியா கட்டிப் பிடிக்கவில்லை; உனக்கு ஆண்மையுண்டெனின் என்பின் இப்பொழுது வா; யாருக்கு ஹேலனாவிடத்தில் அதிக உரிமையுள்ளது என்பதைத் தனிப்போரால் தெளிவோம்.

368. நீ என்றது, லைஸாண்டரை.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

டெமிட்ரியஸ்:—வா! இதோ உன்பின் வருகிறேன். தாடையும் கன்னமும்போல் தொடர்ந்து செல்வோம். ('லைஸாண்டரும் டெமிட்ரியஸ்ஸும் போதல்.')

ஹேர்மியா:—என்னம்மா! இவ்வளவு துன்பமும் உன் னுலே. திரும்பிப்போகாதே; நில். 387

ஹேலனா:—நான் உன்னை நம்பேன்; வெறுப்பான உன் னிடத்தில் இனி நில்லேன். சண்டைக்கு உன் கைகள் வேகமுள்ளனவாயினும், ஒட்டத்துக்கு என்கால்கள் நீள முள்ளன. (போதல்.)

ஹேர்மியா:—நான் திகைக்கிறேன்; சொல்வதற்கு என க்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. (போதல்) 393

ஓபரான்:—இத்தனையும் உன் அசட்டையால் நேர்ந்தன. தவறித்தான் போனாயோ; அல்லது வேண்டுமென்றே இப் புரளி செய்தாயோ!

பக்:—அசரீரிகளின் அரசே, நான் தவறியே போனே ன்; இதை நம்பலாம். உடையால் ஆதென்ஸ் நகரத்தோனை அடையாளங்கண்டுகொள்ளும்படி எனக்குச் சொல்ல வில்லையோ? நான் ஆதென்ஸ் நகரத்தோன் கண்களிலேயே நேசரசத்தைப்பிழிந்தேன்; அம்மட்டில் நான் செய்தது சரியே; என்மேற் குற்றமில்லை. அஃது இவ்வாறு அமைந் ததும் எனக்கு ஒருவிதத்திற் சந்தோஷமே; அவருடைய சண்டை எனக்கு வேடிக்கையாகவே இருந்தது. 404

ஓபரான்:—ஆதென்ஸ் நகரத்து இளைஞர் இருவரும் தனிப்போருக்கு இடந்தேடிச் செல்வதைப் பார்த்தாயோ? நீ போய் இவ்வொளி முற்றும் மறையும்படி இருண்ட மூடு பனியை உண்டாக்கி, ஒருவரையொருவர் நெருங்காமற் செய்து, லைஸாண்டரிடத்து டெமிட்ரியஸ்ஸின் குரலைக்காட்

397. 'அசரீரிகள்', இங்கே கந்தர்வர்கள். இதனை 5-ம் அங்கத் தின் இறுதியிலுங் காண்க.

டித் திட்டியும், டெமிட்ரியஸ்ஸினிடத்தில் லைஸாண்டரின் குரலைக்காட்டி நிந்தித்தும், அவரை வெவ்வேறுபக்கங்களில் பலவாறு அலைக்கழித்துக் கலைப்பால் உறங்கச்செய்த பின்னர், லைஸாண்டரின் கண்ணில் இம்மாற்றுரசத்தைப் பிழி. அப்பொழுது முன்னுண்டான மயக்கம்நீங்கக் கண்ணுக்கு இயல்பாகவுள்ள பார்வையுண்டாகும். உறங்கி விழித்த பின் நடந்தனவெல்லாம் அவருக்கு வீண்தோற்றம்போலவும் கனவுபோலவும் காணப்படும். பின்னர் அக்காதலர்கள் தம்முள் என்றும் விடாநேசம்பெற்று ஆதென்ஸ் நகரம் போய்ச் சேர்வார்கள். நீ இக்காரியமாகவிருக்கும்பொழுது, நானும் என்மனைவியிடத்துப்போய் இந்துதேசச்சிறுவனைப் பெற்று, அவருக்குக் கழுதைமுகத்தோன்மேலுண்டாய காதலைத் தெளிவிப்பேன்; அப்பொழுது எங்கும் ஸமாதானம் உண்டாகும்.

423

பக்:—என் கந்தர்வத்தலைவ, இதை வினாவில் நடத்த வேண்டும். இரவு அதிவேகமாய்ச் செல்லுகின்றது. அதோ கிழக்கு வெளுக்கின்றது. அங்குமிங்கும் அலையும் பேய்கள் கூட்டங்கூட்டமாகத் தம் இருப்பிடமாகிய மயானத்தை அடைகின்றன. தூர்மரணமடைந்தோரின் ஆவிகளாகிய பேய்கள் தம் யாக்கை இருக்குமிடத்தை நாடிச்செல்லுகின்றன. இரவிற்பாற் பிரியாநட்புள்ள இப்பேய்கள் தம் தீச்செயல்களைப் பகல் காணாதபடி, பிரகாசத்தினின்றும் தாமே ஓடியொளிக்கின்றன.

432

ஓபரான்:—நாம் அவ்வகைப்பேய்கள் அல்லேம். நான் எத்தனையோமுறை அருநோதயமானபின்பும் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்திருக்கிறேன். கீழ்த்திசையிற் கதிரவன் தோன்றித் தன்னொளிமயமாகிய செம்மண்டலத்தினின்றும் அழகிய கிரணங்களை வீசி, பச்சைநிறமுள்ள கடலின் உவர் நீரைப் பொன்னிறமாக்குந்துணையும் நான் இச்சோலையில் உலாவி நடப்பதுண்டு. ஆயினும், தாமதியாமல் நம் காரியத்தை விடியமுன்னோ நிறைவேற்றுவோம்.

440

(ஓபரான் போதல்)

பக்:—மேலும் கீழும், கீழும் மேலும், ஊருக்கு உள்ளிலும் வெளியிலும், எங்கும் அவரை. ஒடியலையச்செய்வேன். இதோ ஒருவன் வருகிறான்.

[லைஸாண்டர் மறுபடியும் வருதல்]

லைஸாண்டர்:—செருக்குள்ள டெமிட்ரியஸ், எங்கே இருக்கின்றாய்? பேசு.

பக்:—அடே துஷ்டா, உருவின கத்தியுங்கையுமாய் இதோ இருக்கிறேன். நீ எங்கே இருக்கிறாய்?

லைஸாண்டர்:—இதோ நேரோ உன்னிடத்து வருகிறேன்.

பக்:—அப்படியானால் என் பின் ஓடி வா; செடிகளில்லா வெளியான இடத்துக்குப் போவோம். (லைஸாண்டர், கேட்குங்குறலைத் தொடர்ந்து போதல்.)

[டெமிட்ரியஸ் பின்னும் வருதல்.]

டெமிட்ரியஸ்:—லைஸாண்டர், ஏ ஏ, ஓட்டி ம பிடிப்பவனே, ஆண்மையற்றவனே, ஓடிப்போனாயோ? நிற்பாயானாற் பேசு.

453

பக்:—ஏ ஏ, பயங்கொளளி, நட்சத்திரங்களிடத்து உன் நெடுமொழி கூறுகிறாயோ? சண்டைக்குச் சநகத்தமாயிருப்பதாகச் செடிகளுக்குச் சொல்லுகிறாயோ? வெளியிற் புறப்படாய்போலும். வீரமற்றவனே, வெளியில் வா. அடே குழந்தாய், வா. உன்னைப் பிரம்பாலடித்துச் சிசுநிப்பேன்; குழந்தைபோன்ற உன்மேற் கத்தியெடுப்பது தருமமன்று.

460

டெமிட்ரியஸ்:—எங்கே நிற்கிறாயோ?

பக்:—என் குரலைத்தொடர்ந்து வா; நாம் இங்குச் செய்வது வீரபரிகாசமன்று. (பக்கும் டெமிட்ரியஸ்ஸும் போதல்.)

364. முன்பு டெமிட்ரியஸ்ஸைக் குழந்தையென்று அழைத்ததாகப் பொருந்த 'வீரபரிகாசமன்று' என்னின்றது.

[லேஸாண்டர் மறுபடியும் வருதல்.]

லேஸாண்டர்:—அவன் என்முன்னிற் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறான்; என்னோடு வீரமும் பேசுகிறான். அவன் கூப்பிடுமிடத்திற் சென்றால், அவ்விடம்விட்டு அகல்கிறான். அந்தத்துஷ்டன் என்னிலும் கால்வேகமுள்ளவன். நான் துரிதமாய்ப் போகப்போக அவன் என்னிலும் துரிதமாய்ப் பறக்கிறான். இவ்விருட்டில் மேடுபள்ளத்திலகப்பட்டு மிக வருந்தினேன். நான் இங்கிருந்து சற்று இளைப்பாறுவேன். (படுத்துக்கொண்டு) ஓ! நற்பகலே, நீ விரைவில் வந்து நில்லத்தெரிய ஒளிவிசத்தொடங்கும்பொழுதே நான் டெமிட்ரியஸைக் கண்டு இப்பழிக்குத் தக்க பிரதிசெய்வேன். (உறங்குதல்.) 474

[பக்கும் டெமிட்ரியஸும் மறுபடியும் வருதல்.]

பக்:—ஓ! ஓ! பயங்கொள்ளி! என் வாராமற் பின்வாங்குகிறாய்?

டெமிட்ரியஸ்:—தெரியமுண்டானால் நான் வருமளவும் நில். நான் தொடர்ந்துவரவா நீ எதையும் தாண்டி ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறாய்; நிற்கத் துணியாய்; என்முகத்தைப் பார்க்கத் தெரியமில்லாய். இப்பொழுது எங்கேயிருக்கின்றாய்?

பக்:—இதோ இருக்கின்றேன்; வஃ. 482

டெமிட்ரியஸ்:—என்னைப் பரிகாசம் செய்கின்றாய்; நன்று; நீ இப்பொழுது போ. விடிந்தபின் நான் உனக்கு இதற்குத் தக்க வழி செய்வேன். களைப்பால் இங்குச் சற்றுக் கால்நீட்டிப் படுத்து உறங்குவேன். (படுத்து உறங்குதல்.)

[ஹெலனா மறுபடியும் வருதல்.]

ஹெலனா:—ஓ! செல்லா இரவே! சிறுகா இருளே! கீழ்த்திசையினின்றும் என் ஆறுதலாகிய ஒளி விரைவில் வாராதோ? நான் இவ்வெறுக்குங் கூட்டத்தினின்றும் எனதுருக்குத் திரும்பிப் போகேனோ? துக்கந்தணிக்கும் உறக்கமே, என்னைச் சற்று மெய்ம்மறந்திருக்கச்செய்வாயாக. (படுத்து உறங்குதல்.)

பக்:—மூவர் வந்தார்கள். இன்னும் ஒருவர் வரவேண்டும். அப்பொழுது நால்வருஞ்சேர்ந்து இரண்டு தம்பதிகளாவார்கள். துயரத்தால் வாடியமுகத்தினளாய் இதோ அவள் வருகிறாள். காமன் மிகத்துஷ்டன்; பெண்பாலோரை இவ்வாறு வருத்துகின்றானே!

496

[ஹெர்மியா பின்னும் வருதல்.]

ஹெர்மியா:—இதுவரையிலும் இவ்வளவு தளர்ச்சியில்லை; இவ்வளவு துயரமில்லை. பனியால் நனைந்து முள்ளாற் கீறுண்டு எடுத்தடிவைக்க வன்மையற்றவளாயினேன். இரண்டு காலும் விழுந்துபோகின்றன. விடியுமளவும் இங்கிருந்து இளைப்பாறுவேன். தெய்வமே, அவருக்குள் போரொனின், லைலாண்டரைக் காப்பாற்று. (படுத்து உறங்குதல்.) 502

பக்:—இத்தரையில் அயர்ந்து உறங்கு; நற்காதலனே, உன் கண்ணில் இம் மாற்று இரசத்தைப் பிழிவேன். (லைலாண்டருடைய கண்ணில் இரசத்தைப் பிழிந்து) நீ விழித்து உன் முந்தின காதலியின் கண்ணைக்கண்டு களிப்புறுவாயாக. இதனால், அவனவனுக்கு உள்ளது குறையாது என்பதும், சாத்தன் சாத்தியை அடைவான் என்பதும், ஒன்றும் தப்பாது என்பதும், எல்லாம் நன் முடிவைப் பெறுமென்பதும் உலகிற்கு நன்கு விளங்குவனவாக. 510

முன்றும் அங்கம் முற்றிற்று.

4-ம் அங்கம்.

1-வது இடம் :காட்டில் முற்கூறிய இடமே. லைலாண்டர், டேமி டீரியஸ், ஹெலனா, ஹெர்மியா உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் இடம்.

[டிடேனியாவும் பாட்டமும் பயற்றம்பூ, சிலம்பிக்கூடு, பாச்சை, கடுகுவினா முதலிய கந்தர்விகளோடு வருதல். ஒபரான் பின்னால்

மறைந்து நின்றல்.]

டிடேனியா:—வாரும்; இப்புஷ்பசயனித்தில் இரும். உமது

507. பன்டைக்காலத்தில் 'சாத்தன்' 'சாத்தி' என்பன ஸர்வஸா காரணமான பெயர்கள்.

இனிய கன்னங்களைத் தடவிக்கொடுப்பேன். பருத்துச் சமமாயிருக்கும் உமது முடியில் கஸ்தூரி ரோஜா மலரைச் சூட்டுவேன். என் இன்பமே, உமது அழகிய நீண்டகாதித் முத்தமிடுவேன்.

பாட்டம்:—பயற்றம்பூ எங்கே?

பயற்றம்பூ:—இதோ இருக்கின்றேன்.

பாட்டம்:—பயற்றம்பூவே, என் தலையைச் சற்றுச் சொறியும். சிலம்பிக்குடர் எங்கே?

சிலம்பிக்குடர்:—இதோ இருக்கின்றேன். 10

பாட்டம்:—நீர் உமது ஆபுதங்களைக் கைக்கொண்டு எனக்காக நெருஞ்சிமேலிருக்கும் செங்கால் தேனீயைக் கொன்று தேன்கூட்டைக் கொண்டுவாரும். அது செய்வதில் அதிகக் களைப்புண்டாகும்படி கஷ்டப்படவேண்டுவதில்லை. தேன் ஒழுகி வழிந்தோடி உம்மை மூழ்க அடிக்காதபடி, தேன்கூட்டை உடையாமற் சாக்கிரதையாகக் கொண்டுவரல் வேண்டும். கடுகுவினாயார் எங்கே?

கடுகுவினா:—இதோ இருக்கின்றேன். 18

பாட்டம்:—கடுகு வினாயாரே, கை கொடும். எனக்கு இவ்வுபசாரங்கள் ஒன்றும்வேண்டுவதில்லை; விட்டுவிடும்.

கடுகுவினா:—உம்முடைய விருப்பம் யாது?

பாட்டம்:—குதிரைவீரச சிலம்பிக்குடர் சொறிகுறார்; அவருக்கு உதவியாக நீரும் சற்றுச்சொறியும். எனக்கு நாவிதனிடத்துப் போகவேண்டும்; முகத்தில் நிரம்ப மயிர்

15-16. உம்மை மூழ்க அடிக்காதபடி. என்றதனால், கந்தர்வர்கள் உருவத்தில் மிகச் சிறுவொன்றுணர்க.

19-20. எனக்கு வேண்டுமெனில்லை, பாட்டத்தை உயர்ந்தவனாகப் பாவித்துக் கடுகுவினா கை கொடுக்க யோசித்தபொழுது அவன் சொல்லிய வார்த்தையிது.

22. சொறியும்படி பயற்றம்பூவுக்குக் கட்டளைவிட்டதை மறந்து, சிலம்பிக்குடு சொறிவதாகப் பாட்டம் நினைத்துப்பேசுகிறான்.

வளர்ந்திருக்கிறது. நான் மிக மென்மையான கழுத்தை யாகையால் மயிர் குறுகுறென்னும்பொழுது சொரிய வேண்டுகிறேன். 27

டிடேனியா:—என் இனிய அன்பே, உமக்குக் கானம் கேட்கவேண்டுமோ?

பாட்டம்:—பாட்டைக்கேட்டு இரசிக்கும் காதையுடையேன்; பேரொலியுள்ள வாத்தியம கேட்க விரும்புகிறேன்.

டிடேனியா:—என் அன்பே, நீர் உண்ணவிரும்புவது யாதோ? 33

பாட்டம்:—ஒருபடி உலர்ந்த தீனி ஏதேனும் வேண்டும்; உலர்ந்த புற்கட்டுக்கு ஆசையாயிருக்கிறது. அவ்வலர்ந்த புலவினது இனிப்பு வெறொன்றுக்கும் வாராது; இரண்டொரு கையளவு காய்ந்த பயறு கிடைக்குமாயின் எனக்கு நிரம்பச் சந்தோஷம். இப்பொழுது எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது; உன் பணிப்பெண்கள் என் தூக்கத்தைக் கெடுக்காதிருப்பார்களாக. 40

டிடேனியா:—நீர் கண்வளரும்; மரத்தைக் கொடி சுற்றிக்கொள்வதுபோல், உம்மை நான் என்கைகளால் அணைத்துக்கொள்வேன். உம்மிடத்து எனக்கு ஆசை அதிகரிக்கின்றது; காதல் மீறுகின்றது. (அவர்கள் உறங்குதல்.) 44

[பக் வருதல்.]

ஓபரான்:—(மறைவினின்றும் முன்வந்து) ‘ராபின்’ வரவு நல்வரவாக; இவ்வினிய காட்சியைக் கண்டாயோ? அவள் சீராட்டு எனக்கு மிக்க பரிதாபத்தை உண்டாக்குகின்றது; அவளுக்கு இரங்குகிறேன். சற்றுமுன்பு அவள் புதிய நறுமலர்கோவையை அவனது கன்னத்துச் சுருண்டமயிரிற் சுற்றியதையும், மொட்டினுளகப்பட்டு அவை

25. நான்.....கழுதை, பாட்டம், தான் கழுதை முகமடைந்ததை உணராமலே தன்னைக் கழுதையென்று இழிவாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறானென்று பொருள்கொள்ளலாம்.

34-38. ஒருபடி சந்தோஷம், இதுவரையில் மனிதருணர்ச்சியோடு பேசிக்கொண்டிருந்தவனுக்குக் கழுதைத்தலையின் சம்பந்தத்தால் கழுதை உணர்ச்சி வந்துவிட்டது.

மலர்ந்தபின் பருத்து நன்முத்து மணியைப்போல் உருண்
டுதோன்றும் பனித்துளிகள், அம்மலரின் கண்களில், தம
க்குண்டாய இச்சிறுமைக்கு வருந்தி அம்மலர்கள் சிந்திய
கண்ணீர்போல் நின்றதையும் கண்டேன். அதற்கு அவளை
இகழ்ந்து பரிகாஸஞ்செய்தேன். அவள் என்னைப் பொறு
த்தருள வேண்டிக்கொண்டாள். மாற்றாகக் கொண்டுவந்த
குழந்தையை என்வசம் விடுவென்றேன்; அக்கணமே 57
அவள் தன்கந்தர்விகளைக்கொண்டு அக்குழந்தையைக்
கந்தர்வலோகத்தில் என் பூங்காவனம் சேர்ப்பித்தாள். ஆத
லின், அவள் கண்ணிலுள்ள இக்கோரமான மயக்கத்தை
மாற்றுவேன். நீ இவ்வாதென்ஸ் நகரத்தோன் தலையிலிரு
ந்து அவ்விருபத்தைக் களைந்துவிடு. அவளும் இவற்றைக்
கனவிற்ப்பட்ட துன்பமெனவெண்ணி, மற்றவரைப்போல்
ஊர்போய்ச் சேருவான். இப்பொழுது முதலில் எனது
நாயகியை விடுவிப்பேன். (மாற்றுமருந்தால் அவள் கண்ணைத்
தொட்டு) நீ எப்பொழுதும்போல் ஆவாயாக. உன் கண்ணு
க்கு எப்பொழுதும் இயல்பாயுள்ள பார்வையுண்டாவதாக.
மாரன் பூவின் மயக்கத்தை இப்பத்தினிப்பூ மாற்றும்
வன்மையையுடையது. என் டிடேனியாவே, என் இனிய
அரசியே எழுந்திரு. 70

டிடேனியா:—என் ஓபரானே, என்ன களவு கண்டே
ன்! கழுதைமேற் காதல்கொண்டதுபோற் கண்டேனே!

ஓபரான்:—உன் நேசன் அதோ படுத்திருக்கிறான்.

டிடேனியா:—இஃது எவ்வாறு நேர்ந்தது? இப்பொழுது
அக்கோரருபத்தைக் காணக் கண்கூசுகின்றதே.

ஓபரான்:—சற்றுப்பொறு. 'ராபின்', அவன் கழுதைத்
தலையை நீக்கிவிடு. டிடேனியா, உன் கந்தர்விகளைக் காண
ஞ்செய்யச் சொல்; அக்கானத்தால் இங்கு உறங்கும் ஐவரும்

53. சிறுமையென்றது, கழுதையோடு சம்பந்தமுற்றதை.

68. பத்தினிப்பூ, பெண்களைக் கற்போடிருக்கச்செய்யும் வன்
மையையுடையதாதலின் இதனைப் பத்தினிப்பூ என்பர்.

இறந்தவர்களிலும் அதிகமாக அயர்ந்து நித்திரை செய்யக் கூடவர். 80

டிடேனியா:—கானம்; கந்தர்விகாள், நித்திரையையுண்டாக்கும் கானம். (நயமாசக் கானஞ்செய்தல்.)

பக்:—நீ உறக்கமுணர்ந்து உனக்குள்ளே பேதைக் கண்ணாற் பார்ப்பாயாக.

ஓபரான்:—வா; என்னரசியே, கைகோத்தாடவர். இவர் நித்திரைசெய்யுமிடத்தைத் தொட்டிலென ஆட்டுவோம். நம்முள் இருந்த பிணக்கைத் தீர்த்துப் புதிய அன்பு முன்னிலும் அதிகமாக உண்டாகியதால், நாம் நாளை நடுநிசியில், தீஸியுஸ்ஸின் அரண்மனையில், அவன் மணமனைவியோடு தழைத்தோங்கவேண்டி, நம் நற்கூத்தாடுவோம். அப்பொழுது அங்கு மணம்புரிந்திருக்கும் மற்றைக் காதலரும் தம்முள் பிரியா அன்புண்டாகப்பெற்று எல்லா நன்மையையுங் அடைவார்களாக. 93

பக்:—என்னிறைவ, கேளும்! இதோ, காலைக்குருவிகத்துகின்றது.

ஓபரான்:—என்னரசியே, நாமும் இவ்விரவைத்தொடர்ந்து அது செல்லுமிடத்துக்கு ஆடிச்செல்வோம். நாம் சந்திரனிலும் வேகமாய்ச் சுழன்று வருவேமலலேமோ? 98

டிடேனியா:—என் தலைவ, நாம் ஒடும்பொழுது, எனக்கு இவ்விரவில் இம்மானிடரிடையிற் கிடந்துறங்கும்படி நேர்ந்தது இன்னவாறென்று சொல்ல வேண்டுகின்றேன். (போதல். உள்ளில் கொம்பு ஊதல்.)

[தீஸியுஸ், ஹிப்பாலிடா, இஜீயஸ், பரிவாங்கள் வருதல்.]

தீஸியுஸ்:—உங்களில் ஒருவன் போய்க் காடுகாப்போனை அழைத்து வருக. நமது வணந்தவிழாக்கொண்டாடல் 83-84. பக், பாட்டத்தின் கழுதைத்தலையை நீக்கும்பொழுது சொல்லும் உர்த்தை.

103. 'வணந்தவிழாக்கொண்டாடல்', இதை 1-வது அங்கம், 1-வது இடம், 179-ம் வரியின் பொருள்விளக்கத்திற் காண்க.

கழிந்தது. இனி என் அன்பே, இப்பொழுது அதிகாரை யாகையால் என் வேட்டைநாயின் கானம் கேட்பாயாக. நாய்கள் தனித்தனியே ஓடியாடித்திரிய அவற்றின் பிணையலைத் தெறித்துவிடு. காடுகாப்போனெங்கே? பார். (ஒரு வேலைக்காரன் போதல்.) என் இனிய அரசியே, நாம் இம்மலையின் உச்சியிற்போய் அங்கிருந்து நாய்களின் குரைப்பும் அக்குரைப்பின் எதிரொலியும் ஒன்றுசேர்ந்த இனிய முழக்கத்தைக் கேட்போம்.

111

ஹிப்பாலிபா:—நான் எத்தனையோ சூரர்கள் கடுமீவேட்டையாடுமிடங்களில் அவருடனிருந்திருக்கிறேன்; எங்கும் இந்த வைபவம் கண்டதில்லை. சோலையில் மாத்திரமோ, ஆகாசத்திலும் ஊற்றங்கனாகளிலும் அருகிலுள்ள எல்லா விடங்களிலும் ஒரோசத்தமாயிருக்கின்றது. இவ்வளவு இனிய முழக்கமும் இன்னிசைக் குழப்பமும் எங்கும் கேட்டதில்லை.

118

நீஸியுஸ்:—என் வேட்டைநாய்கள் 'ஸ்பார்டன்' ஜாதியைச் சார்ந்தவை. அவற்றைப்போல் திறந்தவாயையும் செம்மயினாயும், தொங்கும் தலையையும், தளையிற்புரளும் நீண்ட காதையும் வளைந்தமுழந்தாளையும், 'தெஸ்ஸலியின்' காளைகள்போல் அலைதாடியையும் உடையன. வேட்டையாடுவதில் விரைவுள்ளனவல்ல. ஆயினும், ஒன்றின்கீழ் ஒன்றாக மணிகளின் நாதம்போல் சங்கீதக் கிரமம் பெற்றுள்ள பலவித ஸ்ரத்தையும் உடையன. 'ஸ்பார்டா' 'தெஸ்ஸலி' முதலிய இடங்களிலிருக்கும் வேட்டுவர் இங்ஙனம் இன்னிசையோடு கூடிய நாய்களைக்கொண்டு வேட்டையாடியறியார். அவ்விசையைக் கேட்கும்பொழுது நீயே தெளிவாய்! ஆ! நில்! இங்கிருக்கும் இத்தேவதைகள யார்?

131

117. இன்னிசைக்குழப்பம் என்பதற்கு, பல ஓசையின் ஒற்றுமையில்தான் சத்தமே இன்னிசையாயிருக்கின்றதென்பது பொருள்.

126-127. 'ஸ்பார்டா' 'தெஸ்ஸலி' முதலியன வேட்டைக்கும் பெயர் போன இடங்கள்.

இஜியஸ்:—என்னாண்டவனே, இங்கு உறங்குபவன், என்பதல்வி; இங்குப் படுத்திருப்பவன், லேஸாண்டர்; இவன் டெமிட்ரியஸ்; இவன், நேடாரின் புதல்வியாகிய. ஹெலனா. இவர்கள் எல்லோரும் இங்கு ஒருமித்திருப்பது எனக்கு அதிசயகரமாயிருக்கின்றது.

தீஸியஸ்:—இவர்கள் வஸந்தவிழாக் கொண்டாடுதற்கு அதிகாலையில் எழுந்தார்போலும்; நாம் விழாக்கொண்டாட வரும் குறிப்பை அறிந்து நம்முடனிருந்து உபசரிக்க இங்கு வந்தாொன்று எண்ணுகிறேன். இஜியஸ், தன் விருப்பம் இன்னதென்று ஹெர்மியா அறிவிப்பதற்குக் குறிப்பிட்ட நாள் இஃதன்றோ? 142

இஜியஸ்:—ஆம், என்னாண்டவனே.

தீஸியஸ்:—கொம்பை ஊதி அவர்களை எழுப்பும்படி வேட்டைக்காரர்களுக்குக் கட்டலாயிடு. (உள்ளில் கொம்பும், கூச்சலும். லேஸா., டெமி., ஹெர்., ஹெல., திடுக்கிட்டெழுதல்.) நண்பர்களே, ஸுதினம்; 'ஸென்ட் வாலென்டைன்' நாள் சென்றுவிட்டதே. இப்பொழுதுதான் இக்காட்டுப்பட்சிகள் தத்தம் துணைகளைத் தெரிகின்றனவோ?

லேஸர்ண்டர்:—என்னை மன்னித்தருளவேண்டுகின்றேன்; என்னாண்டவனே. 150

தீஸியஸ்:—நீங்கள் எழுந்து நின்று உறக்கமுணருங்கள். நீங்கள் இருவரும் எதிரிகளான பகைஞரல்லீர்? பகையுமும் பகையுமும் மனக்கொதிப்பும் பயமுமின்றி இவ்வாறு ஓரிடத்து உறங்கும் இவ்வைக்கியம் இவ்வுலகில் எங்கிருந்து வந்தது? 155

145. ஸென்ட் வாலென்டைன் நாள், பிப்பரவரிமீ 14-ம் தேதி. அன்றைத்தினம், வருஷத்துக்கு ஒருமுறை பட்சிகள் தத்தம் துணையைத் தெரிவதாக வியவகாரம். அன்று காலையில் கன்னிகளும் கலியாணமாகாத ஆடவர்களும் ஸந்திப்பார்களாயின், அவர்களுக்கும் கலியாணமாகுமென்பது பண்டைக்காலத்து அபிப்பிராயம். தீஸியஸ் இவர்களைக் காட்டில் ஒருமித்துக் கண்டதைப்பற்றி. இச்சல்வாப வார்த்தை நிகழ்ந்தது.

லேஸாண்டர்:—என்னுண்டவனே, தூக்கக்கலக்கத்தில் தடுமாறிச் சொல்லுகிறேன். நான் இங்கு இன்னவிதமாக வந்தேனென்று எனக்கு உண்மையாகவே தெரியவில்லை; உறுதியாகச் சொல்வேன். எனக்கு இப்பொழுது ரூபகத் துள்ளதை உள்ளவாறுரைப்பேன். நான் ஹெர்ம்யாவோடு இங்கு வந்தேன். எங்களுடைய கருத்து, ஆதென்ஸ் நகராவிட்டு வேறிடம்போய், அங்கு ஆதென்ஸ் நகரச் சட்டத்தின் துன்பமின்றி.....

163

இஜீயஸ்:—போதும்; போதும். என் ஆண்டவனே, நீர் கேட்டதே போதும். இவனைச் சட்டத்திற்கு உட்படுத்த வேண்டுகின்றேன். அவர்கள் திருட்டுத்தனமாய்ப் போய், என்னையும், டெமிட்ரியஸ், உன்னையும் மோசஞ் செய்ய எத்தனித்தார்கள்.

168

டெமிட்ரியஸ்:—என்னுண்டவனே, அவர்கள் யாருமறி யாமல் இக்காட்டுக்கு ஓடிவந்தார்களென்றும், அவர்களுடைய கருத்து இன்னதென்றும் எனக்குச் சீருள்ள ஹெலனா உரைத்தாள். நான் ஆவேசத்தோடு அவர்களைத்தொடர்ந்து இங்கு வந்தேன்; என்மேலுள்ள காதலால் ஹெலனாவும் என்பின் வந்தாள். ஆனால், நலமிக்க என்னுண்டவனே, என்ன மாயமோ அறியேன்—அது மாயையின் வன்மையே—எனக்கு ஹெர்ம்யாவின்மேலுள்ள நேசம் 176 பணியைப்போல் உருகியோடிவிட்டது; பிள்ளைப்பிராயத்தில் பயனற்ற பொருளின்மேற் பாராட்டிய நேசம்போல் தோற்றுகிறது. இப்பொழுது எனக்கு எல்லாவிசுவாஸமும், மனத்தினன்பும், கண்ணினின்பமும் ஹெலனாவே. என்னுண்டவனே, நான் ஹெர்ம்யாவைக் காணுமுன் எனக்கும் ஹெலனாவுக்கும் மணம் நிச்சயமாயிருந்தது. பிணியிற் சுவையுணர்ச்சி கெட்டு உணவைவெறுத்தோன் பின்னர்ப் பிணிரீங்கிச் சுவைதோன்ற, அவ்வுணவை ஆவலுடன் வேண்டுவதுபோல், நான் இப்பொழுது ஹெலனாவை

165. நீர் என்பதற்குமுன் 'அவர்கள் குற்றமுடையொன்பதற்கு என்பதை வருவித்துப் பொருள்கொள்க.

வேண்டுகின்றேன்; நேசிக்கின்றேன். இனி என்னுரை அலவ
னிடைத்தே நீங்காது நிலைபெற்று நிற்கும். 187

தீஸ்யுஸ்:—இனிய காதலர்களே, உங்களை இங்குச்
சந்தித்தது நன்றாயிற்று; உங்கள் கதையைப் பின்பு விவா
மாகக் கேட்போம். இஜீயஸ், உன் வேண்டுகோளை நிறை
வேற்றேன்; அதற்கு விரோதமாக உத்தரவுசெய்வேன்.
சீக்கிரத்தில் எமது கலியாணத்தோடு இவருடைய இரண்டு
கலியாணங்களையும் நமது தேவாலயத்தில் நடத்துவதாக
நிச்சயித்திருக்கிறேன். காலைப்பொழுது சுழிந்ததால் நாம்
கருதிய வேட்டையை நிறுத்துவோம். எம்மோடு நீங்களும்
ஆதென்ஸுக்குத் திரும்பிவருங்கள். நாம் மூவரும் நம்
காதலிகளோடு மணவிழாக்கொண்டாடுவோம். ஹிப்பாலி
டா, நாம் போவோம் வா. (தீஸ்யுஸ், ஹிப்பாலிடா, இஜீயஸ்
பரிவாரங்கள் போதல்.)

டெமிட்ரியஸ்:—வெகு தூரத்துள்ள மலைகள் மேகமென
மாறித் தோன்றுவதுபோல, எனக்கு இரவில் நோந்தன
வெல்லாம் சிறுத்து விவரமின்றிக் கலைந்து காணப்படுகின்
றன. 202

ஹேர்மியா:—மாறுகண் பார்வைபோல் ஒவ்வொரு பொ
ருளும் எனக்கு இரட்டை இரட்டையாகத் தோற்றுகின்
றது.

ஹேலு:—எனக்கும் அப்படியே. ஒரு இரத்தினத்
தைக் கண்டெடுத்ததுபோல் டெமிட்ரியஸைப் பெற்றிரு
க்கிறேன்; இப்பொழுது என்னுடைமையே; என்னுடை
மையென்ற நிச்சயமுமில்லை. 209

டெமிட்ரியஸ்:—நாம் உறக்கமுணர்ந்திருக்கிறோமென்
பது உனக்கு நிச்சயந்தானா? இன்னும் உறங்கிக்கொண்டு
கனவு காண்கிறோமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது.

208-209. இப்பொழுது.....நிச்சயமுமில்லை, ஒரு பொரு
ளைக் கண்டெடுத்தவன், ஒருமுறை அதைத் தன்னதென்றும், ஒரு
முறை அதற்குரியவன் வருங்கால் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்
றும் ஐயமுறுவதுபோல் ஐயமுறுகின்றான்.

இராஜா இங்கு வந்து நம்மைத் தமக்குப்பின் வரும்படி கட்டளையிட்டாரென்று உனக்குத் தோன்றுகிறதோ?

ஹேமீயா:—ஆம், இராஜா வந்திருந்தார்; என் தந்தையும் வந்திருந்தார்.

ஹேலனா:—ஹிப்பாலிடாவும் வந்திருந்தாள்.

லைஸாண்டர்:—அவர் நம்மை ஆலயத்துக்கு வரும்படி கட்டளையிட்டுப் போனார். 219

டெமீட்ரியஸ்:—அப்படியானால் இப்பொழுது நமக்குள் ளது விழிப்பேதான். நாம் அவரைத் தொடர்ந்து போவோம். போகும்வழியிற் கனவைச் சொல்லிக்கொள்வோம். (டெமி., லைஸ., ஹேம்., ஹேல., போதல்.)

பாட்டம்:—(கண்விழித்து) என் இறுதிச்சொற்குறிப்பு வந்தவுடன் என்னைக் கூப்பிடு, வருகிறேன். நான் மேற் சொல்லவேண்டியது 'மிகவும் அழகுள்ள பிரமஸ்ஸே' என்றோ? ஓ! க்வின்ஸ்! துருத்தி திருத்தும் ப்ளூட்! பழைய பாத்திரம் புதுப்பிக்கும் ஸ்கௌட்! ஸ்டார்வெலிங்! என்னைத் தூக்கத்தில்விட்டு ஓசைப்படாமற் சென்றார்களோ! நான் வெகு விநோதமான ஓர் கனவு கண்டேன்; அஃது ஒருவர் புத்திக்கும் எட்டாத கனவு! இக்கனவை 230 வெளியில் விவரித்துச் சொல்லத் தொடங்குபவன் கழுதையேயாம். எனக்குத் தோற்றுகிறது, நானொரு—அஃது ஒரு வனாலும் சொல்லமுடியாது. நான் நினைக்கிறேன், எனக் கொரு—எனக்கு இன்னது நேர்ந்ததென்று சொல்லத் துணிபவன் பரம மூடன்; சந்தேகமில்லை. நான் கண்ட கனவு மனிதன் கண்ணாற்றுகளாதது; காதாற் பாராதது; கையால் உருசிக்காதது; நாவால் ஊகியாதது; மனத்தாற் சொல்லாதது. இக்கனவைப்பற்றி ஒரு பாடற்செய்ய

223. இறுதிச்சொற்குறிப்பு, 3-ம் அங்கம் 1-வது இடம் 90-ம் வரியின் விளக்கத்திற் காண்க.

236-238. கண்ணால்.....சொல்லாதது, மிகச் சாதாரியமாகப் பேசுபவன்போற் பாலித்துத் தாறுமாறாக உளறுகிறனென்பது இதனால் எளிதில் விளங்கும்.

கீவின்ஸ்ஸினிடத்தில் ஏற்பாடுசெய்வேன். அதற்குப் 'பாட்டத்தின் கனவு' என்று பெயர்வழங்குக. அப்பாடலை அரசன்முன் கூத்தின் முடிவில் நானே பாடுவேன். ஒருவேளை அவள் (கிஸ்பி) இறந்தபின் பாடுவது அதிக உசிதமாக இருக்குமென்றெண்ணுகிறேன். (போதல்) 243

2-ம் இடம். ஆதென்ஸ் நகரம்; கீவின்ஸ்ஸினது வீடு.

[கீவின்ஸ், ப்ரூட், ஸ்ரெளட், ஸ்டார்வெலிங் வருதல்.]

கீவின்ஸ்:—பாட்டத்தின் வீட்டுக்கு ஆளனுப்பினீர்களோ? வீடுவந்து சேர்ந்தானோ?

ஸ்டார்வெலிங்:—அவனைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சந்தேகமில்லை, அவனை யாரோ கொண்டுவரவில்லையென்றே எண்ணுகிறேன்.

ப்ரூட்:—அவன் வாராவிட்டாற் கூத்துக்கெடுப்போம்; ஸரியாக நிறைவேறுது. நிறைவேறுமோ?

கீவின்ஸ்:—ஸாத்தியமில்லை. இவ்வாதென்ஸ் நகரத்தில் அவனைப்போற் பிரமஸ்வேஷம் போடதக்கவன் ஒருவனுமில்லை. 10

ப்ரூட்:—உண்மையாகவே இல்லை. இவ்வாதென்ஸ் நகரத்தில் கைத்தொழிலாளிகளுள் நல்ல விவேகமுள்ளவன் அவனே.

கீவின்ஸ்:—ஆம், உருவத்திலும் சிறந்தவன்; உத்தமமான இனிய குரலையுமுடையவன்.

[ஸ்ரக் வருதல்]

ஸ்ரக்:—ஆலயத்திலிருந்து கலியாணக்கோலத்தோடு நமது இராஜா வருகிறார். அவருடன் வேறு இரண்டு குலமக்களும் தம் மனைவிமார்களோடு விவாகஞ்செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். இப்பொழுது நம் கூத்து நடக்குமாயின் நமக்கு நல்ல வருவாய்க்கு வழியுண்டாம். 20

ப்ரூட்:—ஓ! வாயாடி, பாட்டம்! ஒருநாளைக்கு இரண்டு பணம் விழுக்காடு உயிருள்ளவளவும் கிடைக்கக்கூடிய உப

காரச்சம்பளத்தை இழந்துவிட்டானே. அவன் பிரமஸ்வேஷம்போட்டு ஆடுந்திறமைக்கு இராஜா நாளொன்றுக்கு இரண்டு பணம் விழுக்காடு சம்பளம் போட்டுக்கொடாமலிரார். அப்படிக் கொடாராயின் நீங்கள் என்னைக் கொல்வது எனக்குச் சம்மதம்.

[பாட்டம் வருதல்.]

பாட்டம்:—இச்சிறுவர்கள் எங்கே?

கீவின்ஸ்:—ஓ! பாட்டம்! ஆ! என்ன நல்லகாலம்!

பாட்டம்:—நான் சொல்லக்கூடிய அதிசயம் நிரம்பவுண்டு. என்னவென்று என்னைக் கேட்கவேண்டுமெதில்லை. சொல்வேனானால், நான் ஆதென்ஸ் நகரத்தேனல்லன். ஒவ்வொன்றையும் உங்களுக்கு நடந்தபடி நானே சொல்வேன்.

கீவின்ஸ்:—இனிய பாட்டமே சொல்; கேட்போம். 34

பாட்டம்:—ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லேன். உங்களுக்கு இப்பொழுது நான் இவ்வளவுதான் சொல்வேன்: அரசன் அமுதுசெய்தாயிற்று. உங்கள் உடைகளை ஸித்தப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்; தாடியை நல்ல கயிற்றூற் கட்டிக்கொள்ளுங்கள்; உங்கள் தோற்செருப்புக்குப் புதிய நாடா வேண்டும். விரைவில் அரண்மனை வந்துசேருங்கள். ஒவ்வொருவரும் தாம்செய்யவேண்டியவற்றைச் செவ்வையாக ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு வரவேண்டும். வளர்க்காமல் முடிவான செய்தியைச் சொல்லிவிடுகிறேன். நமது கூத்து அரசனது அங்கீகாரத்துக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வாறானாலும் திஸ்பிக்குச் செவ்வையான சணல்தூற்புடவை வேண்டும். சிங்கவேஷம் போடுபவன் தன் நகம்

26-27. அப்படிச்.....சம்மதம், 'எலிஜபெத்' என்னும் அரசி தன்முன் செவ்வையாக ஆடிய ஒருவனுக்கு வருஷத்துக்கு 20-பவுன் உபகாரச்சம்பளம் நியமித்ததையெண்ணிக் கவி இவ்வாறு கூறினார்போலும்.

88. தாடியை.....கட்டிக்கொள்ளுங்கள், அப்படிச் செய்யாவிடில், அரசன்முன்பு ஆடும்பொழுது பொய்த்தாடி சமயத்தில் நழுவிவிடுமென்பது கருத்து.

களைக்கூடாது. ஒவ்வொருவரும் ஈர உள்ளியோ, வெள்ளள்ளியோ தின்றுவரவும் கூடாது; நாம் விடும சுவாஸம் நன்மணமுள்ளதாயிருக்கவேண்மே. நமது கூத்தை இனிய கூத்தென்று ஒப்புக்கொளவாகளென்பதிற சந்தேகமே யில்லை. இனி அதிக வார்த்தை வேண்டுவதில்லை; ஒடுங்கள்; சீக்கிரப்படுத்துங்கள். (டாவரும் போதல்.) 52

நான்காம் அங்கம் முற்றிற்று.



5-ம் அங்கம்

1-வது இடம். ஆதேன்ஸ் நகரம், தீஸியுஸ்ஸினது அரண்மனை.

[தீஸியுஸ், ஹிப்பாலிடா, பிலாஸ்ட்டோட், பிரபுக்கள், பரிவாரங்கள் வருவது]

ஹிப்பாலிடா — என் தீஸியுஸே, அரரசவர்கள் சொல்வது மிகவும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது.

தீஸியுஸ்:—அவர்கள் சொல்வதில் உண்மையைக்காட்டிலும் ஆச்சரியமே அதிகம். இங்ஙனமுள்ள அறபுத்க்கட்டுக்கதைகளையும், கந்தாவாகளைப்பற்றிய புத்தியில்லாபபிதற்றல்களையும் நான் ஒருநாளும் நம்பேன். காமுகா களும் பித்தாகளும் கொதிக்கும் முனையையுடையவர்கள்; மனத்து உருவமமைக்கும் கற்பிதசக்தியை உடையவர்கள்; ஆதலின், அமைந்த விவேகத்துக்கு அகப்படாதனவெல்லாம் அவர்கள் முனைக்கும் சத்திக்கும் பிடிபடுகின்றன. பித்தனும், காமுகனும், கவியும் முறையும் கற்பிதசக்தியினாலேயே அமைந்தவர்கள். ஒருவன் பரந்த நரகத்துள்ள பேய்களிலும் அதிகப் பேய்களைக் காண்கிறான்; அவன்தான் பித்தன். காமுகனோ, பித்தன்போன்றே ஹெலனின் (இரதியின்) 14

3-4 உண்மையைக் . அதிகம், ஆச்சரியப்படத்தக்கவை அதிகமும் உண்மையாக நிகழ்ந்தவை அறபமுமாக இருக்கின்றன என்பது பொருள்.

14-15. ஹெலன், க்ரீஸ் தேசத்து ஓர் ராஜஸ்திரி; இரதியைப் போல் போழுகுடையவள். ஜிப்ஸிகன், நாடோடிகளாகத் திரியும் இரதியர்; குறச்சாதையைப்போல் கறுத்த மேனியர்; குறிசொல்லல் முதலியவற்றைப் பிழைப்பவர்.

அழகை சிப்ஸியின் (குறத்தியின்) உருவத்திற் காண்கிறான். கவியின் கண்ணோ, மிக்க உன்மத்தத்திற் சுழன்று வான முதற் பூமிவரைபிலும் பூமிமுதல் வானம்வரையிலுமுள்ள வற்றைக் காண்கின்றது. யாருமறியாப் பொருள்களைக் கவிதன் மனத்தாற் கற்பிக்க, அவன் எழுதுகோல் அவற்றிற்கு உருவங்கொடுத்து அமமாயாச சூனியத்திற்கு இருப்பிடமும பூயநும கங்குலின்றது. இப்படிப்பட்ட குணமுடையோ மிக்க கற்பிதாங்கியையுடையோராதலின், மனத்தாற் கிரகித்ததற்கு மிழ்ச்சியைக் காணுமிடத்து அம்மகிழ்ச்சியின் பிறப்புந் தம் காரணமானவற்றையும் கற்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இரவில் மனத்தத்தோன்றும் பயத்தாற் செடியானது நாடியாய் எளிதில் எண்ணப்படுகிறது. 26

ஹிப்பால்டா:—அவர் நங்குருக்கு இரவில் நேர்ந்தனவென்று சொல்லியவையெல்லாம் ஸூத் தொடாச்சியான கதையாடலையும், அவர் நங்கு அப்பொழுதுண்டான மனவேறுபாடுகளையும் போலிக்குமிடத்து அவை முற்றும் அவருடைய மனத்தோற்றத்தால் விளைந்தவையல்லவென்றே நாம் எண்ணவேண்டுமே. அவற்றின் பாயாக நிலையான மாறுதல் டெமிட்ரியஸ்ஸினிடத்தில் இப்பொழுதும் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் அவை நாம் வியக்கத்தக்க அநிசயமே.

தீஸ்யுஸ்:—இதோ, அக்காதலர்கள் இன்புற்று உவகையோடு வருகிறார்கள். 37

[லைஸாண்டர், டெமிட்ரியஸ், ஹெர்மியா, ஹெலனா, வருதல்.]

நண்பர்களுக்கு நாளுக்குநாள் மனத்து அன்பு வளர்க; மேன்மேலும் இன்பம் பெருகுக.

லைஸாண்டர்:—எமமுடையவற்றிலும் அதிகமான அன்பும் ஆனந்தமும் உமக்கு நடக்குமிடத்தும் உண்ணுமிடத்தும் உறங்குமிடத்தும் மற்ற எங்கும் உண்டாகுக. 42

33. மாறுதலாவது, டெமிட்ரியஸ்ஸினுடைய காதல் ஹெர்மியாவிடத்தினின்றும் முற்றுநீங்கி ஹெலனாவினிடத்தில் நிலைபெற்றிருத்தல்.

தீஸ்யுஸ்:—வாருங்கள்; நம் சிற்றுண்டிக்கும் நாம் உறங்கும் நிசிவேளைக்கும் இடையில் ஒரு ஜாமகாலம் செல்லவேண்டுமே. அக்காலம் சுகமாகக் கழிவதற்கு என்ன வேஷக் கூத்து வேண்டும்; என்ன நாட்டியம் வேண்டும்? நம்முடைய உல்லாஸ விஷயங்களுக்குக் காரியக்காரனாயிருப்பவன் எங்கே? என்னவிதமான வேடிக்கைகள் கையிருப்பதில் இருக்கின்றன? நமக்கு ஒருவேலையுமில்லா நீண்டகாலத்தின் துன்பத்தைத் தணிப்பதற்கு நாடகம் ஒன்றுமில்லையோ? பிலாஸ்ட்டோட்டைக் கூப்பிடு.

பிலாஸ்ட்டோட்:—பராக்கிரமமுள்ள தீஸ்யுஸ்ஸே, இதோ இருக்கிறேன். 53

தீஸ்யுஸ்:—பொழுதுபோக்கிற்கு என்ன நாடகம் கைவசத்தில் வைத்திருக்கிறாய்? வேஷக்கூத்தோ, பாட்டோ? இப்படிப்பட்டது ஒன்றுமில்லாவிடில் நாம் பொழுதுபோக்குவது எப்படி?

பிலாஸ்ட்டோட்:—இன்ன இன்ன வேடிக்கைகள் வித்த மாபிருக்கின்றனவென்பது இச்சுருக்கத்திற் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றில் முதலிற் காணவிரும்புவது இன்னதென்று அருளிச்செய்ய வேண்டுகின்றேன். (சுருக்கத்தைக் கொடுத்தல்.)

தீஸ்யுஸ்:—(படித்தல்) “ஸென்டார்ஸ்ஸோடு ஹெர்க்யுலிஸ் செய்த போராப்பற்றிய பாட்டை ஆதென்ஸ் நபும்ஸுகன் ஒருவன் சுரமண்டலத்தில் வாசித்தல்.” இது வேண்டுவதில்லை; என் இனத்தானாகிய ஹெர்க்யுலிஸ்ஸின் இவ் வெற்றிப்பாட்டை என் காதலிக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். 67

62. ஸென்டார்ஸ்-என்பவர்கள் மலைநாடர்; குதிரையேற்றத்தில் வல்லவர். ஹெர்க்யுலிஸ்.—பீமஸேனைப்போல் அதிபலவான். (1-வது அங்கம் 2-ம் இடம் 33-ம் வரியிற் காண்க.) இவனும் தீஸ்யுஸ்ஸும் தாய்வுழிச்சகோதரரென்று சொல்லப்படுவார்.

64. சுரமண்டலம், ஓர்வகை வாத்தியம்.

(படித்தல்) “குடிகாரப்பெண்கள் தம் குடிவெறிக்கலகத்தில் த்ரேஷ்ய தேசத்து ஸங்கீதவித்வானுடைய குடலைக் கிழித்தல்.” இது பழைய ஆட்டம்; நான் ‘தீப்ஸ்’ நகரத்தினின்றும் வெற்றிபெற்று வரும்பொழுது ஒருமுறை ஆடப்பட்டது. (படித்தல்) “ஒரு பெரிய கவி வறுமையால் இறந்ததற்காக ஒன்பது கலைமகளும் புலம்பல்.” இது கடுமையான வசைப்பாட்டு; நமது விவாககாலத்துக்கு ஒத்ததன்று. (படித்தல்) “பிரமஸ்ஸையும் அவன் நேசிக்கும் திஸ்பியையும்பற்றியதான நீண்ட சிறுகாட்சி, துக்க மகிழ்ச்சி.” மகிழ்ச்சி, அது துக்ககரமானது! நீண்டதும் குறுகியதும்! சூடுள்ள பனிக்கட்டி என்பதுபோலிருக்கிறது. இவ்வொவ்வாதனவற்றுள் நாம் பொருத்தங்காண்பதெப்படி? 79

பிலாஸ்ட்ரோட்:—என்னுண்டவனே, இஃது ஒரு கூத்தின்பெயர்; பெயரே வெகு நீளம்! இரசமில்லாத கூத்திது. கூத்து முழுவதிலும் சொற்பொருத்தம் ஒன்றேனுமில்லை. அது துக்ககரமானதுதான்; ஏனெனின், பிரமஸ் தற்கொலை செய்துகொள்ளுகிறான்; இதை அவர் ‘ஒத்திகை’ பார்க்கும்பொழுது கண்டேன். அப்பொழுது நான் சிரித்தசிரிப்பால் எனக்குக் கண்ணீர் வந்துவிட்டது. 86

தீஸ்யுஸ்:—இதை ஆடுபவர்கள் யார்?

பிலாஸ்ட்ரோட்:—வேலைசெய்துசெய்து கை உரங்கொண்ட இந்நகரத்துக் கைத்தொழிலாளிகள். அவர்கள் இது வரையில் மனத்தால் வேலைசெய்தே அறியார். உம்முடைய

68-70. துடிகாரப்பெண்கள் கிழித்தல், த்ரேஷ்ய தேசத்தோனுகிய ஸங்கீத ஸாஹித்திய வித்வானுகிய ‘ஆர்பியஸ்’ என்பவன், கல் மரம் முதலியனவும் உருகும்படி பாடுந்திறமையையுடையவன்; தன் மனைவியை இழந்தபின், பெண்பாலோர் கூட்டத்தையே துறந்திருந்ததற்காக இவ்வகை மரணமடைந்தான்.

73. கலைமகள் ஒன்பதின்மர் என்று வியவகாரம்.

83-86. இக்கூத்து ஒரேமுறை அரைகுறையாக ‘ஒத்திகை’ பார்க்கப்பட்டிருக்க, அவர் அதை ஒத்திகைபார்க்கையில் தான் கண்டபொழுது தனக்குண்டான சிரிப்பால் கண்ணீர்வந்துவிட்டதென்று பிலாஸ்ட்ரோட் கூறுவது பொருத்தமுடையதன்று.

கலியாணத்தன்றிரவில் இக்கூத்தை ஆடவேண்டுமென்று தங்குப் பழக்கமில்லாத காரியத்திலிறங்கி அதில் மிகவும் வருந்தி உழைத்திருக்கிறார்கள்.

தீஸியுஸ்:—நாம் அதைக் காண்போம்.

94

பிலாஸ்ட்டோட்:—வேண்டுவதில்லை, என் உயர்குலத்தலைவ, இது நீர் காணத்தகுந்ததன்று. நான் முழுவதுங்கேட்டேன். அதில் ஒன்றுமில்லை. ஆனால், உமக்குத் தங்களாலியன்ற உபசாரம் செய்யவேண்டுமென்று மனப்பூர்வமாகவெண்ணி எத்தனையோ படாத பாடெல்லாம் பட்டு அவர்கள் அக்கூத்தைப் பாடஞ்செய்திருக்கிறார்கள். இதை நினைத்து ஒருவேளை நீர் அவர்கள் கூத்தைப் பார்க்க விரும்பலாமேயன்றி மற்றைப்படி அக்கூத்தில் ஒன்றுமில்லை. 102

தீஸியுஸ்:—அக்கூத்தை நான் அவசியம் காண்பேன். கபடமற்றுத் தம் கடமையைச் செலுத்துவோர் செய்வதொன்றும் தப்பாகாது. ஆதலின், நீ அவர்களை இங்கு அழைத்துவா. மாதர்களே, நீங்கள் உங்க்ளிடத்திலிருங்கள். (பிலாஸ்ட்டோட் போதல்.)

ஹிப்பாலிடா:—மனப்பூர்வமாகத் தம் கடமையைச் செலுத்தவெண்ணும் பேதை ஜனங்கள் தங்கள் வன்மைக்கு எட்டாத காரியத்தைத் தொடங்கி அதிற் கஷ்டப்பட்டுத் தப்பிப் போவதைப் பார்க்க எனக்கு விருப்பமில்லை. 110

தீஸியுஸ்:—என் மதுரமே, அப்படி ஒன்றுமிராது.

ஹிப்பாலிடா:—ஆட்டத்தில் அவர்களுக்கு ஒன்றுந் தெரியாதென்று அவன் சொன்னானே.

தீஸியுஸ்:—அவர்கள் ஒன்றுஞ்செய்யாதபொழுது அவர்களுக்குப் பிரியவசனம் சொல்வதுதான் நமது அதிக அன்புடைமையைக் காட்டுவது. அவர் செய்யும் தப்புக்களை அறி

96. நான் முழுவதும் கேட்டேன், அவ்வாறு கேட்டது இன்ன பொழுதென்று நாடகத்திற் சொல்லப்படவில்லை. முந்தியுள்ள 83-86-ம் வரிகளின் விளக்கத்திற் காண்க.

ந்து நாம் சந்தோஷிக்கவேண்டும். மனப்பூர்வமாகக் க்ட
மைசெலுத்துவோன், திறமைக்குறைவால், செவ்வையாகச்
செய்துமுடிக்காத காரியத்தை மேன்மக்கள் அக்காரியத்
தின் முடிவுக்குத் தக்கபடி மதிக்காமல் அதைச் செய்தோ
னுடைய அளவுக்குத் தக்கபடி மதிப்பார்கள். நான் 121
போய்க்காணுமிடங்களிலெல்லாம் கற்றறிந்த பெரியோர் அ
நேகர், எனக்கு நல்வரவுகூறி உபசாரவார்த்தைகள் சொல்
வதற்கெண்ணி இன்னது சொல்வதென்று முன்பே யோ
சித்து நிச்சயஞ்செய்துவைத்துக்கொள்ளுவதுண்டு. அவ்
வாறு நிச்சயஞ்செய்துக்கொண்டதை என்முன் சொல்லிய
பொழுது அவர் முகமவெழுத்து விடவிடென நடுங்கியதை
யும், வாக்கியத்தினிடையில் தானுமாறாக நிறுத்தியதையும்,
பயத்தால் வழக்கமாயுள்ள உசசரிப்பையிழந்து வார்த்தை
எழும்பாமல் நொண்டையடைபட்டு முடிவில் நல்வரவு
கூறாமலே ஊமைபோல் நின்றதையும், எத்தனையோமுறை
கண்டிருக்கிறேன். என் இன்பமே, இச்சமயங்களில் அவர்
மௌனமே எனக்கு நல்வரவுகூறி எல்லா உபசாரமும் 133
செய்ததாக நான் எண்ணுதல் வழக்கம். பயந்து தம் கடமை
யைச் செலுத்துவோரின் மௌனமானது, தழுதழுப்பின்
றித் தையித்தோடுவரும் சொல்வன்மையுள்ள மொழி
யால் தெரிவிப்பதுபோல் என்னிடத்து அவருக்குள்ள பக்
தியையும் அன்பையும் செவ்வையாகத் தெரிவிக்கும். ஆத
லின், என் அன்பே, பேசமாட்டாத நிஷ்கபடியின் ஸ்வற்
பப் பேச்சில் அதிகப்பேச்சின் பொருளிருக்கின்றதென்
பது எனது கொள்கை.

118-121. திறமைக் குறைவால்.....மதிப்பார்கள், செய்யும்
திறமையில்லாத இவர்கள் இவ்வளவு செய்தார்களேயென்று மேன்
மக்கள் சந்தோஷிப்பார்களேயென்றி, காரியம் மேன்மையாக முடிய
வில்லையென்று எண்ணார்கள் என்பது பொருள்.

[பிலாஸ்ட்ரேட் பின்னும் வருதல்.]

பிலாஸ்ட்ரேட்:— என்னுண்டவனே, கூத்தின் முன்னுரை வித்தமாயிருக்கிறது; உத்தரவானால் தொடங்கச் சொல்லுவேன். 144

தீஸியஸ்:—முன்னுரை ஆரம்பிக்கப்படுக. (உள்ளில் காளம் முதலிய வாத்தியம் கோஷித்தல்.)

[முன்னுரைகூற க்வின்ஸ் வருதல்.]

முன்னுரை:— நாங்கள் செய்வது அபசாரமென்னின், நாங்கள் வருவது அவ்வெண்ணத்தோடன்றே? எங்களுக்குள்ள அற்பத் திறமையைக்காட்ட உண்மையான ஆவலோடு வருகின்றோம். எங்கள் உத்தேசமதுவே; யோசியுங்கள்; வருகிறோம், கெட்ட எண்ணத்தோடு. வரவில்லை நாங்கள் உங்களைத் திருப்திப்படுத்தக்கருதி. உங்கள் சந்தோஷத்தை நாடினவர்கள் இங்கு வரவில்லை. உங்களை வருத்துவதற்கு ஆட்டக்காரர்கள் இதோ இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஆட்டத்திலிருந்து நீங்கள் அறியக்கூடியவற்றை அறிந்துகொள்ளலாம். 155

தீஸியஸ்:—இவன் நிறுத்தவேண்டியவிடத்து நிறுத்தாமல் தாறுமாறாகச் சொல்லுகிறான்.

142. முன்னுரை, 3-ம் அங்கம் 1-வது இடம் 21-ம் வரியின் விளக்கத்திற்காண்க.

146-155. க்வின்ஸ், தான்கருதியதற்கு நேர் விரோதமான பொருள் தோன்றும்படி, முன்னுரையைப் பதங்களினிடையே தாறுமாறாக நிறுத்திக் கூறுகிறான். அவன் கருதியது இது:—நாங்கள் செய்வது அபசாரமென்னின், நாங்கள் வருவது அவ்வெண்ணத்தோடன்றே. எங்களுக்குள்ள அற்பத் திறமையைக்காட்ட ஆவலோடு வருகின்றோம். எங்கள் உத்தேசம் அதுவே. யோசியுங்கள்; வருகிறோம். கெட்டவெண்ணத்தோடு வரவில்லை. நாங்கள் உங்களைத் திருப்திப்படுத்தக்கருதி உங்கள் சந்தோஷத்தை நாடினவர்கள்; இங்கு வரவில்லை உங்களை வருத்துவதற்கு. ஆட்டக்காரர்கள் இதோ இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஆட்டத்திலிருந்து நீங்கள் அறியக்கூடியவற்றை அறிந்துகொள்ளலாம்.

147. அவ்வெண்ணத்தோடன்றே?, அவ்வெண்ணத்தோடன்றே? அதாவது அவ்வெண்ணத்தோடேயே என்றபடி.

ஸோண்டர்:—முரட்டுக் குதிகாக்குட்டியை நடத்து வதுபோல் அவன் இம்முன்னுரையை நடத்தினான்; நிறுத்தும் முறையே அறியான். இதிலிருந்து ஒரு நீதி விளங்குகின்றது: பேசுவது மாத்திரம் போதாது; சரியாயும் பேச வேண்டுமென்பது.

ஹிப்பாலிடா:—அவன் முன்னுரையை வாசித்தது குழந்தை புல்லாங்குழல் வாசிப்பதுபோலிருந்தது; ஒழுங்குபடுத்தப்படாத வெறுஞ்சத்தமே.

கீஸியுஸ்:—அவன் பேச்சு ஒரு பின்னற்சங்கிலிபோலிருந்தது. எங்கும் பழுதில்லை; ஆனால் எல்லாம் தாறுமாறு. அடுத்தவன் யார்?

168

[பிரமஸ், திஸ்பி, சுவர், நிலவு, சிங்கம் வருதல்.]

விவரஞ்சோல்வோன்:—குலமக்களே, இக்காட்சியைக் கண்டு நீங்கள் ஒருவேளை அதிசயிப்பீர்கள். எல்லாம் வெளியாகும்வரையில் உங்களுக்கு அதிசயமாகவேயிருக்கும். நீங்கள் அறியவிரும்புவிர்களாயின், இம்மனிதன்தான் பிரமஸ் ; இவ்வழகுள்ள மாது திஸ்பி; சுண்ணாம்பும், மண்ணும் மணலுஞ்சேர்ந்த சாந்தும் பூசிக்கொண்டிருக்கும் இவன் தான் சுவர். இத்துஷ்டச் சுவர்தான் குறுக்கேநின்று காதலர்களைப் பிரித்துவைத்திருந்தது. இச்சுவரின் துவாரத்தின்வழியாக ஐயோ! பாவம்! தங்கள் இரகசியங்களை ஒருவர் காதுக்குள் ஒருவர் ஒதித் திருப்தியடைந்திருந்தார்கள். இலாந்தரும், நாயும், ஒருகட்டுச்சுள்ளியும் கொண்டிருக்கும் இவன் நிலவு; நிலவில் இக்காதலர்கள் நைனஸ்ஸின் ஸமாதியருகில் யாதொரு குற்றமுமின்றிச் சந்தித்துத் தம்நேசத்தைப்பாராட்ட நிச்சயித்துக்கொண்டார்கள். 182 சிங்கமென்று சொல்லப்படும் இப்பயங்கரமான மிருகமானது இரவில் முதலில்வந்த உண்மையுள்ள திஸ்பியை வெருட்டித்தரத்தியது. அவள் ஒகையில் தன் மேற்றுணியைக் கீழே நழுவவிட, அத்துணியைச் சிங்கம் தன் உதிரம்நிறைந்த வாயாற்கவ்விக் கறையாக்கிற்று. உடனே தைரியமுள்ள இனிய பாலியனான பிரமஸ் அங்கு வந்து

தன் அன்புள்ள திஸ்பியின் மேற்றுணியைக்கண்டு அவள் இறந்தாளென்று நிச்சயித்து உடைவாளையுருவித் தன் மாற்பைப்பிளந்து கொதிக்கும் இரத்தத்தை வெளியாக்கி னான். பின்னர் முசுக்கட்டைச்செடி மறைவில் நின்ற திஸ்பி அப்பால் வந்து அவனைக்கண்டு அவன் மார்பினின்றும் வாளேப்பிடுங்கித் தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொண்டாள். இனி மற்றவைகளைப்பற்றிச் சிங்கமும், நிலவும், சுவரும், இரண்டு காதலர்களும் உங்கள்முன் வந்து எல்லா விவரமும் சொல்லுவார்கள். 197

(விவரஞ்சொல்லுவன், திஸ்பி, சிங்கம், நிலவு போதல்.)

தீஸ்யுஸ்:—சிங்கமும் பேசுகிறதானால் அதிசயகரமாயிருக்கும்.

டேமிட்ரியஸ்:—அதிசயம் ஒன்றுமில்லை, என்னுண்டவனே. கழுதையில் அநேகம் பேசுமானால் சிங்கத்தில் ஒன்றுபேசாதோ? 202

சுவர்:—இக்கூத்தில், ஸ்ரெளட் என்று பெயருள்ள என்னுடைய பங்குக்குச் சுவர்வேஷம் வாய்த்தது. நான் துவாரமுள்ள சுவரென்றும் அத்துவாரத்தின்வழியாகப் பிரமஸ்ஸும் திஸ்பியும் தங்கள் அநாதரங்கங்களைப் பேசிக் கொண்டுவந்தார்களென்றும் பாவித்துக்கொள்ளும்படி உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இச்சுண்ணாம்பும், கல்லும் மண்ணும் மணலுஞ் சேர்ந்தசாந்தும், நான் சுவரென்பதைச் செவ்வையாகக் காட்டுகின்றன. இத்துவாரத்தின் இருபுறமும் பாருங்கள். இதன்வழியாகத்தான் பயந்த அக்காதலர்கள் தம்இரகசியங்களைப் பேசிக்கொண்டுவந்தார்கள். 212

தீஸ்யுஸ்:—சுண்ணாம்பும் மயிரும இதிலும் செவ்வையாகப் பேசுமோ?

டேமிட்ரியஸ்:—இது வெகு விசித்திரமான சுவர். இப்படிச் சுவர் பேசக் கேட்டதேயில்லை.

தீஸியுஸ்:—பிரமஸ் சுவரினருகில் வருகிறான்; பேசா திருங்கள். 218.

பிரமஸ்:—ஓ, பயங்கரமான இரவே, ஓ! மைபோல் இருண்ட இரவே, பகலில்லாத காலத்துத் தோன்றுமிரவே! ஓ! இரவே, எனது திஸ்பி தான்சொன்னதை மறந்துவிட்டாள்போல் தோற்றுகிறதே. ஓ! சுவரே, அவள் தந்தையின் நிலத்திற்கும் என்னிலத்திற்கும் இடையேயுள்ள இனிய சுவரே, காண்போர காதலிக்குஞ் சுவரே, உன் துவாரத்தைக் காட்டு, நான் எட்டிப்பார்க்கிறேன். (சுவர் இரண்டு விரல்களை உயர்த்தித் துவாரம்போற் காட்டல்.) மரியாதையுள்ள சுவரே, இந்நன்றியை மறவேன். இதற்கு உன்னை வருண பகவான் காப்பாற்றுவாராக. ஆ! நான் பார்ப்பது என்ன? என் திஸ்பியைக் காணேனே. ஓ, துஷ்டசுவரே, உன்வழியாக என் இன்பத்தைக்காணேன். என்னை இவ்வாறு வருசித்ததற்கு உன் கல் நாசமுறுவதாக. 231.

தீஸியுஸ்:—இசசுவர் அறிவுள்ளதாகையால் திருப்பித் திட்டுமென்று தோற்றுகிறது.

பிரமஸ்:—ஐயா, அப்படித் திட்டாது. “வஞ்சித்ததற்கு உன் கல் நாசமுறுவதாக” என்பது திஸ்பியின் இறுதிசொற்குறிப்பு. இப்பொழுது அவள் வருவாள்; நான் சுவரின்வழியாக அவளைப் பார்ப்பேன். எல்லாம் நான் சொல்லியபடியே நேரும்; பாருங்கள். அதோ அவள் வருகிறாள். 239

தீஸ்பி:—ஓ, சுவரே, என்னமுதுள்ள பிரமஸ்ஸையும் என்னையும் இவ்வாறு பிரித்திருப்பதற்கு என்னமுகையை எத்தனையோ முறை கேட்டிருக்கிறாய். மயிராலும் சுண்ணம்பாலும் சோக்கப்பட்ட உன்னுடைய கற்களை என்னுடைய சிவந்த உதடுகள் எத்தனையோ முறை முத்தமிட்டிருக்கின்றன.

236. இறுதிச்சொந்தறிப்பு, 3-ம் அங்கம் 1-வது இடம் 90-வரியின் விளக்கத்திற் காண்க.

பிரமஸ்:—ஒரு சத்தத்தைப் பார்க்கிறேன். நான் இப்பொழுது துவாரத்தின் அருகிற்போய்த் திஸ்பியின் முகத்தைக் கேட்கக்கூடுமோவென்று அறிகிறேன்.

திஸ்பி:—நீ என் காதலனோ? காதலன்தானென்று எண்ணுகிறேன். 250

பிரமஸ்:—நீ எவ்வாறு எண்ணினும் நான் உன்னழகுள்ள காதலனே. விமாண்டரைப்போல் உறுதியுள்ள காதலன்.

திஸ்பி:—நானும் ஹெலனைப்போல் உண்மையான அன்புள்ளவள்.

திஸ்பி:—இவ்விழிந்த சுவரின் துவாரத்தின் வழியாக எனக்கு ஒரு முத்தங்கொடு.

திஸ்பி:—நான் சுவரின் துவாரத்தை முத்தமிடுகிறேன்; உன் உதட்டில் முத்தங்கொடுக்கவில்லை.

பிரமஸ்:—நீ இப்பொழுது என்னை நைனஸ்ஸின் ஸமாதியருகிற சந்திப்பாயா? 261

திஸ்பி:—உயிர் இருக்குமோ போகுமோ, எவ்விதத்திலும் நான் உடனே வருவேன். (பிரமஸ்ஸும் திஸ்பியும் போதல்.)

சுவர்:—சுவராகிய என் காரியம் ஆய்விட்டது. ஆதலால் சுவர் போகிறேன். (போதல்.)

கீஸியஸ்:—அடுத்திருந்தவர்களைப் பிரித்திருந்த சுவர் இடிந்துபோயிற்று.

246-248. நான்காம் அங்கத்தின் இறுதியிற் கூறியதுபோல் இங்கும் தாமுமாராகக் கூறுகிறான்.

252-255. விமாண்டர்.....ஹெலன், பிரமஸ்ஸும் திஸ்பியும் லியாண்டர், ஹீரோ என்ற பெயர்களைத் தப்பாக விமாண்டர் ஹெலன் என்று கூறுகிறார்கள். லியாண்டர் என்பவன் தன்காதலியாகிய ஹீரோவைக் காணவேண்டி இரவுதோறும் சமுத்தக்காண்வாயை நீந்திச்செல்வது வழக்கமாயிருந்தது. அவ்வாறு நீந்துதலையில் ஒருநாளிரவில் நீரில் மூழ்கி இறந்துவிட்டான். அதையறிந்து ஹீரோவும் கடலில் குதித்துவிட்டான்.

டேமிடீரியஸ்:—சுவர் இப்படி ஒற்றுக்கேட்குமானால் அதை இடிக்காமல் தீருமோ என்னுண்டவனே.

ஹிப்பாலிடா:—இத்தனை பைத்தியமுள்ளதை நான் எங்குங் கெட்டதில்லை. 271

தீஸியஸ்:—நாட நங்கனில் மிகச் சிறந்தவேடமும் உண்மையின்போலிதானே. மிக இழிந்ததும், கற்பிதசக்தியால் தன் குறை நிகழ்ப்பெறுமாயின, அப்போலியிலும் இழிந்ததாக ஆகுமோ?

ஹிப்பாலிடா:—உம்முடைய கற்பிதசக்தியால் அப்படியாகவேண்டுமெயன்றி அவர்களுடைய கற்பிதசக்தியாலன்று. 278

தீஸியஸ்:—நம்மைப்பற்றி அவர்கள் எண்ணுவதிலும் இழிவாக நாம் அவரைப்பற்றி எண்ணாப்படி, நம் கற்பிதசக்தியை அவராரிடத்து உபயோகப்படுத்தினாலே போதும். அப்பொழுது அவர்கள் சிறந்தவர்களாகவே காணப்படுவார்கள். மனித உருவத்திலும் சிங்க உருவத்திலும் இதோ இரண்டு சிறந்த மிருகங்கள் வருகின்றன. 284

[சிங்கமும் நிலவும் வருதல்.]

சிங்கம்:—தரையில் ஊரும் மிகச்சிறிய சுண்டெலியைக் கண்டும் பயப்படும்படியான மெல்லிய குலமாதர்கள், சிங்கம் கோபத்தோடு கர்ஜிக்கும்பொழுது ஒருவேளை மிக நடுங்குவீர்கள். அப்பொழுது மூட்டுவேலைக்காரனாகிய நான் தான் அக்கொடிய சிங்கவடிவங்கொண்டு வந்திருக்கிறேனென்றும், உண்மையான சிங்கமன்றென்றும் நினைத்துக்

268. 'சுவர்க்கும் காதலன்' என்பது இங்கிலிஷிலுள்ள பழமொழி; அதாவது, சுவரின் மறைவிலிருந்து ஒற்றுக்கேட்பவர் உளொலின், அவ்விடத்து இரகசியம் பேசுவது சரியன்று என்பபடி. ஒற்றுக்கேட்பவரைச் சுவர்க்கோழியென்று கூறுவது தமிழர் வழக்கம். ஒற்றுக்கேட்டல் என்பது இக்காலத்து ஒட்டுக்கேட்டல் என்றுகூறப்படும்.

273-275. குறைவுற்றதும் கற்பிதசக்தியால் குறைவுற்றதாகப் பாவிக்கப்படலாமாதலின், அவர்களுடைய ஆட்டத்தில் என்ன குறையிருப்பினும் அவ்வாட்டம், கற்பிதசக்தியால், குறைவுற்ற நல்ல ஆட்டமாகவே காணப்படுமென்பது கருத்து.

கொள்ளுங்கள். என்னைச் சிங்கமென்று நினைப்பிராயின் அதைவிட எனக்கு வேறு துக்கமில்லை. 292

நீஸியுஸ்:—வெகு சாதுவான மிருகம்; நல்ல பகுத்தறிவுடையது.

டேமிட்ரியஸ்:—நான் கண்டவற்றுள் இவ்வளவு நல்ல மிருகம் எங்குமில்லை.

லைஸாண்டர்:—இச்சிங்கம் செளரியத்தில் பிரத்தியக்ஷ நரி.

நீஸியுஸ்:—உண்மையே; விவேகத்திலோ, சாட்சாத் வாத்து. நன்று; சந்திரன் சொல்வதைக் கேட்போம்.

சந்திரன்:—இந்த 'லாந்தர்' கோடுடையபிறை. 300

டேமிட்ரியஸ்:—அப்படியாயின், அவன் தன் தலையிற் கொம்பைத் தரிக்கவேண்டும்.

நீஸியுஸ்:—அவன் இளம்பிறையல்லன்; பூரணசந்திரனாகவின், அவன் கொம்புகள் மண்டலத்துள் மறைந்திருக்கின்றன.

சந்திரன்:—இந்த 'லாந்தரை'க் கோடுடைய சந்திரனாகவும், என்னை அசசந்திரனிலுள்ள மனிதனாகவும் கொள்ளலவேண்டும்.

நீஸியுஸ்:—எல்லாவற்றிலும் முதிர்ந்த பைத்தியமிது. இந்த 'லாந்தருள்' இம்மனிதனை அடைக்கவேண்டும். அஃதில்லையாயின், இவன் சந்திரனிலுள்ள மனிதனாகவெதப்படி? 312

டேமிட்ரியஸ்:—மெழுகுதிரிக்குப் பயந்து அவன் 'லாந்தருள்' துழையத் துணியவில்லை; ஏனெனின், அது எரிந்து கறுப்புற்றிருப்பதைக் காண்கிறாயே.

297. நரி, இது மிக்க தந்திரமுள்ளது; செளரியமேயில்லாதது.

299. வாத்து, இது மௌட்டியத்திற் பெயர்போனது.

301-302. தலையிற் கொம்பைத் தரித்தல், கற்பழிந்த மனைவி மையுடையவனைத் தலையிற் கொம்புடையனென்று சொல்வதுண்டு.

313-315. இது பரிகாசம்.

ஹிப்பாலிடா:—இந்தச்சந்திரனைக் கண்டது போதும்; வெறுப்புற்றேன். வேஷம் மாறினால் நலமாயிருக்குமே.

தீஸ்யுஸ்:—அவனுடைய அற்ப அறிவுடைமையைக் காணுங்கால் அவன் தேய்பிறைபோல் வினாவில தேய்ந்து மறைவானென்று தோற்றுகிறது. ஆயினும் மரியாதைக்குக் குறித்தகாலம் வரும்வரையிற் பொறுப்போம்.

லேஸாண்டர்:—சந்திரனே, மேற்சொல்லுவதைச் சொல்லலாம். 323

சந்திரன்:—நான் சொல்வது இதுவே: இந்த ‘லாந்தர்’ சந்திரன்; நான் அதிலுள்ள மனிதன்; அச்சுள்ளிக்கட்டு என்னுடைய சுள்ளிக்கட்டே; இந்நாய் எனது நாயே.

டேமிட்ரியஸ்:—இவையெல்லாம் சந்திரனுள் இருப்பன வாதலால், லாந்தரினுள் இருக்கவேண்டும. சும்மா இருங்கள்! இதோ திஸ்பி வருகிறாள்.

திஸ்பி:—இதுதான் நைனஸ்ஸின் ஸமாதி. என் காதலன் எங்கே? 331

சிங்கம்:—(காஜித்தல்.) ஒ— (திஸ்பி ஓடுதல்.)

டேமிட்ரியஸ்:—சிங்கம், நல்ல காஜனை.

தீஸ்யுஸ்:—திஸ்பி, நல்ல ஓட்டம்.

ஹிப்பாலிடா:—சந்திரனே, நல்ல பிரகாசம். சந்திரன் மிகவும் அழகாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. (சிங்கம் திஸ்பியின் மேற்றுணியை வாயாற் கவ்வி உதறியெறிந்து ஓடுதல்.)

தீஸ்யுஸ்:—சிங்கம், எலியை உதறுவதுபோல் நல்ல உதறல்.

லேஸாண்டர்:—சிங்கம் போய்விட்டது.

டேமிட்ரியஸ்:—இதோ பிரமஸ் வந்தான். 340

[பிரமஸ் பின்னும் வருதல்.]

பிரமஸ்:—இனிய சந்திரனே, உனது வெயிலைக்கண்டு

341. ‘சந்திரனுடைய வெயில்’ என்பது அஸம்பந்தம்.

நிழம்பச் சந்தோஷிக்கிறேன்; அழகு நிறைந்து பொன்னிற மாய் ஒளிவீசும் உனது சோபையே என்னுண்மையுள்ள திஸ்பியின் உருவத்தைக் காட்டுகின்றது. நில்; ஆ! கொடுமை! அடா, ஏழை ஆயுதபாணியே, இப்பெருந்துக்கத்தை உற்றுப்பார். ஐயோ! கண்களே, நீ பார்க்கின்றீரோ? இஃது எவ்விதமாக இருக்கக்கூடும்? ஆ! என்ன கிய தாராவே, ஓ! என்னரும்பொருளே. இஃது உனது மெதுறுணியன் றோ? என்ன! இரத்தக்கறைபட்டிருக்கிறதே. ஓ! பயங்கரமான உக்கிரமூர்த்திகாள், வாருங்கள்; கால்காள், வாருங்கள்; என்னுயிரை வாங்குங்கள்; நகக்குங்கள்; நாசமாக்குங்கள்; எல்லாவற்றையும் முடித்து ஒய்வுற்றிருக்கச் செய்யுங்கள்.

353

கீஸியுஸ்:—ஒருவனுக்கு அருமைத்தோழன் இறந்திருந்தால்மட்டும், பெரிய காட்டும வருத்தப்பாவனை ஒரு வேளை அவனுக்குத் துக்கத்தையுண்டாக்கலாம்.

ஹிப்பாலிடா:—எனக்கு அவனைக்காண்பதில் பரிதாபமுண்டாகின்றது.

358

பிரமஸ்:—ஓ கடவுளே, சிங்கத்தை ஏன் படைத்தாய்? அவ்விழிந்த மிருகம் எனது அரியாறுமலரைக் கொய்து விட்டதே. விருப்பமும் அன்பும் முகமலாச்சியுள்ள மாதருள் அவள் பேரழகுடையவளாய் வாழுகின்றவள்—இல்லை, இல்லை—வாழ்ந்தவள். நான் கண்ணீர்பெருகி இறவேனோ? ஓ! வாளே, இரத்தாசயம் துள்ளிக்குதிக்கும் பிரமஸ்ஸின் இடமார்பைப் பிளப்பாயாக. (தன்னைத்தான் குத்திப்பிளந்து கொள்ளல்.) நானிதோ சாகிடுறேன்; இறந்தேன்; பறந்துபோய்விட்டேன்; என் ஆத்மா இப்பொழுது ஆகாயத்திலிருக்

364-356. இவன் காட்டும் வருத்தப்பாவனையைக்காண்பதால் மூத்திரம் ஒருவருக்கும் துக்கம் வராதது. இவனுடைய இப்பாவனையைப் பார்க்கும்பொழுது அவருக்கு அருமைத்தோழரிற் இருந்தால் துக்கம் உண்டாகலாமென்பது பொருள்.

கின்றது. நாவே, உன் ஒளியை இழப்பாயாக. சந்திரனே, நீ ஓட்டம்பிடிப்பாயாக. (சந்திரன் போதல்.) நான் சாகிமேன், சாகிமேன், சாகிமேன். (சாதல்.) 370

தீஸ்யுஸ்:—இரணவைத்தியன் உதவியால் அவன் இப்பொழுதும் பிழைக்கக்கூடும்.

ஹிப்பாலிடா—திஸ்பி திரும்பிவந்து தன் காதலனைத் தேடிப்பார்க்குமுன் சந்திரன் மறைந்துவிட்டதே.

தீஸ்யுஸ்:—அவள் அவனை நட்சத்திரப்பிரகாசத்தால் கண்டுகொள்வாள். இதோ அவள் வருகிறாள்; அவருடைய துக்கத்தோடு கூடது முடியும்.

[திஸ்பி பின்னுமொருமுறை வருதல்.]

ஹிப்பாலிடா.—இந்தப் பிரமஸ்ஸின்பொருட்டுத் தன் பிரலாபத்தை அதிகமாக நீட்டாமற் குறுக்குவாளென்மென்னுகிறேன். 380

டேமீடீரியஸ்:—இருவரும் தராசுமுனையாக நிற்பார்கள். ஒருவருக்கொருவா நாழா. அவனைப் புருஷனாகவும் இவளைப் பெண்ணாகவும் நாம வினைப்பதற்குக் கடவுள்தான் நம்மைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

லைஸாண்டர்:—அவள் தன இனிய கண்களால் அவனைக் கண்டுகொண்டாள்.

டேமீடீரியஸ்:—இதோ அவள் பிரலாபிக்கத் தொடங்குகிறாள்:— 388

திஸ்பி:—என் நேசமே, உறங்குகிறாயோ? என் கபோதமே, இறந்தாயோ? ஓ! பிரமஸ்ஸே, எழுந்திரு. பேசு; பேசு; முற்றும் ஊமையானாயோ? இறந்தாயோ? உன் இனிய கண்களை மூடுவதற்கு ஒரு சமாதி சமைக்கவேண்

354-356. 'நாவே' என்றிருப்பதற்குச் 'சூரியனே' என்பது வேறொருபாடம். இவன் பேச்சு அஸமபந்தமாயிருக்கவேண்டுமென்பதே கவியின் கருத்து. அவ்வாறன்றெனின் 'சந்திரனே, உன் ஒளியை இழப்பாயாக; சுவாஸமே, நீ ஓட்டம் பிடிப்பாயாக' என்று அவன் சொல்லியிருப்பானென்பர் சிலர்.

மேன் உன் வெள்ளுதகிம், செம்மூக்கும், மஞ்சட்கன்னமுப்
போயினவே. அன்பர்காள், கதறுங்கள். ஆ! ஆ! அவன்
கண்கள் வெண்காயம்போல் பைந்நிறமாயிருந்தனவே
காலத்தெய்வங்களே, அவன் சீட்டைக்கிழித்தீரோ? என்
னாகில் வாரும்; பால்போலும் வெளுத்த உமது கைடை
என்னுதிரத்தில் நனையும். ஓ! நாவே, நீ பேசாதே. உறுதி
யுள்ள கத்தியே, நீ வா; என் மார்பை இரத்தமாக்கு,
(தன்னேத்தான் குத்திக்கொள்ளல்) திஸ்பி முடிகிருள்; போ
கின்றேன். நண்பர்களே, நன்மையுண்டாவதாக. (இறத்தல்.)

401

தீஸ்யுஸ்:—சந்திரனும் சிங்கமும் இறந்தவர்களை அடக்
கஞ்செய்ய இருக்கின்றன.

டேமிட்ரியஸ்:—ஆம்; சுவரும் அதற்காகவே இருக்கிறது.

பாட்டம்.—(எழுந்து நின்று) இல்லை, இல்லை. அவருடைய
நிலங்களுக்குக் குறுக்கேநின்ற சுவர் அப்பொழுதே போய்
விட்டது. எங்கள் கூத்தின் பின்னுரையைப் பார்க்கவே
ணும், எங்களுள் இருவர் சேர்ந்தாடும குறக்கூத்தைக் கேட்
கவேணும் விருப்பமிருக்குமோ?

409

தீஸ்யுஸ்:—உங்கள் கூத்துக்குப் பின்னுரையே வேண்
டுவதில்லை. அதிலுள்ள குறைகளைப்பற்றி உபசாரஞ்சொல்ல
ஆவசியமில்லை. ஆட்டக்காரர் எல்லோரும் இறந்தபின்

393. இது மிக்க அஸம்பந்தமான வர்ணனை.

396. காலத்தெய்வங்கள், இவர்கள் மூன்று சகோதரிகளென்
பதும், ஒருத்தி சேவனாகிய தூலை தூங்கிருளென்பதும், ஒருத்தி
அதை தூலாழியிற் சுழலுகிருளென்பதும் மற்றொருத்தி அதை அறு
க்கிருளென்பதும் 'கிரேக்கர்' 'உரோமர்' இவர்களுடைய புராணக்
கொள்கை.

405-409. எல்லாவற்றையும் சேர்ப்படுத்த முயன்றுவந்த பாட்
டம் இறந்தவருகக் கீழேகிடக்கவேண்டிய காலத்தும் தன் விசேஷ
னைத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கு வாய்த்த சமயத்தை வீணாக்க மன
மிக்கவனாய் எழுந்துநின்று பேசுகிறான்.

407. பின்னுரை, 5-ம் அங்கம், 1-வது இடம், 21-ம் வரியின்
பின்னால்தான் காண்க. பின்னுரையைப் புர்த்தலும், கூத்தைக்
கேட்டலும் பாட்டத்தின் அசம்பந்த வார்த்தைகள்.

யார்மேற் குற்றஞ்சொல்லுகிறது? இக்கூத்தையெழுதினோன் பிரமஸ்வேஷம் போட்டுத் திஸ்பியின் முழந்தாட்கச்சால் தன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு இறந்திருந்தால் இது நல்ல துக்கக்கூத்தாக முடிந்திருக்கும். உங்கள் பின்னுரை வேண்டுவதில்லை; குறக்கூத்தாட்டம் காண்போம். (ஆடுதல்.) அர்த்த ஜாமமணி அடித்தாயிற்று; காதலர்கள் தத்தம் பள்ளியறையையடையலாம். இது கந்தர்வர்களின் சஞ்சாரகாலம். இரவில் இதுவரையில் நாம் விழித்ததினால் விடிந்தபின்பு நெடு நேரம்வரையில் உறங்குவோமென்று எண்ணுகிறேன். இவ்வஸம்பத்தக்கூத்து நமக்கு இரவில் இதுவரையில் நல்ல பொழுதுபோக்காயிருந்தது. இனிய சீதாழர்களே, படுத்துக் கொள்ளுங்கள். இப்படியே நாம் இப்பகஷமுழுவதும் விருந்தும் கூத்துமாகக் காலம்போக்குவோம். (போதல்.) 425

[பக்-வருதல்]

பக்:—இப்பொழுது பசியால் வருந்தும் சிங்கம் கர்ஜிக்கின்றது. சந்திரனை நோக்கி ஓராய் ஊளியிடுகின்றது. உட்கனத்த உழவனோ, கடிய வேலைசெய்து களைத்து உறங்கிக் குறட்டைவிடுகின்றான். எரிந்த கணப்புக்கட்டைகள் கனலுந்தழல்களாயிருக்கின்றன. சாகுநவியோ, உரக்கக் கத்தி நோயால் வருந்துபவனுக்கு இங்கு முகவாஸத்தை நினைப்பூட்டுகின்றது. கல்லறைகள் வாய்திறக்க அவற்றினின்றும் பேய்கள் புறப்பட்டு மயானத்து மெல்ல நடக்கும் சமயமிது. சூரியன்முன் நில்லாமல் கனவைப்போல் இருட்டடைத்தொடர்ந்து சந்திரனுடைய இரதத்தோடு ஒடிச் செல்லும் கந்தர்வர்களாகிய நாமோ, இப்பொழுது களி கூர்ந்திருக்கிறோம். இப்பரிசுத்தமான இடத்தில் சுண்டெலிகூட இனி உலாவுதல் கூடாது. குப்பையைக் கதவின் மூலையினின்றும் கூட்டி ஒதுக்கி இவ்விடத்தைச் சுத்தியாக்க

429. கணப்புக்கட்டை, குளிருக்காகக் கணப்புக்கட்டைகளை எரிப்பது வழக்கம்.

431. முகவாஸம், என்பது முகவாசை என்றும் முகத்தீரீ என்றும் வழங்கப்படுகின்றது; இது பிரேதத்தின்மேற் போடப்படும் துணி. முகவாஸத்தை நினைப்பூட்டுதல், மரணத்தை நினைப்பூட்டுதல்.

என்னை இங்கு முன்னுற அனுப்பியிருக்கிறார்கள். 440

[ஓபரானும், டிடேனியாவும், பரிவாரங்களுடன் வருதல்.] .

ஓபரன்:—இங்குத் தழலாயிருக்கும் நெருப்பை எரிய விட்டு விடெங்கும் பிரகாசமுண்டாக்குக. செடியினின்றும் பறவை தத்திவருவதுபோற் கந்தர்வர்களாள், நீங்களும் இங்குத் துள்ளிவிளையாடுங்கள். நான் பாடும் இப்பாட்டை என்னுடன் பாடிக் குதித்தாடுங்கள்.

டிடேனியா:—ஒவ்வொரு பதத்திற்குமுரிய ஸாரத்தோடு உமது பாட்டுக்களை ஒருமுறை முதலில் பாடிக்காட்டும்; நாங்களும் அதன்படி பாடுவோம்; கைகோததாடுவோம்; எங்கள் கந்தர்வ சிங்காரநடனத்தால் இவ்விடத்தைப் புனிதமாக்குவோம். (பாட்டும், ஆட்டமும்.) 450

ஓபரன்:—பொழுதுபுலருமளவும் கந்தர்வர்கள் யாவரும் இவ்வரண்மனையிடத்தே உலவித் திரியவேண்டும். நாமிருவரும் அரசன் பள்ளியறையை அடைந்து அரசனரசிகளை வாழ்த்துவோம். அவர் பெறும் நன்மக்கள் குறையாச் செல்வத்து வாழ்வாராக. அவ்வாறே மூன்றுதமபதிகளும் தம்முள் ஒருநாளும் பிரிபாது மனமொத்திருப்பாராக. அவரது நன்மக்களும் உருவத்து வடுவில்லாமல் அவக்குறிகளுள்ளொன்றுமின்றி மகிழ்வதாக. இப்பணித்துளியின் புரோக்ஷணையற் கந்தர்வர் யாவரும் பரிசுத்தராய்ச்சென்று இவ்வரண்மனையின் ஒவ்வொரு மாடமண்டபத்துக்கும் சாந்தி செய்து வருவாராக. இவ்வரண்மனையாளுவோன் தெய்வ அருள் பெற்று இனிது வாழ்வானாக. இனி நிற்கவேண்டுவதில்லை; யாவரும் போகலாம். விடியற்காலையில எல்லோரும் என்னை வந்து காணுங்கள். 464

(ஓபரான், டிடேனியா, பரிவாரங்கள் போதல்.)

பக்:—அசரீரிகளாகிய நாங்கள் உங்களுக்குத் தவறிழைத்தோமாயின், நீங்கள் இதுவரையில் இங்கு உறங்கி னீர்தளென்றும், இங்குக் கண்டனவெல்லாம் அவ்வுரக்கத்

185. அசரீரிகள், இங்குக் கந்தர்வர்கள். 3-ம் அங்கம், 2-ம் இடம், 397-ம் வரியின் விளக்கத்திற் காண்க.

தில் உங்களுக்குண்டாய தோற்றமென்றும் கருதுக; அப் பொழுது தவறிழைத்தோமென்ற வருத்தம் மாறிவிடும். குலமக்கள், நாங்களியற்றிய இச்சிறு காரியம் கனவைப் போற் பயனிலதென்றெண்ணி எங்களிடத்துக் கடுமை பாராட்டாது இம்முறை பொறுத்தருள்வீராயின், நாங்கள் இனிச் செய்வனவற்றைத் திருந்தச்செய்து உங்களை மகிழ்விக்க முயல்வோம். நான் உண்மையுள்ள பேய் என்பது மெய்யானால், நீங்கள் இப்பொழுது எங்களைச் சீர்தொழிவதற்கு நாங்கள், விராவில் உங்களுக்குத் தக்க கைம்மாறு உதவுவோம். உங்கள்முன் இன்னுமொருமுறை தோன்றிச் செவ்விதாக ஆடி உங்களை மனமகிழ்விப்போம். இது தவறுமாயின் பக்கைப் பொய்யென்று அழையுங்கள். நன்று; எல்லோர்க்கும் வந்தனம்; நான் விடைப்பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன். எம்மிடத்து வெறுப்பின்றி விருப்ப முடையீராயின் அதை மெய்ப்பிக்க இப்பொழுது என் முன் கைகொட்டிக்கொளியுங்கள். 'ராயின்' இங்கனந்ரி மறவாது தக்க கைம்மாறு உதவுவான். (பக் போதல்.) 484

ஐந்தாம் அங்கம் முற்றிற்று.



குறிப்பு:— இங்காடகக் கதையின் காலவரையறையை மூலத்தால் நிர்ணயிக்கலாம். அதை ஒருவர் அடியில் வருமாறு வகுத்துக் கூறினார்:—

1-வது நாள். 1-வது அங்கம்.

2-ம் நாள். 2-ம் 3-ம் அங்கங்களும், 4-ம் அங்கம் 1-வது இடத்தின் ஒர்பாகமும்.

3-ம் நாள். 4-ம் அங்கம் 1-வது இடத்தின் மற்றைப் பாகமும், ஹை அங்கம் 2-ம் இடமும், 5-ம் அங்கமும்.

